உ

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

ஸ்ரீ ஜ்ஞாநசம்பந்தகுருப்யோநம:

சித்தாந்தரத்நாகரம்.

சிவபாரம்யப்பிரதரிசிநி.

இஃது

"வைதிக சைவ சித்தாந்த சண்டமாருதம்"

ஸ்ரீ ல ஸ்ரீ

சோமசுந்தர நாயக ரவர்களால்

இயற்றப்பட்டு

ஷெயார் மாணவகர்

ஸ்ரீமாந்-பல்லவபுரம்

அப்பாவு செட்டியா ரவர்களால்

பரிசோதித்து

தமது

சென்னை:

வித்யாபாஸ்கர அச்சியந்திர சாலையிற் பதித்து

வெளியிடப்பட்டது.

Second Edition.

31 December. 1906.

Copy-right Registered.

உ

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

ஸ்ரீ வாகீசதேசிகாயநம:.

சித்தாந்தரத்நாகரம்.

சிவபாரம்யப்பிரதரிசிநி.

உலகெலாந் தனதொரு சிறுகூற்றி னுளமைய
வலகிலாற்றலா னிறைந்தவ னெவனரு ளாலோர்
குலவியேத்துவோ னெவனவ னுமையொரு கூற்றி
னலர்கறைக் களச்சிவபிரா னடியிணை போற்றி.

—:0:—

ஞானத்திரயவிவரணம்.

பரமபதியாகிய சிவபெருமான் அருளிச்செய்த வேதசிவாகமங்களிற் பெறப்பட்ட வுண்மைஞானம் சத்திநிபாதர்க்கே யுரித்தாம். உலகர்க்கோ வெனின், பாசபசு ஞானங்கள் சித்தியாம். ஆக மூவகைப்பட்ட ஞானங்களுள், சத்திநிபாதர்க் குரித்தாகிய வுண்மைஞானமே பதிஞான மென்னப்படும். இம்மூன்றனுள், தேகமுதலிய பாசகாரியங்களைத் தனித்தனிப் பொருள்களெனக் கொள்வது பாசஞானம். அப்பாசத்திற் பிணிப்புண்டு மயங்கும் பசுவைப் பொருளெனக்கொள்வது பசுஞானம். இயற்கையே பாசமில்லாததாகிய வொருபொருள் இவ்விரண்டிற்கும் வேறாயுளதெனக் கொள்வது பதிஞானம். இவற்றுள், தேகத்தைப் பொருளெனக் கொண்டவன் உலகாயதன். புத்தியைப் பொருளெனக் கொண்டவன் புத்தன். குணத்தைப் பொருளெனக் கொண்டவன் சமணன். இப்படி இன்னும் பலருளர். இவர்களே பாசஞானிகள். இவர்களுக்கு முறை

யே தேகம், புத்தி, குணமுதலிய சடப்பொருள்களை யன்றி வேறு சித்துப்பொருளா யிருப்பதோரான்மா வுண்டென்ப துடன்பாடில்லை. இனி தேகம், இந்திரியம், பிராணன், கரணம், முதலாகிய பாசகாரிய பத்தனாய், சித்ரூபனாய் விளங்கும் பசுவைப் பொருளெனக் கொண்டவன் மாயாவாதி. இவனை வேதாந்தி யெனவும், அத்துவிதி யெனவும் அறியாதார் கூறுவர். பாசத்திற் சகனாய், பசுவென்னப் பட்டவனாயுள்ள தன்னைப் பொருளென மயங்கல்போல் தன்னைப் போலவே பாசத்திற் பிணிப்புண்டு மயங்கும் பசுக்களாகிய சூரியன், சந்திரன், பிரமன், விஷ்ணுமுதலிய தேவர்களைப் பொருள்களெனக் கொள்வதும் பசுஞானமேயாம். பசுவாகிய தன்னைக்கண்டு மயங்குதல்போல் வேற்றுப் பசுக்களைக்கண்டு மயங்கலால். இவற்றுள், சூரியனைப் பொருளென மயங்குவது சௌரமெனவும், சந்திரனைப் பொருளென மயங்குவது சௌமம் எனவும், பிரமனைப் பொருளென மயங்குவது ஐரணியகருப்பமெனவும், விண்டுவைப் பொருளென மயங்குவது வைணவமெனவும் பெயர்பெறும். வைணவமெனினும், பாஞ்சராத்திரமெனினும் ஒக்கும். இவற்றுள் சௌர முதலியன பாஞ்சராத்திரத்தை நோக்க அப்பிரகாசத்தை யடைந்திருக்கின்றன. மாயாவாதமுதல் பாஞ்சராத்திர மீறாகிய மார்க்கங்களிற் பிரவர்த்திப்பவர் தம்மையும், தம்மையொத்த பிறபசுக்களையும் பொருள்களென மயங்கலால், இவர்கள் யாவரும் பசுஞானிகளேயாவர். இவர்களுக்கு அவரவர்கள் கொண்டிருக்கும் பசுக்களைக் காட்டிலும் வேறு பதிப்பொருளுண்டென்ப துடன்பாடில்லை.

உலகாயதன் முதலிய பாசஞானிகள் பாச காரியங்களாகிய தேகம், புத்தி, குணமுதலிய பொருள்களை யன்றி வேறு ஆன்மாவாவது, பரமான்மாவாவது உண்டென்று கொள்ளாமையாலும், மாயாவாதி முதலிய பசுஞானிகள் ஆன்மாவாகிய தன்னையும், சூரியன், சந்திரன், பிரமன், விஷ்ணுமுதலிய வேற்றுப் பசுக்களையுமன்றி வேறு பரமான்மா வுண்டென்று கொள்ளாமையாலும் யாவரும் பதியை யிழந்தவர்களே யாவர். தேகவாதிமுதல் பாஞ்சராத்திரி வரையில் அமங்கலம் பெற்றியங்கலால் அவர்கள் யாவரும் நாஸ்திகருமாவர். தேகமே ஆன்மாவெனக் கொண்டு தேகத்துக்கு வேறாயுள்ள ஆன்மாவையும், கடவுளையு மில்பொருள்களாகத் துணிந்தமையால், தேகாத்மவாதியாகிய உலகாயதன் அவற்றை யுண்

டென்பாரை நோக்க நாஸ்திகனுவன். இவனில் கொஞ்சம் பிராக்ஞராளாய் இந்திரிய முதலிய பொருள்களைத் தேகத்தினிடமாய்க் கண்டமையால் சமணுதிகள் நாஸ்திகருள் பாசஞான தூல்யராவர். ஆன்மாவையே கடவுளெனக் கொண்டும், பிறஆன்மாக்களையே கடவுளர்க ளெனக்கொண்டும், அவர்களுக்கு வேருயுள்ள பரமான்மாவாகிய பதிப்பொருளை யில்பொருளாகத் துணிந்தமையால் ஆன்மவாதி முதலியவர்களும் பதிப்பொருளொன்று வேறு உண்டென்பாரை நோக்க நாஸ்திகராவர். இவர்கள் பதிஞானிகளை நோக்க நாஸ்திகரேயன்றிப் பாசஞானிகளை நோக்க ஆஸ்திகரேயாம். இவர்கட்கு ஆஸ்திகத்வம் பாசஞானிகளை நோக்க வுண்டாதலால் அவரோடொருசேர்த்து நாஸ்திகர் என்னும் பெயர்வழங்குந் தன்மை யொழிந்தது.

ஆத்மா இல்லையென்பவனும், கடவுளில்லை யென்பவனும், ஆத்மாவாகிய தானே கடவுளென்பவனும், பிறவான்மாக்களே கடவுளர்க ளென்பவருமாகவே யொவ்வொரு மதத்தவரும் ஒழிதலால் அநீச்சுரவாதிகளாகிய அன்னோர்க் கப்புறப்பட்டவனுய், பதிஞானி யென்னப்பட்டவனு யுள்ளவனொருவ னுளன். எனவே, மேல் விவகரித்துவந்த பாசகாரியங்களுக்கும், பசுக்களுக்கும் வேருகப் பதிப்பொருளொன்று வேறு கண்டவனென்பது நிச்சயிக்கப்பட்டது. அப்பதிப்பொருள் சம்பு சப்தவாச்சியனுகிய சிவபெருமானே யென்பது சமஸ்தவேத நிச்சயமாகையால், அப்பரசிவ சம்பந்தத்தால் சைவனென்னப்படுவோனே பதிஞானியாதல் திண்ணம்.

தேகமுதலிய பாசகாரியப் பொருள்கள் அசேதனங்களாவது கொண்டு அவற்றைப் பொருள்க ளெனக்கொள்வ திழுக்காம். ஆன்மா அப்பாசத்தொடக்கிற் பட்டுழலுந் தன்மையுண்மையால் அதனைப்பொருளெனக் கொள்வதும் பிழையாம். சூரியனைப் பல்லையுடைத்தும், சந்திரனைக் கீழேதேய்த்தும், பிரமனைத் தலையை யரிந்தும், விண்டுவைச் சூலத்திற் குத்தியும், அவரவதாரங்களில் மீனைக் கண்ணைப்பிடுங்கியும், ஆமையை யோட்டைப் பறித்தும், பன்றியைக் கொம்பை முறித்தும், இவை முதலிய நிக்கிரகங்கள் சிவபெருமான் செய்த வுண்மையால் அவர்களைப் பொருள்களெனக் கொள்வதும் அசங்கதம். இனிப் பதிஞானத்தாற் பெறப்படும் பரம்பொருளாயுள்ளவர் சிவபெருமானே யென்பதை விளக்குதும்.

சிவன் பூரணரென்றது.

பூரணம் என்பது நிறைவு என்று பொருள்படும். நிறைவு என்னுங்கால் எதில் நிறைவு? யாருடைய நிறைவு? என்னும் வினா நிகழும். உலகத்தில் நிறைவு எனவும், சிவனுடைய நிறைவு எனவும் விடைவருமாற்றால், முதல் அவ்வுலகத்தை விசாரிக்கில் சரம், அசரம் என இருவிதப்படும். இவ்விருபகுதியும் நிலம், நீர், தீ, காற்று, ஆகாயம், நிலா, பகலோன், ஆன்மா என்னும் எட்டுப்பேதமாய் விரியும். இவ்வெட்டையன்றிப் பரமாணுவுங் கிடையாதென்பது திண்ணம். இதனையே அட்டமூர்த்தமென்று வேதசிவாகமங்கள் கூறும். எனவே, சிவனுக்குத் திருமேனியென்பது பெறப்பட்டது. இதனால், சிவனுடைய நிறைவும் வெளிப்பட்டமைகாண்க. சராசரங்களாயுள்ள அவற்றினுள்ளும் புறம்பும் அவர் கலந்து நிற்றலால் அவைகள் வியாத்தி வியாப்பியப் பொருள்களும், அவர் வியாப்கப் பொருளுமாதல் சாலும். இதனால் வியாபகத்துக் கிடமாகிய பொருள்களும், வியாபிக்கும் பொருளும் ஒரு பொருளாகாவாம். சரம், அசரமெனப்போந்த வியாபக தானப்பொருள்கள் வியாத்தி வியாப்பியங்களாய்ச் சதசத்தும், அசத்துமாய் விளங்கலான், அவ்விரண்டுமே யொருபொருளாதல் நிரஸ்தம். இங்ஙனமாக, கேவலம் சத்தாகிய வியாபகப்பொருள் சதசத்தும், அசத்துமாகிய வியாத்தி வியாப்பியப் பொருள்களாத லெங்ஙனங்கூடும்? மூன்றும் விஜாதிப்பொருள்களாத லுண்மையால். (வியாபகமாதி விரிக்குங்காலை, வியாபகமேவிடு நிறைவாமென்ப, வியாத்தி சமநிறைவாகும் விளம்பின், வியாப்பியமொன்றின் மிடைந்த நிறைவே) என்னும் வியாக்கியையுஞ் சிந்தித்தலமையும்.

இவ்வுண்மையை யறியாதார் பூரணரென்ற மாத்திரத்தானே ஏகவாதஞ்சாதிக்க வெழுகின்றனர். எல்லாம் அது என்னும் விபரீத மேற்கொண்டமையால். எல்லாம் என்பது கொண்டே ஏகத்வம் நசித்தலால் மேல் விபரீதம் தலையெடுக்காதென்க. ஒன்றே பலவாதல் செல்லுமெனின், விஜாதிப்பொருள்களாதல் இழுக்காம். அல்லதூஉம் ஏனாயிற்று என்னுஞ் சங்கையும் வரும். லீலாமாத்திரமெனின் (வேண்டுதல் வேண்டாமையிலானடிசேர்ந்தார்க்,கியாண்டு மிடும்பையில) என்னுந் திருவாக்காற் பழிக்கப்பட்டழியும். உலகத்தில் விஜாதிப்பொ

ருளாயிருந்து வியாபித்தல் யாண்டமையுமெனின், உலகம்பிழைக்க வென்பதுதெளிக. பூதவிருளா லாவரிக்கப்பட்ட கண்களில் கதிரொளிகலந்து அவ்விருளைத் தூரத்துமாபோல். ஆகவே, ஸ்வப்பிரயோசனமன்றிப் பரப்பிரயோசனம் வெளிப்பட்டது. இதனால் எம்முடைய கூற்று இழுக்கடையாமைகாண்க. அன்றியும், அவர் பலவாயினரெனின், இப்போது ஆயிருப்பதேயன்றி இன்னும் அவரதிக மாதலுங்கூடும் ஆகவே, அட்டமூர்த்தம் கெட்டுப் பூரணம் அபூரணத்தையடையும். இந்த விசாரத்தால் வேதத்திற்போந்த அட்டமூர்த்தம் சைவமொன்றற்கே யுரிமையாகிச் சிவனே பூரணனென்பது நாட்டப்பட்டது.

சராசரங்களைச் சிவனுக்குத் திருமேனி யென்றமையால், சேதனமாகிய ஆன்மாவுக்கு அசேதனமாகிய தேகம் திருமேனி யாதல் போலாமெனின், அற்றன்று. (அங்கியானது தானுமொன்றையணைந்து நின்று நிகழ்ந்திடும், பங்கியாதுயிர் தானு மிப்படி பற்றி யல்லதுநின்றிடாது) என்றபடிச் சிவனுக் கிலக்கணம் கூறப்படாமையால். (சிவனுருவருவுமல்லன் சித்தினோடசித்துமல்லன்) என்பது அவருண்மை யிலக்கணமாகையால். ஆன்மா மாயாகாரியமாகிய தேகத்தைத் தானியங்கும் பிரயோசனத்தை நாடிக்கலந்த தொரு பொருளும், சிவன் ஆன்மாவையும், தேகத்தையுங்கூட்டி யியக்குவிக்கும் பிரயோசனத்தை நாடிக் கலந்த தொரு பொருளுமாகையால் முன்னையது ஸ்வப்பிரயோசனமும், பின்னையது பரப்பிரயோசனமும் பெறப்பட்டமை காண்க. இதனால், உலகுயிர்களைச் சிவனுக்குத் திருமேனி யென்றது ஔபசாரிகமேயாம். (மாயைதான் மலத்தைப்பற்றி வருவதோர் வடிவமாகும், மாயவாணவ மகன்ற வறிவொடு தொழிலையாக்கு, நாயகனெல்லா ஞானத்தொழின் முதனண்ணலாலே, காயமோமாயை யன்று காண்பது சத்தி தன்னால்) என்னும் அருள் வாக்கியத்தால் சிவனுடைய திருமேனி யிதென வெளிப்பட்டது. ஆகவே, அவர் தமது சிற்சத்தியிற் றிருமேனிகொண்டருள்வரென்பது உண்மை நூற்றுணிபாம்.

இனி, பூரணன் சிவனெனலடாது, விஷ்ணுவென்பதற்குப்பொருள் வியாபகப்பொருள் என்று பெறப்படு முண்மையால் என்று சிலர் கூறுவர். (விற்பிரம்பா லுற்றவடி மேவவுல கெங்குநிறை, சிற்பரனே தெய்வம் சிவசிவா—சொற்சிறந்த, அகாமுதல வெழுத்தெல்லாமாதி, பகவன்முதற்றே யுலகு) என்னுந் திருவாக்கால் சிவபெருமான் அருச்சுனனிடத்தில் வில்லடிபட்டும், பாண்டியனிடத்தில் பிரம்படிபட்டும், சமஸ்த

சராசரங்களுந் தமது திருமேனி யென்பதை விளக்குவான் எங்கு மத்தழும்புகள் புலப்படத் திருவுள்ளமிசைந்த வுண்மைவெளிப்பட்டது. அன்றியும், (வில்லாடன் மாரனிருக்கவும் யோகம் விளைத்தவந்நாள், புல்லாதிருந்தனவெல்லாவுயிருந்தம் போகத்தையே)என்னுந் திருவாக்கால் பிராட்டியைப் பிரிந்துபெருமான் யோகிருந்த காலத்தில் மன்மதன் முதலியவர்களுஞ் செயலற்று எல்லாவுயிர்களும் போக மொழிந்த புதுமையுங் காணப்பட்டது. இன்னும் பெருமானது திருக்கண்களைத் தேவியார் லீலாமாத்திரமாய் மூடிய காலத்தில் எல்லாச்சுடர்களு மொளிமழுங்கி யிருண்மூடி யுலகமயங்கியழிந்தது. இன்னவியாபக விளக்கத்திற்போந்த வுண்மைகள் விஷ்ணு முதலிய தேவர்பாற் காணுமையால் அவர் வியாபகராத லிழுக்கடைதல் காண்க.

இரணியன் பொருட்டுத் தூணில்வந்தமை சாலுமெனின், இன்னகாரியங்கள் சிவனருள்பெற்றார்க் கியல்பினவேயாம். தந்திருமேனியிற்பட்ட அடிகள் உலகமெங்கும் பட்டும், தாம்பெண்டொடக்கின்றி நிற்ப, வுலகமெங்கும் போகமொழிந்தும், தமது திருக்கண்களைத் தேவியார் மூட, உலகமெங்கும் இருண்மூடியும் வெளிப்பட்ட சிவபூரணத்தின் முன்னர்க் கம்பத்தின் முளைத்த சிங்க பூரணம் எங்கே தலையெடுக்கும்? சிங்கம் கம்பத்தில் வந்தபோது உலகமெங்கும் நிகழ்ந்த அதிசயமென்னை? வசிட்ட வியாசாதிகளுந் தம்மை நோக்கித் தவங்கிடந்தார்க் கருளவேண்டி அவர் நினைத்த விடத்தில் வெளிப்படுத லியல்பாம். ஆகவே, தம்பத்தின் முளைத்த கதை தடுமாற்ற மெய்தினமை காண்க. கோபிகைகள் பதினாறாயிரம்பேரிடத்தில் நாரதர்க்குக் கண்ணன் காணப்பட்டமை சாலுமெனின், இதனைச் சௌபரி விருத்தாந்தம் சாலநகைக்கும்.

எங்ஙன மெனின், ஓரரசன் பல பெண்களைப்பெற்று அவர்களை மணஞ்செய்விப்பது கருதி இராஜ குமாரர்களைப் பலதேசங்களினின்றும் வரிக்கையில், அப்பெண்கள் அவ்விராஜ குமாரர்களை மணம் புணரச் சம்மதித்திலர். பின்னர், சௌபரி என்னும் பெயரையுடைய முனிவரொருவர் வயதின் முதிர்ச்சியால் தள்ளாடிக்கொண்டேவந்து அரசனைக்கண்டு உன்னுடைய பெண்களை நான் மணம்புணர விரும்பிவந்தே னென்றார். அரசன் வெறுப்போடு அம்முனிவரைத் தன்னுடைய பெண்களிருக்கும் விடுதியிலனுப்பினன். உள்ளே சென்று திரும்பிய முனிச்சிரேஷ்டர் தம்மை மணம்புணர விசைந்த இராஜ புத்திரிகளிடம் வாங்கிவந்த முத்திரை மோதிரங்க

ளை அரசனுக்குக் காட்டினர். அரசன் வருந்தி நமது பெண்கள் கிழவனும், ஜிதேந்திரியனுமாகிய இந்தமுனியை விரும்பியது அவரூழாயின் வேறு என்செய்வது என வொன்றும் யோசியாது அந்தப் பெண்க ளனைவரையும் அம்முனிவர்க்குக் கலியாணஞ் செய்வித்து, அவர்களை அம்முனிவரோடுகூட்டி அனுப்பிவிட்டனன். சில வருடங்கள் கழிந்தபின்னர் அரசபத்தினி யொருநாள் அரசனைப்பார்த்து நமது குழந்தைகள் க்ஷேமம் இன்னது என்று நமக்குப் புலப்படாதவழி தெய்வம் செய்தது நம்வயிறுசெய்த கொடுமையென்று துக்கித்தனள். அதைச் சகிக்கமாட்டாத அரசன் உடனே தன்னுடைய பத்தினியை யுடன்கொண்டு சிலசேனைகளோடு தன்னுடையபெண்களையும், மருமகனையுந் தேடிப் புறப்பட்டனன். மார்க்கத்தில் ஓர்பெரிய அடவியில் தவஞ்செய்து கொண்டிருந்த முனிபுங்கவரொருவர் தனக்கு முன்னே தோன்றினர். அவரைப் பார்த்தபோது தன்னுடைய பெண்களை மணம்புணர்ந்த சௌபரியெனப் புலப்பட்டது. அப்போது அவர் இராஜனையும் இராஜபத்தினியையும் பார்த்து மாமன் மாமியென்னு மரியாதை பாராட்டியுபசரித்தனர். முனிவரைத் தங்கள் மருமகப்பிள்ளை யென்று தெளிந்த அவ்விருவரும் பயந்து நம்மபெண்கள் கதியின்னதென் றெப்படி யறியப்போகிறோமென்று சிந்தித்துக்கொண்டிருக்கையில், முனிவர் தமது பத்னிமாராகிய இராஜகுமாரத்திகளிருக்கும் பட்டணத்தைச் சுட்டி வழிகாட்டி அவ்விருவரையு மனுப்பினர். அந்தக்குறிப்பின் வழியே சென்றஇராஜனும் இராஜபத்னியும் பட்டணத்தைக் கண்டுபிடித்து உள்ளேபிரவேசித்தபோது, அதுஇரத்னமயமான கட்டடங்களும், உப்பரிகைகளும் நிறைந்த பேரதிசயத்தை விளைக்குங்காட்சியிற் காணப்பட்டது. அதைக்கண்டு பிரமித்து இது தெய்வலோகமோ ஏதோ என்று சமுசயித்துக்கொண்டிருக்கையில், தங்கள் மருமகப்பிள்ளையாகிய சௌபரிமுனிவர் தந்துணைவரோடு அங்குவந்து அவர்களை அதிகமரியாதை பாராட்டி யெதிர்கொண் டுபசரித்தனர். ஆரணியத்தில் தவஞ்செய்து கொண்டிருந்த முனிவர் பட்டணத்தில் தங்களுக்கு முன் வந்திருக்கும் விஷயமின்னதென்று புலப்படாமல் முழுதும் பார்ப்போமென்று அம்முனிவர் பின் அவ்விருவரும் போயினர்.

முனிவர் தம்முடைய கிருகத்துக்கு அவர்களை யழைத்துக் கொண்டுபோனபோது அங்கேயிருந்த தன்னுடைய மனைவியொருத்தி அவ்விருவரையும் தன்னுடைய தாயுந்தந்தையு மென்றறிந்து வந்

து கட்டிக்கொண்டனள். புத்திரியாகிய அவளை அவ்விருவருந் தழுவிக்கொண்டு மனமகிழ்ச்சியோடு அவளுடைய க்ஷேமங்களையும், மற்றைப் பெண்களுடைய க்ஷேமங்களையும் விசாரிக்கையில் அவர்களை விட்டுப்பிரிந்து முனிவர்பின் வந்துவிட்ட நாண்முதல் நடந்தவதிசயங்களையும், தங்களுக்குண்டாகிய சம்பத்தின் மகிமைகளையும் முறையே அவள்சொல்லிமுடித்தனள். யாவுங்கேட்டு அடங்காதமகிழ்ச்சியோடு இரண்டொருநாள் அந்தப் பெண்ணினிடத்திலே தானே அவ்விருவரு மிருக்கையில் தங்கள் மருமகப்பிள்ளையாகிய முனிவர் தன்னுடைய மனைவியுடன்கலந்து வாழுமொருமையும், பிரிவின்மையுங்கண்டு எப்போது மிவ்விடத்திலேதானேயிருந்தால் மற்றைப்பெண்கள் கதியெப்படியாவது என்று யோசித்து அந்தப்பெண்ணைக் கேட்கையில், அவள் அதிகவருத்தத்துடன் தன்னுடைய கணவர் தன்னை விட்டொரு கணமும் பிரிவதில்லை யெனவும், அதனால் தனது தமக்கைமார் தங்கைமார் முகத்தை அவர் பார்ப்பதில்லை யெனவும், அந்த வொருகுறையே தனது நெஞ்சில் குடியிருப்பதெனவுஞ் சொல்லினள். அந்தவார்த்தையைக்கேட்டு வருந்திய தாய்தந்தையர்கள் அன்றுகழித்து மறுதினம் மற்றைப்பெண்களையும் பார்ப்பதுகருதி அந்த வீட்டைவிட்டு மற்றொரு பெண் வீட்டுக்குப் போயினர். இவர்களைக்கண்ட பெண் விரைந்து ஓடிவந்து தழுவிமகிழ்ந்தனள். அந்தப்பெண்ணைப் பார்த்தமாத்திரத்தில் அவளுடைய சமஸ்த சுபங்களும் அவளுடைய முகவிலாசத்திற்கண்ட அவ்விருவரும் உள்ளம் பூரித்தார்கள். சிலநேரங் கழித்தபோது தங்கள் மருமகப்பிள்ளையாகிய சௌபரி முனிவர் உள்ளேயிருந்துவந்து அவர்களை அதிக மரியாதையோடு உபசரித்தனர்.

இந்த அதிசயத்தை யின்னபடித்தென் றறியமாட்டாமல் இவ்விருவரும் தங்கள் பெண்ணினுடைய க்ஷேமத்தை விசாரிக்கையில் முதல்கண்ட பெண்சொன்னபடியே அவளும் சொல்லிவருந்தினள். இப்படியே ஒவ்வொரு பெண்ணினிடத்தும் போய்ப் பார்க்கையில் அந்தந்த விடங்களிலும் சௌபரி முனிவரிருந்து தங்களை யுபசரித்து வரும் அருமைகளையும், அந்தப் பெண்கள் சொல்லி வருங் குறைகளையுஞ் சிந்தித்து ஆச்சரியத்தை யடைந்து நமது குழந்தைகள் செய்ததவமே தவமென்று மகிழ்ந்து அந்தப்பெண்களிடத்தும் மருமகப்பிள்ளையிடத்தும் விடைபெற்றுக்கொண்டு அவர்கள்செய்த

சந்மாநங்களையும் அங்கிகரித்துத் தங்கள் இராஜ்யத்துக்குப் போய் விட்டனர்.

இந்த விருத்தாந்தத்தின் முன்னர்க் கண்ணனுடைய வியாபக நிலைப்பது அருமை! அருமை!! ஆகவிப்படிப் பலவிதந்தானும் விசாரமுகத்தில் விஷ்ணுவுக்குக் கூறும்வியாபகங்கள் அசாமஞ்சஸமேயாய் முடிதலால் (நிலநீர்நெருப்புயிர்நீள்விசும்புநிலாப்பகலோன், புலனாயமைந்தனொடெண்வகையாய்ப் புணர்ந்துநின்றா, னுலகேழெனத்திசை பத்தெனத்தா னொருவனுமே, பலவாகி நின்றவாதோணோக்க மாடாமோ) என்னுந் திருவாக்கின்படிச் சிவபெருமானே சர்வ வியாபகரென்பது நாட்டப்பட்டது.

இன்னும், விஷ்ணுவுக்குப் பாஞ்சராத்திரிகள் கூறும்பூரணத்தைப் பரியாலோசிக்கில், அவர் சாகார பூரணரென்பர். என்பது, பரமபதமென்கிற வீட்டில் நீளாதேவி பூதேவி சமேதராய், திருமாமணி மண்டபத்தில் சங்கசக்கிரதாரியாய், நீலமேனியராய், நித்திய சூரிகளால் சேவ்யமானராய் எழுந்தருளி யிருப்பவரெனவும், அப்படி அவரங்கெழுந்தருளி யிருக்குங்கால், அவருடைய பிரகாசமாத்திரத்தானே சர்வவியாபகத்வம் பெறப்படுமெனவும், அது சூரியனோரிடத்தி லிருக்கவும், அவன்பிரகாசத்தால் சர்வவியாபியாதல் போல்வதொன்றெனவுங் கூறுவதேயாம். இது பூரணவிலக்கென்பதைநிரூபிப்பாம். சூரியனோரிடத்தி லிருந்து அவன்பிரகாசத்தால் வியாபிக்கையில், எங்கும்சமநிறைவு கூறுதல்கூடாது. அவனிருக்குமிடத்திலிருந்து பூமியைநோக்குங்கால், சிறுகச்சிறுகப் பிரகாசவுஷ்ணங்கள் குறைந்திருப்பது பிரத்தியட்சமாதலால். இன்னதன்மையே விஷ்ணுவுக்கும் சொல்லவருமாகையால், அவர்பூரணராதல் அமையாதென்க. வியாபகப்பொருளாயுள்ளது எங்குமொருபடித்தாதலமையும். நான்குபூதங்களும் தன்னிடம் விரவிநிற்க விடங்கொடுத்திருக்கும் ஆகாசத்தைப்போல். இன்னலட்சண விருத்தமாய்க் கேவலம் கண்டப்பொருளாயுள்ள விஷ்ணுவை அகண்டமாகிய பூரணப் பொருளென்றது பிழையாம்.

சிவன் எத்தன்மைய ரென்பது.

சிவபெருமான் ஸ்ரீமஹா கைலாசத்தி லெழுந்தருளியிருப்பதால் அவர்க்கு மித்தோடம் வருமேயெனின், தத்தோஷத்தைப் பரிகரி

ப்பாம். (அன்றுந்திருவுருவங்காணாதே யாட்பட்டேன், இன்றுந் திருவுருவங் காண்கிலேன், என்றுந்தா, னெவ்வுருவோ னும்பிரானென்பார்கட் கென்னுரைக்கேன், மெய்வுருவோ நின்னுருவமேது) என்னுந் திருவாக்கால் அவருடைய வுண்மை யிலக்கணம் வெளிப்பட்டது. இன்னும், (மைப்படிந்த கண்ணாளுந் தானுங்கச்சி மயானத்தான் வார்சடையா னென்னினல்லால், ஒப்புடைய னல்ல னொருவனல்ல னோரூரனல்ல னோருவமனில்லி, யப்படியு மந்நிறமு மவ்வண்ணமு மவனருளே கண்ணாகக் காணினல்லால், இப்படியனிந்நிறத்த னிவ்வண்ணத்த னிவனிறைவ னென்றெழுதிக் காட்டொணாதே) என்னும் பிரமாணத்தானுங் காண்க. இதனால், சிவபெருமானுக்கு உருவம், அருவமுதலிய வெந்த விலக்கணங் கூறுதலு மமையாமை வெளிப்பட்டது. சில சமயிகள் கேவலம் உருவமே யெனவும், சில சமயிகள் கேவலம் அருவமே யெனவுங் கூறித்தியங்குவர். அவ்விருமையும் நம்மகொள்கையன்றாம். (சிவனுருவருவுமல்லன்) என்பதனானுந்தெளிக. இன்ன வியல்புடைய சிவன் ஸ்ரீமஹாகைலாசத்தில் உருவமுடையவரா யெழுந்தருளி யிருப்பது ஆன்மாக்களிடம் வைத்திருக்குங் காருண்ணியமே காரணமென்க. அவர் தனக்கெனவொரு பிரயோசனம் வேண்டாதவராகலின், இத்தன்மையரெனவும், இன்னவடிவினரெனவும், சொல்லுதற்கரியவராகிய அவர்செயல் யாவும் பிறர் பொருட்டேயாம். ஈண்டுப் பிறரென்பது மலபத்தராயுள்ள ஆன்மாக்களே யாகையால், அவர்க்கருளவிசைந்த கருணாசாலியாகும் நம்சிவன் உயிர்களெப்படி, அப்படி யிசைந்து நடிப்பது அமையும். உயிர்கள் மூவிதமாய், உருவமுடையவரும், உருவமில்லாதவரு மாகுந்தன்மையால், அன்னோர்க் கவரவர்போன் றருளுமுறைமை வெளிப்பட்டது. பன்றிக்குட்டிகளுக்கு பால்கொடுக்க வேண்டிப் பன்றியுருவமும், ஒரு பெண்ணுக்கு மருத்துவம் பார்க்க வேண்டி அப்பெண்ணினுடைய தாயுருவமும் பெருமான் பெற்றமை கொண்டு சிவனுக்குப் பன்றி யுருவமும், தாயாகிய பெண்ணுருவமும் அவருடைய சொரூப விலக்கணமென்று கொள்வது யாண்டிசையும்? அவை அருள்வடிவங்களாதல்போல் மூவகைப்பட்ட வுயிர்கள்பொருட்டு அவர்கொண்ட ரூபாரூபங்களும் அருள்வடிவங்களேயாம். ஆகவே, ஸ்ரீமஹாகைலாசத்தி லெழுந்தருளி யிருப்பதும் அருட்பிரகாச மூர்த்தமென்பது வெளிப்பட்டது. எப்படி ஸ்ரீமஹாகைலாசத்தில் உருவமா யெழுந்தருளி யிருக்கின்றனரோ, அப்படியே உலகமுழுதும் அவர் அருவமாய் வியாபித் திருத்தல்காண்க. அருவமாய் வியாபித்திருப்பதும், உருவமாய் வெளிப்பட்டிரு

ப்பதும் உலகுயிர்க ளியங்குதற் பொருட்டே யாகலின் அவ்விருமையும் அவர்க்கு நிசவிலக்கண மன்றென்க. (இல்லா முலைப்பாலுங் கண்ணீரு மேந்திழைபால், நல்லாயுளவாமா னீர்நிழல்போ, லல்லா, வருவாகி நின்றானையா ரறிவார்தானே, யுருவாகித்தோன்றானேலுற்று) என்னுந் திருவாக்கால் தாய்க்குண்டாகிய முலைப்பாலுங் கண்ணீரும் தன்பொருட்டன்றிக் குழந்தையின் பொருட்டென்னு முண்மை வெளிப்பட்டதுபோல், அருவம், உருவமுதலிய தன்மைபைக்கடந்து நின்றசிவம் உயிர்கள்பொருட்டு அவையுடையராக வெளிப்பட்டமைகாண்க. இதனால், அருவமாய் அவர் வியாபித்திருப்பதும் அவரருள் வடிவங்களில் ஒன்றென வெளிப்பட்டது. ஆகவே, அவரைக்கேவலம் அரூபியென்பது குற்றமாதல் காண்க. ரூபமின்மையும், அரூபமின்மையு முடையவராதலால், இவ்வுண்மையை யறியாதார் அவர் அரூபியென்றே கூறுவர். அவர்கட்கு அரூப விலக்கணமே யீதென்று தெரியாமையால். அவரைநோக்கி ஏன் அரூபி யென்றலடுக்கும்? ரூபியென்றலடாது? எனின், காணப்படு முருவங்கள்யாவும் மாயையிற் காரியப்பாடு பெறுமாற்றால், அவர்க்கத்தோடம் வராமலிருக்கக்கருதி யென்பர். நல்லழகிது! உருவங்கண் மாத்திரமேயன்றி அருவங்களும், அம்மாயையிற் காரியப்பாடு பெறுதல் அவர் விசாரியாதவர்போலும். ஆகாயம், மனக, சத்தம், காலம் என்றின்னன பலவுள வாதலறிக. அருவமாந் தன்மை அவரொருவரேயன்றி வேறு பொருள்கள் பெறுமொழியினன்றோ அவ்வருவஞ் சிறப்படையும்? அப்படிக்கில்லாமை வெளிப்படலால், அவரைக் கேவலம் அரூபியென்றல் பிழையுடைத்தாம். (உலகினிற் பதார்த்தமெல்லா முருவமோடருவமாகி, நிலவிடு மொன்றொன்றாகா நின்றவந்நிலையேபோல, வலகிலாவறிவன்றானு மருவமே யென்னிலாய்ந்து, குலவிய பதார்த்தத் தொன்றாய்க் கூடுவன்குறித்திடாயே) என்னுந் திருவாக்கானுங் காண்க. இந்தப் பிரமாண முகத்தால் ரூபமொன்றே மலகாரியமென்று கொண்டதோஷம் நிவிர்த்திபெற்றதால், அவரை அரூபியென்று கூறியமாத்திரத்தானே அவர் நின்மலராதல் செல்லாமை காண்க. இந்த நியாயங்களால் அவருக்கிதுதா னுருவமென்று ஒன்றைக் கற்பித்துரைத்தல் கூடாதென்பது பெறப்பட்டது. (பந்தமும்வீடுமாயபதபதார்த்தங்களல்லா, னந்தமு மாதியல்லா னளப்பிலனாதலாலே, யெந்தைதா னின்னனென்று மின்னதா மின்னதாகி, வந்திடானென்றுஞ் சொல்லவழக்கொடுமாற்றமின்றே) எனவும், (குறித்ததொன்றாகமாட்டாக்குறைவிலனாதலானும், நெறிப்பட நிறைந்த ஞானத் தொழிலுடை நிலைமையானும், வெறுப்பொடு

விருப்புத்தன்பான் மேவுதலிலாமையானு, நிறுத்திடு நினைந்தமேனி நின்மலனருளினாலே) எனவும்போந்த அருள் வாக்கியங்களால் எமது கர்த்தா இத்தன்மையனென்றும், இன்ன வடிவினனென்றும் இன்ன வடிவில்லாதவனென்றும் சொல்லுந்தன்மை யொழிந்து தனது காருண்யத்தால் தான் நினைத்ததொரு திருமேனியைக் கொண்டருள்வனென்று பெறப்பட்டமை காண்க. (சிவஞ்சத்திநாதம்விந்து சதாசிவன்றிகழுமீச, னுவந்தருளுருத்திரன்றான் மாலயனென்றிவனொன்றாய்ப், பவந்தருமருவநாலிங் குருவநாலுபய மொன்றாய், நவந்தரு பேதமாக நாதனேநடிப்பனென்பர்) என்னும் பிரமாணத்தால் அருவம் நான்கும், உருவம் நான்கும், அருவுருவம் ஒன்றுமாக வொன்பது வடிவங்களை யுடையவன் எமது கர்த்தாவென்று பெறப்படுங்கால், இவ்வொன்பதும் தனக்கென வுடையனாகாது உயிர்கள் பொருட்டென்றே வெளிப்படலால், இவற்றை அதீதப்பட்டவனாகிய அன்னோன்றன்மை இதுவெனக் கூறப்படாததன்மை யொன்றே யென வெளிப்பட்டவாறறிக.

இன்னும், (உருமேனி தரித்துக்கொண்டதென்றலுமுருவிறந்த,வருமேனியதுவுங்கண்டோ மருவுருவானபோது, திருமேனியுபயம்பெற்றோஞ் செப்பிய மூன்றுமந்தங், கருமேனிகழிக்கவந்த கருணையின் வடிவுகாணே) என்னும் வாக்கியத்தால் உருவம், அருவம், உருவருவம் என்னும் மூவிதவடிவங்களும் அருள்வடிவங்களென்றும், அவை யுயிர்கள்பொருடுக்கொண்ட கோலங்களென்றும் பெறப்பட்டமையால், இம்மூன்று வடிவங்களு முண்டாகு நிலைக்களமான சுபாவமொன்று இவற்றிற்கும்வேறாய், இவைகளை யுடன்கொண்டிருப்பதொன்றாய் நிற்குநிலைமை வெளிப்பட்டமைகாண்க. ஆக மூவிதவடிவங்களி லொன்றாகிய அரூபநிகழ்ச்சியின் பேறாய் விளங்கும் பூரணத்வவிசாரம் கேவலம் ரூபசாத்தியங்கூறு மவலம்பனத்தி லிழுக்கடையுமென்க. நம்சைவமார்க்கத்தில் நமது அருட்பெருந்தோன்றலாகிய சிவபெருமான் அருவமாயிருப்பதால் சில நிகழ்ச்சியும், உருவமாயிருப்பதால் சில நிகழ்ச்சியும், அருவுருவமாயிருப்பதால் சிலநிகழ்ச்சியும் பெற்றமையுமுண்மை பெறப்படுமுண்மையால், அவற்று ளொன்றாகிய அருவத்திற் பெறப்படு நிகழ்ச்சிகளில் அவர் பூரணராயிருத்த லொன்றென்பது வெளிப்பட்டது. இதை விட்டு உருவமாயிருப்ப தொருபொருள் அருவமாச்சுதெனவாவது, அருவமாயிருப்ப தொருபொருள் உருவமாச்சுதெனவாவது கூறுவது செல்லாமைகாண்க. உருவத்தில்

உருவமேயன்றி அருவமும், அருவத்தில் அருவமேயன்றி உருவமும் பிறவாதென்பது நிச்சயமாகையால். நெல் கமுகாய் நீளாதென்றபடி. இந்நியாயத்தால் கேவலம் அரூபவாதிகள் ரூபத்தைக் கோடலும், கேவலம் ரூபவாதிகள் அரூபத்தைக் கோடலும் அசப்பியமாதல்காண்க. ரூபம், அரூபம், ரூபாரூபம், ஆகிய மூன்றும் அவசரபேதங்களெனவும், இவற்றையுடையது அவற்றைக்கடந்து இன்னபடித்தென் றறியப்படாத வொருபொருளெனவும் நிச்சயிக்கப்பட்டமையால், இப்பேரிலக்கணமுடைய பரசிவசித்தாந்திகள் கூறும் பூரண விசாரத்தின் முன்னர் பாஞ்சராத்திரிகள் கூறவரும் விஷ்ணுபூரணம் எங்கே தலைகாட்டும்? பூரணம் அம்மதரீதியாய்ச் சித்தியாமை வெளிப்படலால், அபூரணமுடையதொருபொருள் அம்மதத்தாற் பெறப்படும் தெய்வமென்று வெளிப்பட்டு அது பூரணமாகாத பண்பால், தெய்வத்தன்மை கெட்டுச் சேதனங்களிலொன்றுந்தன்மை சித்தித்தல் பெற்றொழியும். உண்மையில், அம்மதத்திற் பெறப்படும் பொருள் பதிப்பொருளல்லாமையால். இந்த விசாரத்தால் பரமபத வாசியாகிய விஷ்ணுவுக்குப் பூரணம் கூறுவது பொருந்தாமை காண்க. அவர் அகண்டரல்லாது ஏகதேசியேயாகி ஓரிடம்பற்றி வசிக்குமுண்மையால். அணுவே யாந்தன்மையைப் பெற்றுக் கண்டமாகிய தேகமேற்கொண்டியங்க லுண்மையால். இன்னஹேயகுணங்கள் பூரணத்தைப் பூரணஞ்செய்யாமையின், விஷ்ணுவைச் சர்வபரிபூரணரென்றல் சால்புடைத்தன்றாம்.

வேறு சிலநவீனசமயிகள் கேவலம் அரூபங்கூறுவர். அவர் கூறும் அரூபம் விரூபமேயாம். அவைவேதபாஹ்ய மார்க்கங்களாகையால். அரூபத்தையே முதலெனக்கொண்டமையாலும், ரூபத்தையங்கீகரியாமையாலும் போந்த குற்றமினைத்தென்பது மேல்விசாரத்தால் வெளிப்படுதல்காண்க. அன்றியும், அரூபமாயிருப்பதொருபொருளுண்டென்று கொள்வதனால் அச்சமயிகளடையும் பயன்யாது? அவரெப்படியிருப்பாரென்று தியானிப்பது? அவரொருவருளரென நினைப்பதே தியானமெனின், பசியுடைய வொருவன் சோறு எப்படியிருக்குமென்பதுந் தெரியாது அதை மனதினினைத்தலென்றால் எவ்வளவுபயன்படும்? அரூபமாயிருப்பதொருபொருள் யாண்டும் அரூபமேயாதலால், அவர் உபாசகனுக்கு வெளிப்படுமாறெங்ஙனம்? அவர் வெளிப்படாதவரெனின், அவரால் அடையும் பயன்யாது? அவர் வெளியாகாமலே யாவுஞ் செய்வரெனின், அவர்மறைந்து

செய்வதற்கு யாதுகாரணம்? அவரொருவருளரென்பதற்குஞ் சான்றென்னை? புகையால் வன்னியையறிதல்போல் உலகத்தால் அவரிருப்பு வெளிப்படுமெனின், புகையை நாடிப்போயினோர் வன்னியைக் காணல்போல், உலகத்தைநோக்கி அவரைக்காணுத லமையும். அவர் வியாபகராதலால் வியாத்திபாகுமுயிர் காணுதலைச்செய்கிறதெனின், அவ்வியாபகம் பெத்தமுத்திகளிரண்டினு மமைதலுண்மையால், பெத்தத்தைப்போலவே அவர் சாட்சாத்கரியாதபோது பெத்தத்தினும் அம்முத்திக்குண்டாகிய ஆதிக்கம் யாது? இன்ன ஆபாசங்கள் பல கிடத்தலின், அவர் கூற்று இழுக்கடைந் தொழிந்தமைகாண்க. இனி, ஆன்மவாதி கூறும்ரூபமோவெனின், அதுவும் பிழையுடைத்தாம். ஆன்மா பதிப்பொருளல்லாமைபால். அது ஒன்றைப்பற்றியல்லது தனித்து அரூபமாய் நில்லாததன்மை யுண்மையால். அவன் கூறுவது பிரமமன்றோவெனின், பிரமம் கேவலம் அரூபமில்லாததும், ஆன்மாவுக்கு வேறானதுமாகலு முண்மையால் அவன் பிரமமே ஆன்மாவென்னு மிழுக்குடைமை கொண்டு அது செல்லாமைகாண்க. எத்தனைமதத்தர் எந்தெந்தவிதங்கள் சொல்லப்புகினும் சிவபூரணத்தை விளக்கப் போந்த சரித்திர வர்ணனங்கள்போல், மற்றைமார்க்கங்களுக்கு வேதத்திற் பிரமாணம் வெளிப்படாமை பெருந்தாழ்வென்க.

சிவபெருமானுடைய அருள்வடிவங்கள் மூன்றும் (நங்கருமேனிகழிக்கவந்தகருணையின் வடிவுகாணே) என்று மேற்காட்டியபடி யமைந்தபெருமித முடையனவாகலின், அவைமூன்று மொன்றிலொன்றேற்றமுந் தாழ்வுமுடையனவன்றாம். இதனால், அரூபம்உயர்ந்தது ரூபந்தாழ்ந்தது என்றுகூறும் பேயர்கூற்றும் பட்டமைகாண்க. இம்மூன்று வடிவங்களும் மாயாசபளிதங்க ளல்லாமையால். சிவபெருமான்தமது சிற்சத்தியிற் றிருமேனிகொள்ளுந் தன்மையுண்மையால். மாயையிற்பெறப்படின் உருவத்தைப்போலவே அருவமும் ஹேயப்படுமாதலின், அன்னவுருவ வருவங்களைப்போலாது சத்தியிற்பெறப்படலால், அதிற்பெறப்படும் அருவத்தைப் போலவே உருவமுஞ் சால்புடைத்தெனவறிக. ஆகவே, உருவமொன்றே சிறப்புவகையால் நாமுபாசித்தற்குபகாரமாதல்காண்க. நம்மதிகாரத்துக்கேற்கவே அவர்க்கு உருவங்கூறப்பட்டவுண்மையால். பொன்னே பூஷணமானகாலத்தும், நாம்பிரயோசனமாகப்பெற்று அநுபவிப்பது பூஷணமேயன்றிப் பொன்னல்லாததுபோல், நமக்கநுபவவேத்யமாயிருப்பது

உருவமேயன்றி அது வெளிப்படுதற்கான மூலமன்றாம். பொன்னை மொத்தையாய் ஒருவன் வைத்திருந்ததனான் மாத்திரமே அதன் பிரயோசனம் அவனுக்குச் சித்தித்தல் யாண்டிசையும்? அது பூஷணங்களாய் வெளிப்படாதொழிந்தால். இத்திட்டாந்தத்தைப் பரியாலோசிக்கி னுண்மைவெளிப்படு மென்க. பொன்னே பூஷணமான காலத்துப் பொன்னுக்கும் பூஷணத்துக்கும் ஏற்றந்தாழ்வின்மை வெளிப்படலால், சிவபெருமானுடைய சொரூபநிலைக்கும், அவருடைய அருள்வடிவங்களுக்குந் தாரதம்யங் கிடையாதெனவறிக.

இதுகாறுங் கூறிய நியாயத்தால் ஸ்ரீமஹாகைலாசத்தி லெழுந்தருளியிருக்கும் ஸ்ரீபரசிவமூர்த்திக்கு அவர் சாகாரமாதல் கொண்டு எப்படிப்பூரணஞ் சித்திக்குமென்னு மாசங்கை நிவிர்த்திபெற்றதால், உமாசஹாயத்வாதி லட்சணங்களையுடைய அன்னகைலாசமூர்த்தியே பூரணரென்பது நாட்டப்பட்டது. மேல்விவகாரத்திற் போந்த எல்லாவவசரங்களும் சமநிலைபெற்று விளங்குந் தன்மையுண்மையால். ஆகவே, சைவமார்க்கத்தாற் பெறப்படும் பூரணமே பூர்ணமெனவும், அப்பூரணப்பொருள் சிவபெருமானொருவரே யெனவும் வெளிப்பட்டமை காண்க.

பஸ்மாசுர விஜயம்.

சிவன் பூரணராகையில் அவரில்லாத விடமொன்றுமில்லையாக, அவரையன்றிப் பரமாணுவு மசையாதாக, அவர் பஸ்மாசுரன் என்னும் அசுரனுக்குப்பயந்து ஏன் ஒடியொளித்தனர் என்று பாஞ்சராத்திரிகள் வினவுவர். இந்தக்கதையோவெனின், பஸ்மாசுரனென்பவனொருவன் சிவனைநோக்கித் தவம்புரிந்து, அவர் வெளிப்பட்டகாலையில், யாருடையதலையில் தன்கை வைத்தபோதிலும் அவர்கள் தலை சிதறும்படியான வரத்தை வேண்டியதாகவும், அப்படியே கொடுக்கப்பெற்று உடனே வரத்தைக் கொடுத்தவர் தலையிலே தானே அவன் கைவைத்துப் பரிக்ஷிக்கத் தொடங்குகையில், அவர் பயந்து ஓடிப்போய் விட்டதாகவும், அப்போது விஷ்ணுமூர்த்தி அங்குவந்து பெண்வடிவந்தாங்கி அவனைமயக்கி நீ ஸ்நானம்பண்ணிவந்தால் உன்

னைப் புனரக்ஷிக்கவேணென்றுகூறி, அந்த விடத்தில் எங்குஞ்சலமில்லாமற் செய்ததாகவும், அதற்கிசைந்த வந்த வசுரன் சேறுநீருமாய்க்கிடந்த சிறு பள்ளத்திலிரங்கி அந்தச் சேற்றைத் தன்கையால்வாரித் தன்றலைமேல்வைத்த மாத்திரத்தில் அந்தவரம் அவனுக்கே பலித்து உடனே யிறந்தானெனவும் வழங்கிவருகிறது. அந்தக் காலத்தில் விஷ்ணுவால் அவன்சாகாவிடில் சிவன்றலையில் அவன் கைவைப்பானாகையால் சிவன்சாவரென்பது அவர் துணிபாம்.

இதனைமுறைநபே மறுத்து விவகரிப்பாம். சிவன் பூரணராகையால், அவரில்லாத விடமொன்றுமில்லையென்பது திண்ணம். அவர் பூரணராகுந் தன்மை அரூபத்தாலென்பது விளங்கும். அப்படியே அவர் ஏகதேசராகுந்தன்மை ரூபத்தாலென்பதும் அமையும். அருவத்தாற்பூரணராயும், உருவத்தா லேகதேசராயும் விளங்கும் அவரியற்கைத்தன்மை அவ்வருவமும், உருவமு மல்லாமையால், அவ்விரு தன்மையுந் தனது அருள்விலாசமாக வுடையவனேர்பால் இரண்டு தன்மையு மேககாலத்தில் எப்படிநிகழு மென்னுமாசங்கை நிரஸ்தமென்க. அருவம் உலகுயிர்க ளியங்குதற்பொருட்டும், உருவம் உயிர்க்கு அநுக்கிரகித்தற் பொருட்டுமென்பது சிவாகமத் துணிபாதலறிக. ஆகவே அருவத்தாற் பூரணராகிய சிவன் உருவத்தா லேகதேசராகிப் பஸ்மாசுரன்மாட்டு நாடகம் புரிந்தமை அமைதிபெற்றமை காண்க. இனி அவரையன்றி ஓரணுவும் அசையாதென்பதும் உண்மை! உண்மை!! அதனால், பஸ்மாசுரன் றீயவெண்ணமும், தீயசெய்கையும் சிவனையே பற்றி நிகழுமெனின், அவைமாத்திரமேயன்று. எல்லாத்தீமையும் சிவனையே பற்றி நிகழ்தல்காண்க. எல்லா நன்மையும் பற்றி நிகழுமாபோல். நன்மையுந் தீமையுஞ் சிவனையடியாகக் கொண்டே சீவிக்குமெனின், உயிர்களை அவற்றிற் கிலக்காக்குவதென்னையெனின், அவ்வுண்மையை விரிப்பாம். சுத்தமொன்றையும், அசுத்தமொன்றையுங் காணப்போந்தகண் சூரியனுதவியின்றி அவற்றைத் தானே காணுதல் யாண்டிசையும்? கதிரொளிகாட்டக் கண்காணுமுண்மையால், அக்காட்சிக்குக் கதிரொளியே காரணமென்பது வெளிப்பட்டது. கண்ணொளியோடு கதிரொளி கலந்திருக்குமுண்மையால் கதிரொளி கலவாதகண் தானேயொன்றையுங் காணாத்தன்மையால். இனி, சுத்தத்தைக்கண்ட சுகமும், அசுத்தத்தைக்கண்ட சுகமின்மையும், கண்ணுக்கோ கதிரொளிக்கோ வெனின் கண்ணுக்கேயன்றிக் கதிரொளிக்கல்லாமை வெளிப்படலால், நன்மை

றீமைகளை நாடு முயிர்கள்பால் நிகழும் யாவும் உயிர்கட்கே யெனவும், அந்நிகழ்ச்சி நங்கருணைசாலியை யன்றி யியங்கப் பெறுவெனவும், அவ்வியக்கம் பற்றியே ஆவற்றானுண்டாகுங் குணதோடங்களவர்பாற் சாராவெனவும் நிச்சயிக்கப்பட்டது. றீமையை யெண்ணினவன் அசுரன். எண்பித்தவன் சிவன். வரத்தைக் கேட்டவன் அசுரன். கேட்பித்தவன் சிவன். வரத்தைப் பெற்றவன் அசுரன். பெறுவித்தவன் சிவன். சிவனைத் துரத்தினவன் அசுரன். துரத்துவித்தவன் சிவன் என்னு நிசார்த்தம் வெளிப்படலால், அவரையன்றிப் பஸ்மாசுரன் எப்படி விவகரித்தல் கூடுமென்னு மாசங்கையும் பரிஷ்கரிக்கப்பட்டது. (உடுப்பானும் பாலனமுண்பானு முய்வித்தொருவர் தம்மைக் கெடுப்பானு மேதென்ற கேள்விசெய்வானுங் கெதியடங்கக், கொடுப்பானுந் தேகியென் றேற்பானுமேற்கக் கொடாமனின்றே, தடுப்பானு நீயல்லையோ தில்லையாநந்தத் தாண்டவனே) என்னுந் திருவாக்கே யீண்டுச் சிந்திக்கற்பால தென்க. இன்னகல்யாண குணைகவிக்கிரஹமாகிய நம்பரசிவப்பிரபுவைப் பஸ்மாசுரனோடு சாம்யங் கூறத்தக்கவோர் பசுவாகிய விஷ்ணு மூர்த்தி பிராணபிட்சை தந்திரட்சித்தா ரென்னும் பேடிவாசகத்தைச் சற்றே பரியாலோசிப்பாம்.

சிவனைக் காப்பாற்றவேண்டி யிரக்கம் வகித்த விஷ்ணு தன்யதார்த்த வடிவத்தால்வந்து அவனைக்கொல்லாமல் பெண்வடிவத்தால் வஞ்சித்ததென்னை ? பெண்வடிவமாய் வந்தது தன்றலையில் அவன் கைவைப்பானென்று அஞ்சியேயன்றோ ? இதனால், சிவன் வரத்துக்கு விஷ்ணுவும் பயந்தனரென்று பெறப்படுகிறதன்றோ ? அவன் விஷ்ணு தலையில் கைவைத்தால் சிவன் வரம் பலியாதெனின், விஷ்ணுவுக்கே பலியாதபொழுது அவ்வரத்தைக் கொடுத்தவர்க்கு அது எப்படிப் பலிக்கும். ? திவட்டியிலே நின்றுங்கொண்ட தீபம் அத்திவட்டியைச் சுடுவதெப்படி ? விஷ்ணு தன்னுடைய பரத்துவத்தைவிளக்கிச் சிவனைக் காக்கவந்த தன்மையாயின், தன்னுடைய யதார்த்தவடிவமாய் வெளிப்பட்டு அவனுடையகை தன்றலையில் வைக்கப் பெற்றுத் தான் சாகாதவராகிப் பின்னரவனைக் கொல்லவேண்டும். அங்ஙனமின்றிப் பெண்வடிவந்தாங்கி வஞ்சித்தது ஒரு அருமையா ? சுந்தோபசுந்தாளிறக்க வஞ்சவேடந் தாங்கிவந்தவோர்பெண்ணிலிந்த விஷ்ணுவுக் குண்டாகிய ஆதிக்கம் யாது ? இன்னும், சிவனைக் காக்கவந்த விஷ்ணுவை அந்தச் சிவன் புணர்ந்து அரிகரபுத்திரனென்னு மோர்பிள்ளையைத் தந்ததென்னை ? விஷ்ணு த

ன்னுடையப் முதலாகிறபோது அவரைச் சுதந்தரமிழந்த பெண்மராகக் கொண்டு சிவன் ஆண்டதெப்படி? இதனால் சிவன் புருஷனும், விஷ்ணு ஸ்திரீயும் என்பது பெறப்பட்டது. ஆகவே, அன்னோர் உயர்வுதாழ்வுகள் வெளிப்பட்டமை காண்க.

விஷ்ணுவுக்கு அபகர்ஷம் வந்தால்வரட்டும். சிவன் ஓடியதென்னையெனின், அதனைப்பரிகரிப்பாம். சிவன் ஓடாது நிற்பரேல், அவன் அவருடைய தலையில் கைவைப்பதில் தடையில்லை. அப்படிவைத்தால் அவர் சாகமாட்டார். சாகாதபோது அவர் கொடுத்தவரம் பொய்ப்பட்டொழியும். ஒழியவே, அவர் கொடுக்கிறவரம் பலிக்கிறதில்லையென்னுமோ ரசங்கத முலகிலுண்டாம். உண்டாகவே, அவரை ஆச்சிரயிப்பது அவலமென்று கொண்டு உலகமழியும். இன்ன அவதிகளுண்டாமென்பது கொண்டு, எல்லாம் வல்ல கடவுளாகிய சிவபெருமான் பயந்தவராக வோடினர். ஓடுவதெற்றுக்கு? வேறு வகையில் அதை நிவிர்த்தி செய்யலாகாதோவெனின், தாம் கொடுத்தருளிய வரத்தினுறுதியை விளக்கற்பொருட்டெனவறிக. அந்த வரத்துக்குச் சிவபெருமானே பயந்தனரெனின், உலகிலதற்கு அஞ்சாதவர் யாருளர்? எனத்தெளிந்து சிவன் கொடுக்கிற வரம் பொய்யா நலத்தது என்று நம்பி உலகம் தம்மை வழிப்பட்டுய்தற் பொருட்டென்னுமுண்மை யினிது வெளிப்பட்டது. ஆகவே ஓடியது அருளுடைமையென்பது புலப்பட்டது.

எல்லாந் தாமேயாகிய கடவுள் ஓடவேண்டுமா? அவன் கையைத் தன்றலையில்வைக்க வருகையில் அவன்கைக் கெட்டாதபடிச் சற்றே நீண்டாலாகாதா? பிரமவிஷ்ணுக்கள் தம்மை யளந்தறியாதபடி ஆடல்கண்டவரிப்பேதைப் பசுவை யாட்டிப் படைப்பது கூடாதா? வரத்தைப் பெற்றவனுக்கு உண்டாகிற வாதிக்கம் வரத்தைக் கொடுத்தவருக்கில்லாமற் போச்சுதா? அவன் இவர்தலையில் கைவைப்பதன் முன்னர் இவர் அவன்றலையில் கைவைத்தெரித்துவிடக்கூடாதா? எதிர்ப்பட்ட மன்மதன்கதியை அந்தப் பாதகன் அடையும்படிச் செய்வது அவராலாகாதா? முப்புரங்களையுமட்ட புன்னகையென்ன அப்போது ஒளித்திருந்ததா? எல்லாவுலகங்களையும் சர்வசம்ஹாரத்தில் பஸ்மமாக்கி யழிப்பான் அவர் நெற்றியினின்றெழும் புலிங்கமென்ன தணிந்துபோய் விட்டதா? இத்திறப் பேராற்றலுடைய பெரியோன் உண்மையாகவே பயந்தோடினரெ

ன்னும் அகங்காரவாதம் நிஸ்புருஹமென்க. இந்தவுண்மையை யறியாது விஷ்ணுகாவாவிடில் சிவன் சாவாரென்னும் பேய்க்கூச்சல் காலவாரிக்கொண்டதென்க. இன்னும் விரிக்கிற்பெருகும்.

சிவன் நித்தியரென்பது.

நித்தம் என்பது அழிவின்மையென்று பொருள்படும். அழிவின்மை யென்னுங்கால், யாருடைய அழிவின்மையென வினா நிகழும். சிவனுடைய அழிவின்மையென விடைவருமாற்றால் அது எப்படி யென்பதைச் சற்றே பரியாலோசிப்பாம். தேகம் உண்டாதலும், நிலைபெற்றிருத்தலும், அழிந்து போதலுமாகிய வநுபவத்தினால் பௌதிகமாகிய வதனைநோக்கப் பூதமாகிய உலகம் உண்டாதலும், நிலைபெற்றிருத்தலும், அழிந்து போதலுமாகிய தன்மை வெளிப்படும். இத்தொழிற்பாட்டைப் பெற்றியங்கும் பொருளை நோக்கின், அது கேவலம் சடமாதல் திண்ணம். சடமாகவே, தானேயியங்குந் தன்மை யொழிந்தது. ஒழியவே, இத்தொழிற்பாட்டை அதன்பா னிகழ்த்திய சித்துப்பொருளொன்றுளதாக நிச்சயிக்கப்பட்டது. அச்சித்துப்பொருள்யாது? ஆன்மாவன்றோ வெனின், அன்றாம். அதுசித்துப் பொருளாயின், தேகமாகிய சிறையிற்பட்டு நினைப்பு மறப்புகளாகிய சகலகேவலத் தன்மை யெய்த வேண்டியதின்றாம். கேவலத்திற் கேவலஞ் சடமாகவே கிடத்தலால், அது சித்துப்பொருளாத லிழுக்காம். ஆகவே, இவ்விழுக்குடைமை யொழிந்த வேறு பொருள் சித்தாதலமையும். அதுவே சிவமென்னும் பெயர்த்தாம். இதனால், அசித்தாகிய உலகந் தொழிற்படுவது சித்தாகிய சிவத்தினாலென்றுஞ் சித்தும், அசித்துமல்லாத ஆன்மாவா லன்றென்பது வெளிப்பட்டது. இந்த வுண்மையால், சிவம் சகலகேவலங்களிற்றோயாத நின்மலப் பொருளென்பதும் நிச்சயிக்கப்பட்டது. இந்தவிசாரத்தால் சித்து ஒன்று, அசித்து ஒன்று, சித்தும் அசித்துமல்லாததொன்று ஆகிய மூன்று பொருள்கள் வெளிப்படலால், இவற்றின் றன்மையை யின்னும் பரியாலோசிப்பாம்.

என்று சிவமுண்டு, அன்றே அதன்குணமாகிய அருளுண்டு. என்று அருளுண்டு, அன்றே அவ்வருளைப் பெறுதற்கான ஆன்மாவு

ண்டு. என்று ஆன்மாவுண்டு, அன்றே அவ்வருள் பதிந்தா லொழிய த்தக்க மலமுமுண்டு. எங்ஙனமெனின், என்றுகதிருண்டு, அன்றே அதன்குணமாகிய வொளியுண்டு. என்று ஒளியுண்டு, அன்றே அவ்வொளியைப் பெறுதற்கான கண்ணுண்டு. என்று கண்ணுண்டு, அன்றே அவ்வொளி பதிந்தா லொழியத்தக்க விருளுண்டு என்னு முவமானத்தாற்காண்க. கதிருக்கு ஒளியின் பிரயோசனம் தன்பொருட்டோ கண்ணின் பொருட்டோவெனின், கதிர் ஒரு பொருளையுஞ் சுட்டியறியாத ஸ்வயம்பிரகாசப் பொருளாகு முண்மையால், தன்பொருட்டென்றல் பழுதாம். பின்னர் அதன் பிரகாசம் கண்ணுக்கே பிரயோசனமாதல் வெளிப்படலால், அது பரப்பிரயோசன மென்பது பெறப்பட்டது. கதிரினிடத்துண்டாகிய வொளி பரப்பிரயோசனமாகு முண்மையால், அக்கதிருக்கு வேறாகிய கண்ணொன்று அதனை நுகர்வதற் குளதென்பது வெளிப்பட்டது. கதிரைப்போல் கண்ணும் பிரகாசமானமாய் விளங்குவதொன்றாயின், கதிர் பிரகாசத்தைத் தரவும், கண் அதனைப்பெறவும் இடம்பெறாதெனவறிக. கண் இருளாலாவரிக்கப்பட்டு அதுவாயொழிதலால், அது கதிரினொளியைப் பெற்றியங்குந்தன்மை வெளிப்பட்டது. இதனால், இருளொன்று அவ்விரண்டுக்கும் வேறாயுள்ள தன்மையும் வெளிப்பட்டது. இப்படியே சிவத்திற்கு அருளின் பிரயோசனம் தன்பொருட்டோ, ஆன்மாவின் பொருட்டோவெனின் சிவம் விருப்புவெறுப்பின்றி ஸ்வயம் பிரகாசமானமாய் விளங்கு முண்மையால், அதன்பொருட்டென்றல் பழுதாம். பின்ன ரதன்பானிகழுந் திருவருள் ஆன்மாவின் பிரயோசனமாதல் வெளிப்படலால், அது பரப்பிரயோசன மென்பது பெறப்பட்டது. சிவத்தினிடத்துண்டாகிய அருள் பரப்பிரயோசனமாகுமுண்மையால், அச்சிவத்துக்கு வேறாகிய ஆன்மா அதனை யநுபவித்தற்குரியதென வெளிப்பட்டது. சிவனைப்போல் ஆன்மாவும் பிரகாசமானமாய் விளங்குவதொன்றாயின், சிவன் அருளைத்தரவும், ஆன்மா அதனைப் பெறவும் இடம்பெறாதெனவறிக. ஆன்மா மலத்தாற் பந்திக்கப்பட்டு அதுவாயொழிதலால், அதுசிவத்தி னருளைப் பெற்றியங்குந்தன்மை வெளிப்பட்டது. இதனால் மலமொன்று அவ்விரண்டுக்கும் வேறாயுள்ள தன்மையும் வெளிப்பட்டது. இன்னநியாயத்தால், இருளோடு சேர்ந்தால் இருளாயும், ஒளியோடு சேர்ந்தால் ஒளியாயும் விளங்குங் கண்ணைப்போல் சித்தோடு சேர்ந்தால் சித்தாயும், அசித்தோடு சேர்ந்தால், அசித்தாயுங் காணப்படுந் தன்மை

யால், ஆன்மாவைச் சித்தசித்து என்று சிவாகமங்கூறும். சதசத்தென்று கூறுவதுமாம். இதனை யிடம்வந்துழி விரிப்பாம். கண்ணுக்கு அடுத்ததன் வண்ணமாகுந் தன்மை யுண்மையால், அதுவே அதற்குச் சொந்தப்பிரகாசமாம். கண்ணுக்கென வோர்பிரகாச மின்றெனின், கண்ணொளியில்லான்மாட்டுக் கதிரொளி பயன்படாமையால் கண்ணுக்கு ஒளியுண்டென காட்டப்பட்டது. அவ்வொளி கதிரொளியை நோக்க அப்பிரகாசமாதல் காண்க. இது முறையே ஆன்மப்பிரகாசத்துக்கு உவமிக்கப்படுந்தன்மை யுய்த்துணர்க.

இந்த விசாரத்தால், பதிபசுபாசம் என்னும் மூன்று பதார்த்தங்களும் நித்தப்பொருள்களாய் முடிந்தன. மேல் உலகத்தை அசித்தெனக்கூறிப் பின்னர் அவ்வசித்து ஸ்தானத்தில் உலகம் என்று வழங்காது மலம் என்று வழங்கிவருமாற்றால் உலகமென்பது தானே மலமெனின், மலம் மூன்றாகக் கூறப்பட்டதில் மாயையென்னும் மலத்தின்காரியமே பிரபஞ்சமாகையால் விரோதமின்மை காண்க. இதன் விரிவு பின்பகுதிகளில் வரும்.

சிவனை நித்தியரென்று கூறத்தொடங்கிப் பாசபசுக்களும் நித்தியப் பொருள்களெனக் கூறியது பிழையாமெனின், இது ஏகான்ம வாதிகள் கூற்றும். சிவனொருவரே நித்தியரென்னுமிடத்து அவருக்கு வேறாயுள்ள பொருள்கள் அநித்தமுடையன வென்று கொள்ளவரும். அநித்தமென்பது இருந்துகொண்டே யிருப்பது இல்லாமற் போய்விடுமொரு தன்மையாம். இருந்த தொருபொருளில்லாமற் சூனியமாய் விடுமேல், அது என்றிருந்தது? என்று இல்லாமற் சூனியமாய் விட்டது? என்றெழும் வினக்களுக்குச் சமாதானம் பிறப்பது கஷ்டமாம். ஓர்காலத்திலிருந்த பொருளெனின் முன்னில்லாத தொருபொரு ளோர்காலத்தி லுண்டாகாமையால் ஓர்காலத்திலிருந்த பொருளென்றது பிழையாம். முன்னில்லாதது பின்னுள்ளதாகா தென்னுந் தருக்கத்தால். உள்ளது உள்ளதே! இல்லது இல்லதே! என்றபடி ஓர்காலத்தி லிருந்தபொருள் அதற்கு முன்னும் பின்னும் உள்ளதேயாம். ஆகவே அது ஓர்காலத்தில் கெடும் என்று கூறுஞ் சூனியவாதம் நிரஸ்தமென்க. உள்ளதுபோகாது. இல்லதுவாராது. என்றதில் உள்ளபொருள் போகாத நியாயம் வெளிப்பட்டமையால், இனி இல்லாதபொருள் வாராதென்பதைப் பரியாலோசிப்பாம்.

சிவமொன்றே நித்தம். வேறுபொருள் கிடையா தெனின்,
சரம் அசரம் என்னும் பிரபஞ்சம் உண்டான விதமெப்படி ? சிவத்
துக்குவேறாக மற்றொருபொருள் கிடையாதபோது ஏகமாகிய அச்
சிவத்தோடு முன்னில்லாத பிரபஞ்சம் எங்கேநின்றும் முளைத்தது ?
இல்லாத முயற்கோடு தோன்றிற் றென்பதெப்படி ? (ஏகாவெனவி
யம்பியிப்படியறிந்து முத்தியடைமின்னெனும், மோகமான வரைகொம்புமூன்
றொடுமுடிந்திடாது மலடாகிய, காகமான துகருங்கலின் றசைபறித்தமுங்கரிய
குஞ்சியின், ருகமாபசிதவிர்க்கவாயிடைகொடுத்ததென்றுரைசெய்தன்மையே)
என்னுந் திருவாக்குக் கெங்கே சமாதானந் தேடுவது ? இல்லது இ
ல்லதேயாக, சகசீவர்கள் உள்ளதன்மையாது ? உள்ளது சிவம் உள்
ளதே ! இல்லது சகம் இல்லதே ! உள்ளதாகக் கூறுதல் பிராந்தி
மாத்திரமென்பர். பிராந்தியென்று லென்னை ? அப்பிராந்தி யாரு
க்கு ? ஏகமாகிய வச்சித்தன்றி வேறு பொருளில்லாமையால். பிரா
ந்தி யெங்கே நின்றும் பிறந்தது ? முன்னில்லாத பிராந்தி பின்பிற
ந்ததெப்படி ? சகசீவர்கள் பிரத்யட்சமா யுள்ளது முள்ளவருமாகு,
அவர்கள் முன்னில்பொருள்களாத விழுக்காம். முன்னிருந்தமை
யால், இப்போதும், பின்னும், எப்போது மிருத்தல் சத்தியம் ! சத்
தியம் !! ஆகவே, அநாதிநித்தப் பொருள்களாயின. வேறொருசா
ரார், பிராந்தி ஞானத்தி லொழியாது. சகசீவர்கள் இடையில் ஓர்கா
ரணத்திலே நின்றுந் தோன்றின பொருள்களென்பர். சிவத்தைய
ன்றி வேறுபொருள் இவைகாரியப்படுதற் கில்லாமையால், உலகுயிர்
கள் சிவத்திற் காரியப்பட்டனவாக நிச்சயிக்கப்படும். அங்ஙனங்
கொள்ளுங்கால், சிவம் காரணமும், தோன்றினவை காரியமு மாதல
மையும். ஆகவே, அச்சிவம் உபாதானமாகி அவ்வுபாதானத்திற் பிர
பஞ்சத்தைக் காரியப்படுத்துதற்கு நிமித்தப் பொருளொன்று வி
ரும்பவரும். தானே நிமித்தமு மாகுமெனின், காரணமாகிய சிவத்
திற் காரியப்படும் உலகுயிர்கள் அச்சிவத்தைப் போலவே சித்தாயி
ருத்தல் வேண்டும். உலகம் சடமும், உயிர்கள் சிற்றறிவுஞ் சிறுதொ
ழிலு முடைமையால் காரணகாரிய விரோத சம்பவமுண்டாம். இன்
ன பலவிரோதங்க ளுளவாகு முண்மையால், இல்லாத சகசீவர்கள்
உண்டானமை அசப்பியமாதல்காண்க. இவ்வுண்மை விசாரத்தால்,
உலகுயிர்கள் என்று மநித்தத்தை யடையாத நித்தப் பொருள்க
ளென்பது நிச்சயிக்கப்பட்டது.

மேல் விசாரத்தால் நித்தப் பொருள்கள் மூன்றுண்டென வெளிப்பட்டமையால், சிவனொருவரே நித்தியரென்ப தெங்ஙன மிசையுமெனின், அதனை விரித்துரைப்பாம். மூன்றுபொருள்கள் நித்தியமாயினும், ஒன்று மலமில்லாததும், ஒன்று மலமுடையதும், மற்றொன்று அம்மலமுமே யாகையால், இம்மூன்றில், மலமில்லாமையால் சிவம் ஒரு விகாரத்தையும் அடையாது. மலமுடைமையால் ஆன்மா பிறப் பிறப்புகளாகிய விகாரங்களை யடைந்து மெலியும். மலமேயாகையால் மலம் சடத்துவத்தால் தன்னிற் காரியங்க டோன்றுவதற்கான வுபாதானமாய் விகாரத்தையடையும். இதனால், சிவனொருவரே யெந்தவிகாரத்தையும் அடையாது ஒரேதன்மையராயிருக்கு முண்மையால், நித்தியரென்னப்படுவர். ஆன்மா பலயோனிகளிற்புக்குத் தன் சொரூபந்தோன்றாதவழி யுழன்றுவருதலால், சந்மத்திரிவுகளை நோக்கி அநித்தமுடையனெனக் கூறப்படும். மலம் காரியப்பாட்டால் சொரூபம் மாறிக்கொண்டே வருந்தன்மையால் அநித்தமென்னப்படும். ஆகவே, அநித்தமென்பது உருவு திரிந்து தோன்றாத தன்மையைக் காட்டப்போந்த தொன்றுமன்றி முதலுக்கே மோசங்கூறு மூடர் கூற்றின் முடிபொருளாகா தெனவறிக.

இந்த விசாரத்தால் பதிபசுபாசமாகிய மூன்றும் அநாதிநித்தப்பொருள்களாய், என்றும் அழியாதனவா யுள்ளனவென்றும், அவற்றுள் பாசபசுக்கள் விகாரத்தை யடைந்து வருவதால், அவ்விகாரத்தை யெய்தாத பதியை நோக்க அநித்தமுடையனவாகக் கூறப்படுமென்றும், பதி அவிகாரியும், நின்மலருமாகுந் தன்மை யுண்மையால், அவரொருவரே நித்தியப்பொருளாதல் சாதிக்கப் படுமென்றும் வெளிப்பட்டமைகாண்க.

(எல்லார்பிறப்பு மிறப்புமியற்பாவலர்தஞ், சொல்லாற்றெளிந்தேம் நஞ்சோணேச, ரில்லிற், பிறந்தகதையுங்கேளேம்பேருலகில்வாழ்ந்துண், டிறந்தகதையுங்கேட்டிலேம்) என்னுந் திருவாக்கால் சிவபெருமான் பிறந்தார், இறந்தார் என்னும் அமங்கலமான்மியம் எந்த நூல்களினுங் கூறப்பட்டதில்லையென்று பெறப்பட்டது. உயிர்கள் தனுவாதிகளைப் பெற்று உலகிற் பிறப்பதும், பிறந்தவாறே சாவதும், மீண்டும்பிறப்பதுமாகிய தன்மையெய்தல் மலம் பரிபாகமாதற் பொருட்டேயாக, அங்ஙனம் பிறந்திறந்துழலு மொவ்வொருவரும் ஏன்பசுக்களாக மாட்டார்கள்? எங்கேபிறப்புண்டு, அங்கே யிறப்புண்டு, எங்கே அவ்வி

ரண்டிமுண்டு, அங்கேமலமுண்டு. எங்கேமலமுண்டு, அங்கே பசுத்வமுண்டு. ஆக வின்னதன்மை யெம்பரசிவனிடத்திற் காணப்படாத வுண்மையால் அவரொருவரே பதிப்பொருளாகிய நித்தியராதல் காண்க. "நதஸ்ய கச்சித் பதிரஸ்தி லோகே நசேசிதா நைவச தஸ்ய லிங்கம், நகாரணம் காரணாதிபாதிபோ நதஸ்ய கச்சிஜ் ஜநிதா நபோதிப:" என்னும் சுவேதாசுவதர வசனத்தால், அந்த வுருத்திரமூர்த்திக்குப் பிரபுவானவனும், ரக்ஷகனும் லோகத்தி லொருவருமில்லை யெனவும், அவருக்கு ஜந்மஸ்தானமும், காரணமு மில்லையெனவும், அவர் காரணங்களுக் கெல்லாம் பிரபுவானவரெனவும், அவர்க்கு உற்பத்தி காரணமானவர்க ளொருவருமில்லையெனவும், அவர் ஆகாசாதிபதி யெனவும் பெறப்பட்டது. இந்தவாக்கியத்தைப் பரியாலோசிக்கில், அவர் தமக்குமேலொருபிரபு வில்லாதவரென்பது கொண்டு தாமொருவ ராஞைகயி லில்லாதவரெனவும், அவர் தமக்கு மேலொரு ரக்ஷகரில்லாதவ ரென்பது கொண்டு தாமொருவ ரிரக்ஷகத்தை யெதிர்பார்க்க வேண்டிய குறைவு தம்பாலொன்று மில்லாதவரெனவும், அவர் தமக்கு ஜந்மஸ்தான மில்லாதவரென்பது கொண்டு பிறப்புக்கேதுவாகிய மலமொன்றுந் தம்பாணிகழப் பெறாதவரெனவும், தானமில்லாதவ ரென்பதனால் ஓர் காலத்திலு மெந்தவிடத்திலும் பிறந்தேயறியாதவ ரெனவும், காரணமில்லாதவ ரென்பது கொண்டு நிமித்தம், உபாதானம், சஹகாரியென்னுங் காரணத்திரயங்களில் அவர் திருமேனியுண்டாதற்கு மாயை யுபாதானமல்லா தொழிந்தமையாலும், உபாதானம் வேண்டாதபோது அதுகாரியப்படுந் தானமாகிய நிமித்தமும், காரியத்தைச் செய்யுஞ் சஹகாரியும் அதற்கு முன்னமே யொழிந்தமையாலும், எவ்விதகாரணங்களுந் தம்பாலெய்தப்பெறாதவ ரெனவும், அவர் காரணங்களுக் கெல்லாம் பிரபுவானவரென்பது கொண்டு மூவிதகாரணங்களுந் தம்பாற்றொழிற்பாடு பெற விசைந்தவ ரெனவும், அவர்க்கு உற்பத்தி காரணமானவர்க ளொருவருமில்லையென்பது கொண்டு அவரின்றோரிடத்தினின்றும் பிறந்தாரென்னுந் தோட மெய்தாதவரெனவும், அவர் ஆகாசாதிபதி யென்பதுகொண்டு ஆகாசத்தைப்போல் யாவும் தம்மிலடங்கப்பெற்று அவை சீவிக்க விடங் கொடுத்திருப்பவரெனவும், அல்லது ஒன்றிலுந்தாக்கற்று நிராலம்பமாத்திரமா யிருப்பவரெனவும் வெளிப்பட்டமைகாண்க.

இதற்கு முறையே பொருள் கொள்ளுங்கால் தம்முடைய ஆளுகையில் யாவரையு முடையவரெனவும், எல்லாவுயிர்களையுந் தாமேரக்ஷிக்கின்றவ ரெனவும், யாவும் பிறப்பதற்குத் தாமே ஜந்மஸ்தானமா யிருப்பவரெனவும், சமஸ்தமாயுள்ள சராசரங்களுந் தம்மிடத்திலே தானே பிறக்கக் காண்கின்றவரெனவும், காரணத்திரயங்களுந் தம்மிடத்திலே தானே ஜீவித்து நிற்கச் செய்கின்றவரெனவும், மூவிதகாரணங்களுக்குந் தாமே கர்த்தாவா யிருப்பவரெனவும், யாவருந் தம்மையன்றிச் சநிப்பதற் கிடம்பெறாத தாரகமாத்திரமாயுள்ளவ ரெனவும், இவையிற்றை யுடன்கொண்டியங்குதல் செய்தொன்றுஞ் செய்யாதவ ரெனவும் பிரகாசப்படுதல் காண்க.

இவ் வுண்மையை அறியாத பாஞ்சராத்திரிகள் நாராயணனே பரமென்று வியாசபகவான் பிரமாணித் துரைத்தமையால், அப்பரம் பொருளாகிய விஷ்ணுவே நித்தியராதல் சாலுமென்பர். அவர் மயக்கந் தெளியும்பொருட்டுப் பின்வரும் வாக்கியத்தைச் சிந்திப்பாராக.

வியாசபுஜஸ்தம்பநம்.

மறைமுழுதும் வகுத்துணர்ந்த வாதராயணமுனிவன் மதிமாழாந்து
நிறையிலனாதனெதிர் நாரணனே பிரமமென நிகழ்த்தலோடு
மறைதருமவ்வகிலேசன் முன்புநாட்டிய சயத்தூணவனேயாக
முறைநிறுவி யருள்கொழிக்குநந்திபிரானடிக்கமல முடிக்கொள்வாமே.

இ-ள். எல்லா வேதங்களையும் வரம்பிற்படுத்து ஒருவரிடத்தன்றித் தாமே யுணர்ந்தவராகிய வாதராயண ரென்னும் பெயரையுடைய வியாதமுனிவர் அவத்தைவயத்தா னறிவுகலங்கிப் பூரணகர்த்தாவாகிய விசுவநாதர் திருமுன்னர் நாராயணனே பரமபதியென்று கூறுதலும், மேல் பூரணகர்த்தாவாகச் சொல்லப்பட்ட விசுவநாதர் சந்நிதிக்கு முன்பாக நாட்டியுள்ளதாகிய வெற்றிக்கொடித்தம்பம் அவ்வியாதனேயாம்படி அவனைத்தமது ஆணையானிறுத்திப் பேரருள் புரிந்தவராகிய நந்திதேவருடைய ஸ்ரீபாத கமலங்களை யெமது முடியிற் சூஞ்சிப் பூவெனக் கொள்ளா நிற்பாம். எ-று.

ப-ம். வேதங்கள் நான்கேயன்றி அநந்தமென்பது அவ்வேதத்திற்றானே பெறப்படுதலால் மறைமுழுதும் என்று கூறினர். "அநந்தாவை வேதா:" என்பது சுருதிப்பிரமாணம்.

அநந்தமாயுள்ள வேதங்களை யுணர்வது அநந்தமாகிய காலத்தை யாச்சிரயித்துக் காலம் முடிவு பெறாத வுண்மையால் வேதமுமன்னதேயாய் முடியும். பரிமிதத்தா னுணர்தற்பாலன வல்லாத வேதமடங்களுந் தமது தெய்வத்தன்மையா லொருங் குணர்ந்தமையால் வகுத்து என்று கூறினர். தெய்வத்தன்மை யென்பது விஷ்ணுவினுடைய அவதாரமாதல் பற்றியென்க.

"ஸஹோவாச வ்யாஸ: பாராசர்ய:" எனவேதத்திற் புகழப்படுந்தன்மை யுண்மையால், உணர்ந்து என்பதற்குத் தாமே யுணர்ந்து என்று பொருள் கொள்ளப்பட்டது.

சாட்சாத் விஷ்ணுவே யாயினும், மறைந்து வியாசரூபங் கொண்டமையால், அவ்வுண்மைதோன்ற வியாதமுனிவ ரென்னாது மறைசொல்லாய் வாதராயணரென்று கூறினர்.

விஷ்ணுவே வியாதமுனிவராயினும் அவத்தைவயத்தா னழுங்குமோர் பசுவென்பது தோன்ற மதிமாழாந்து என்று கூறினர். வியாதர் பசுவானபோது அவர்க்கு மூலமாகிய விஷ்ணுவும் பசு வென்பது தானே போதரும். "ப்ரஹ்ம விஷ்ணு ஸுரேந்த்ராத்யா: பசவ பரிகீர்த்திதா:" என்னும் பிரமாணத்தால் பிரம னிந்திரன் முதலியவர்களோடு விஷ்ணுவு மோர்பசுவென்பது வெளிப்பட்டது. பசுத்துவமுள்ள விஷ்ணுவைத் தெய்வத்தன்மை யுள்ளவராக மேற்கூறியதென்னை யெனின், சிவபெருமானை வழிபட்டு அவருடைய அதிகாரசத்திகளிற் பரிபாலனசத்தி தம்மிடம் பதியப்பெற்றுக் கொண்டதனாலென்க. எனவே, அத்தெய்வத்தன்மை ✻ ஆகந்துகமெனக் கொள்ளப்பட்டது.

"வ்யாஸரூப மஹம்க்ருத்வா நக்ருஹ்ணமி யுகேயுகே
சதுர்லக்ஷ ப்ரமாணேந த்வாபரே த்வாபரேததா
ததாஷ்டாதசுதா க்ருத்வா பூலோகேஸ்மின் ப்ரகாசயே
அத்யாபி தேவலோகேதச் சதகோடி ப்ரவிஸ்தரம்."

என்னும் மச்சபுராண வாக்கியத்தால் வியாசரூபியாய்ப் பிரதி துவாபரயுகங்களினும் சதுர்லட்சப் பிரமாணங்களால் புராணங்களை

ச் சங்கிரகித்து அஷ்டாதச விதமாய்ப் பூமியிற் பிரகாசிக்கச் செய்கின்றேனெனவும், இப்போதுந் தேவலோகத்தில் சதகோடி விஸ்தாரமாய்க் கிடக்கின்றன வெனவும், விஷ்ணுவால் சொல்லப்பட்டவுண்மை வெளியானதால், விஷ்ணுவே வியாசரென்பது துணியப்பட்டது. இன்னும் புராணங்கள் பதினெட்டே யன்றிச் சதகோடி விஸ்தாரமாய்க் கிடக்கின்றனவென்னு முண்மையால் புராணத்தின் முதனூலாகிய வேதம் அநந்த மென்றுமேற் கூறினதுந் தெள்ளிதின் விளங்கற் பாலதாயிற்று.

விசுவத்தையாளுந் தன்மையொன்றினானே வந்தவோர் பேரென மயங்காதவழி வியாபகத் தன்மையானு மமைந்த வுண்மைதோன்ற நிறையகிலநாதனென்று கூறினர்.

விசுவநாதரென்னுந் திருப்பெயருடைமையால், அம்மூர்த்திக்குரிய காசியென்னு மிடந்தோன்ற எதிர் என்று கூறினர்.

மண்முதலனைதமீறுகிய தத்துவங்கள் தாமேயாகியும், கடந்துமொப்புவமையின்றி விளங்குமெய்ப்பதிக் கெதிரில் பரத்துவங் கூறப்போந்த வேற்றுப்பொருளின் சிறுமைதோன்ற நாரணனே பிரமமென நிகழ்த்தலோடுமென்றுகூறினர். நாரணன் என்பது சலார்நவத்திற் கிடக்குமொருவனென்று பொருள்படும். சலார்நவமெனவே, பிருதிவி கழிந்த விரண்டாவது தத்துவாதிக்கம் பெறப்படும். அதற்கு மேலுந் தத்துவங்களுளவாகலி னவற்றை நோக்குழியவ்வவற்றிற்குரிய தெய்வங்களின் முன்னர்ச் சலார்நவ தேவதை தலையெடுப்பதி பரியாசமாய் முடியும். சலம் தீயிற் சுவறுகையால். சலத்துக்காதிக்கம் வந்துழி மண்ணு மதனதிட்டான தெய்வமுங் கெடுமாபோல், தீக்காதிக்கம் வந்துழிச் சலமு மதனதிட்டானதெய்வமுங் கெடும். மேல் தீயுங்காற்று மாகாயமுமாகிய பூதங்களும், அவ்வவற்றிற்குரிய தெய்வங்களும் மொன்றினொன் றேற்றமுடையனவாய் வெளிப்படுமாற்றால், சலமாகிய தானம் அபாவத்தை யடைந்தபோது அதனோடு நாசத்தை யடைகிற தேவதையைப் பரம்பொருளாக மதித்தல் பேதமையிற் பேதமையென்க. ஆயின்,வேதத்தில் நாராயணனே பரம்பொருளென்று கூறப்பட்டமை யென்னை யெனின், அந்தவேதத்திற்றானே சந்திரன், இந்திரன் பிரமன் முதலியவர்களும் பரம்

---

* ஆகந்துகம்=இடையில் வந்தேறியது. எனவே, இயற்கையிலில்லாதது என்பது வெளிப்படை.

பொருள்களாகக் கூறப்படுதலின் அமைவுடைத்தன்றாம். அப்படிக் கூறுவ தென்னை யெனின், அவரவர்களுக்குக் கீழிட்டவர்களை நோக்கியென்க. சந்திர னிந்திரன் முதலியவர்களை நோக்கப் பிரமனுக் காதிக்கமும், பிரமனைநோக்க விண்டுவுக் காதிக்கமு முளவாகு முண்மையால். அன்றியுமன்னோர் சிவபெருமானுடைய தனுவாகுந் தன்மையால். "அஹம்ஹி ஸர்வஹவிஷாம் போக்தாசைவ பலப்ரதঃ, ஸர்வதேவ தநுர்ப்பூத்வா ஸர்வாத்மா ஸர்வஸம்ஸ்திதঃ" என்னுங் கூர்மபுராண வாக்கியத்தால் சர்வகதனாகியும், சர்வசொரூபியாகியும், அக்னி சோமேந்திர விஷ்ணுவாதி சர்வதேவ தநுர்ப்பூதனாகியும், சர்வமுக்கிய ஹவிர்த் திரவியங்களுக்கும் போக்தாவாய் நானே பலப் பிரதாதாவாகின்றே னென்று சிவபெருமான் கூறியவுண்மை வெளிப்பட்டதால், சமஸ்ததேவர்களுஞ் சிவனுடைய தனுவாதல் பெறப்பட்டது. இதனால், சிவபெருமானுக்கெதிரில் நாரணனைப் பிரமமெனக் கூறல் அசப்பியமாயிற்றென்க. "ஸத்யம் ஸத்யம் புநஸ்ஸத்யம் நதைவம் கேஶவாத்பரம்" என்னும் வாக்கியமே யாண்டு வியாதர் கூறிப்பிரமாணித்த துண்மையாக, ஈண்டு நாரணனே பிரமமெனக்கூறல், யாண்டமையு மெனின், விஷ்ணுவுக்குரிய கேசவாதி பன்னிரண்டு நாமங்களில் நாராயணனென்பது, மூலமந்திரமும் பரியாயபதமுமாதல் பற்றியென்க. கேசவன் என்பதற்குப் பிரமனையு மீசனையுந் தன்னிடத்திற் பெற்றவன் என்று பாஞ்சராத்திரிகள் பொருள் கூறுவர். பிரமனைத்தானே பெற்றதுண்டாயின், அப்பிரமனுடைய தலை சிவபெருமானாற் கழிந்ததை மீண்டுமேன் உண்டாக்கிக் கொடுத்திலர்? சிவனைப் பெற்றதுண்டாயின், அச்சிவனிடம் கைலைக்குச் சென்று பிள்ளைவரம் வேண்டி யேன்யாசித்தனர்? பிருதிவி அப்பு தேயுக்களில் பிருதிவி அப்புவினும், அப்பு தேயுவினும் உதித்து மொடுங்கியும் வருதல் சகசம். அவற்றி னதிட்டான தெய்வங்களின் முறையே பிரமன் விஷ்ணுவினிடத்தும், விஷ்ணு வுருத்திரனிடத்துந் தோன்றியும், ஒடுங்கியும் வருதல் சகசம். தேயுஅப்புவிற் பிறப்பினன்றோ விஷ்ணுவினிடம் சிவன் பிறத்தல்கூடும்? அப்படியே தேயு பிருதிவியிற் பிறப்பினன்றோ பிரமனிடஞ் சிவன்பிறத்தல் கூடும்? திரிமூர்த்திகளி லொருவராகிய வுருத்திர மூர்த்தியே பிரம விஷ்ணுக்களிடம் பிறத்தல் செல்லாமையின், துரியமூர்த்தியாகிய பரமசிவம் பிரம விஷ்ணுவாதி பசுக்களிடம் பிறந்தாரென்பது சர்வாபத்தமென்க. உண்மையில், கேசவன் என்பதற்குப் பொருளை விசாரிக்குந்

கால், சவத்தைத் தலையினுடையவன் என்று வெளிப்படும். தக்கனுடைய யாகத்தில் சிவாபராதத்தா லிறந்த தெய்வப் பிணவுடல்களை விஷ்ணுவினுடைய தலையிலேற்றி அவரை நாகபாசத்தாற் பிணித்து அந்தயாககுண்டத்தைச் சுற்றிவரும்படி வீரபத்திரர் தண்டித்தமான்மியம் பைப்பலாதம், காந்தமுதலியவற்றிற் கூறப்பட்டமை காண்க.

விசுவநாத ரென்னுஞ் சொல்லானே பூரணகர்த்தாவாந் தன்மை பெறப்படுமுண்மை தோன்ற அறைதருமென்று கூறினர்.

பிரமாணஞ் செய்யும்பொருட் டணுகிய வியாத முனிவருக்குச் * சேய்மைப் பட்டவராகு முண்மைதோன்ற அவ்வகிலேசனென்று கூறினர். இன்னும் விசுவநாத ரென்பதற்கு மேலிடத்தில் அகிலநாதரென்றபடி அவர்க்கே விசுவேச ரென்னும் பேருண்டென்பதை விளக்கும் பொருட்டே அவ்வகிலேச ரென்றுரெனினு மமையும். சேய்மைப்பட்டவ ரப்படியே யாகாதபடி அவருக் † கண்மையராய்த் துசத்தம்பமாகி வியாதமுனிவர் நிற்றல் தோன்ற முன்புஎன்று கூறினர்.

நேர்ந்த விவாதம் பரிஷ்காரப்பட்டு வேறு ஆசங்கைக்கிடம் பெறுமைதோன்ற நாட்டியவென்று கூறினர். எங்ஙனம் பரிஷ்கரிக்கப்பட்டதெனின், விளம்புதும். வியாதமுனிவர்பால் வேதங்களையும், புராணங்களையும், பிறகலைகளையு முணர்ந்த முனிவர்கள், அவற்றுற் றெளிவுபெறுராகி யோர்பகல் வியாதரையடைந்து தேவரீரிடங்கேட்ட வுபதேசங்களா லெமக்குச் சந்தேகமே அதிகரிக்கின்றது. ஆகையால், நான்முகமா யெங்களுக் குபதேசித்த லொழிந்து தேவரீருடைய வுள்ளத் துண்மைப் பொருளாகத் தெளிந்திருக்கும் பரமபதி யாவான் இவன் என்று பிரமாணித்துக் கூறல் வேண்டுமென்று கேட்டனர். அப்போது வியாதமுனிவர் அவர்களை நோக்கி நாராயணனே பரமபதி யென்று பிரமாணித்துக் கூறினர். அவர்கள் வியாதரை நோக்கித் தேவரீர் காசியில் விசுவநாதர் சந்நிதியின்கண் வந்து இவ்வாறு சொல்லவேண்டு மென்றுகேட்டனர். அதற்கிசைந்து, அப்படியே சிவசந்நிதியில் நின்றுகொண்டு இரண்டுகைகளையுமுயரவெடுத்து நாராயணனே பரம் என்று கூறினர். உடனே யிர

* சேய்மை=தூரம்.
† அண்மை=சமீபம்.

ண்டு கரங்களூர் தம்பித்துத் தம்பமாய் நின்றனர். அப்போது நந்தி பகவான் வெளிப்பட்டுத் தம்பித்துநின்ற வவருடைய விரண்டுகரங்களையும் வாள்கொண்டு சேதித்தனர். உடனே விஷ்ணு மூர்த்தியுமங்குவந்து வியாதமுனிவரைப் பார்த்து "தத்வம் மேவசநம் வ்யாஸா ச்ருணுஷ்மூட யதார்த்தவத், அஹமேவ ஜகத்கர்த்தா மமகர்த்தா மஹேச்வரஃ, தஸ்யதேவாதிதேவஸ்ய கர்த்தாகோபி நவித்யதே" என்று கூறினர். என்பது;—மூடனுகிய வியாசனே! சத்தியமாய்ச் சொல்லுகிறேன் கேள், உலகத்துக்கெல்லாம் நானேபதி யென்பதுண்மை. எனக்குப் பதியாவார் மஹேசுவரரென்றறிவாயாக. மஹாதேவராகிய அவர்க்குமே லொருபதிப்பொருள் கிடையாது என்று பெறப்படுதலறிக. இவ்வுபதேசத்தை வியாதமுனிவருக்குச் செய்துவிட்டு விஷ்ணுபகவான் யதேச்சையாய்ச் சென்றனர். பின்னர் முனிவர்கள் தம்மிருப்பிடஞ் சேர்ந்தனர். வியாதமுனிவர் நந்திபகவானை வணங்கி அடியேன்பாலிரங்கி இரண்டு கரங்களையு மருளல் வேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தபடியே அருளப்பெற்றுக் கொண்டனர். நந்திதேவர் தாம் செய்தருளிய சிவபரத்துவ தாபனம் யாண்டு மூலகி னிலைபெற்றிருக்கும் பொருட்டு வியாதமுனிவரையே விசுவநாதர் சந்நிதிக்கெதிரில் வெற்றிக்கொடித் தம்பமாக நிறுத்தினர். இவ்வுண்மை சநற்குமார சங்கிதையிற் காண்க.

சிவபாரம்ய விடயத்தி னேர்ந்தவாதத்தில் வெற்றி நந்திபகவான் பக்கல் சார்தலால் அவ்வெற்றியைக் காட்டு மறிகுறியாக வவர் நிறுத்து முறைமை தோன்றச் சயத்தூணென்று கூறினர்.

அவரங்ஙனநாட்டிய தூண் அவராற் கரங்களொழிந்து வாயடைந்து தம்பாகாரமாய் நின்ற வியாதரென்பது தோன்ற வவனேயாகவென்று கூறினர். சிவபெருமானுக்கு வாகனமாகிய நந்திபகவான்தமக்குள்ள வன்புமபிமானமுங் கொடியாவாருக்கு முளவாதல்கருதி யமைத்தாரென்பதுதோன்றக் கொள்ளினுமமையும். தானுமோர்வாகனமாதலா லபிமானம்பற்றி விஷ்ணுமே யாண்டடைந்து வியாதருக் கறிவுறுத்தியபடி.

சிவநிந்தை செய்வாரைத் தண்டித்தறிவுறுத்தல் விகிதமென்பதுதோன்ற முறைநிறுவி யென்றுகூறினர்.

அறிவுறுத்த வுணர்ந்து வழிபட்டார்க் கிரங்குதன் முறைமையென்பது தோன்ற வருள் கொழிக்குமென்று கூறினர்.

பெருமானைத்தாங்கி வாழ்தன்மாத்திரமே யன்றிச் சைவத்துக்கு முதலாசிரியருமாந் தன்மைதோன்ற நந்திபிரானென்று கூறினர்.

முடியிற் சூட்டிக்கொள்வது பூவென்பதுதோன்ற அடிக்கமலமென்று கூறினர். இன்னும் அவரடியிற் சூடிய கமலமெனினு மொக்கும்.

மலரைமுடிப்பது * குஞ்சியிலென்பது தோன்ற முடிக்கொள்வாமென்று கூறினர். முடி யுத்தமாங்க மாதலறிக. இன்னும், அவர்திருவடியை முடிமேற் கொள்வாமென்பது முடிமேலிருக்கக் கொள்வாமென்று பொருள்கொண்டு அவர் திருவடிநீழலில் வசிக்கப்பெற்றோ மெனினுமமையும். எம்முடைய தலையிற் பிரமனெழுதிய வெழுத்தை அவர்காலாற் றுடைக்கப் பெற்றுக்கொண்டே மென்பதும் பொருந்தும். அவரிடம் திருவடிதீக்ஷை யடையப்பெற்றே மென்பது மொன்று. இன்னும், முடிக்கொள்வாமென்பது நந்திதேவர் தருமதேவதையாதல்கண்டெண்க. தருமம் என்பது யாவராலுஞ் சிரசாக வகித்தொழுகற் பாலதாகிய பதியினுடைய வாணையின் சொரூபம். அது அப்பதியின் காலின்கீ ழொதுங்கிக் கிடப்பதொன்று. அப்பதி யொருவருடைய வாணையில் வசிக்க வுரியவனல்லாமையால். அவராணையில் யாவரும் வசிக்கவும், அவரொருவருடைய வாணையில் வசியாமலிருக்கவு முள்ள வாதிக்கத்தாற் பதியைச் சர்வநியந்தாவென்று வேதங்கூறும். தருமம் சிவன் காலின்கீழ்க் கிடப்பதுதோன்ற வாகனமாய்ச் சமைந்திருத்தல் சான்றும், அத்தருமமதனையநுட்டிப்பார் முடியிற்கொள்வ தொன்றாகலா னத்தருமவடிவமாகிய நந்திதேவர் பாதங்கள் முடியிற்சேரும் பெற்றிமைத்தாதலறிக, இதனால், வியாதரைத் தருமமே தண்டித்தது என்று கூறுவதும் பொருந்தும்.

இங்ஙனநிற்க, வியாதமுனிவர் வேதத்திற் புகழப் பெற்றவரும், ஓதாமலுணர்ந்தவரு மாதலுண்மையாக, பின்னர் மலைவுற்றுக் கூறினமை யாண்டமையுமெனின், வேதத்திற் புகழப்பெற்றவரும், தெய்வத்தன்மை யுடையவருமாகிய விஷ்ணு பகவான் பொய்ச்சான்று கூறி மலைப்பாம்பாகச் சமைந்ததென்னை? வேதத்திற் புகழப்பெற்றவரும், தெய்வத் தன்மை யுடையவருமாகிய பிரமதேவர் விஷ்ணு

* குஞ்சி—குடுமி.

வினிடம் பொய்யுரைத்துப் பூசையுங் கோயிலும் போக்கிக்கொண் டதென்னை ? பசுக்களாத லுண்மை யாகலின், மலவுற்றழுங்க லி யல்பாம். (உதியாமறியா வுணராமறவா, விதிமாலறியா விமலன்புதல்வா) என்பது பிரமாணம். இதனால், மறப்பு மாத்திரமேயன்றி நினைப்பு என்னுந் தெளிவு முடையராதல் பெறப்பட்டமையின், வியாதமு னிவர் நாரணனே பரமென்று கூறியதை மறந்து கூறினா ரென்னாது தெளித்து கூறினரெனினு மமையும். தெளிந்து கூறுங்கால் பொய்யு ரைத்தல் யாண்டமையு மெனின், அதுபொய்யன்றாம். எங்ஙனமெ னின், வியாதரையடைந்த முனிவர்கள் வேதங்களையும், பிறகலைக ளையும் பலகாலவரிடங் கேட்டு மையம் விலகாமையால், மீண்டுமவர் க்கு முற்படியே வுரையாராயினர். பிழைபடக்கூறின் விஷ்ணுவே யாண்டடைத் தன்மை புணர்த்துவா ரென்பதறிந்து, அவராலம்மு னிவர் சந்தேகத்தை யொழித்தற் பொருட்டே யவ்வாறுகூறியதா ம். (பொய்மையும் வாய்மையிடத்த புரைதீர்ந்த, நன்மைபயக்குமெனின்) என்னும் பிரமாணமே யீண்டு கருதற்பாலதென்க. விஷ்ணுவே வியா தராத லுண்மையாக,வியாதரை விஷ்ணு விகழ்ந்து புத்தி கூறல் யாண் டமையுமெனின், கருத்து வேறுபாடின்மையால் பிழைபடாதென் க. கருத்து வேறுபடினும் பிழை யுண்டாகாமையைப் பின்செய்யு ளாற் காண்க. (அரிமீரைந்தவதாரச் செயலியாவுமரன்செயலாமாலறியாதக ந்தைகூறற், றிரிவாகுமுடல் வாலதருணமூப்பின்செயலுயிரின் செயலாகுஞ் செய்திபோலும்,விரிவாமைந்தொழிலையு மெட்மிறைவன்றனே மிகுபடர்க்கை முன்னிலைத்தன்மையிலுண்டாக்குந், தரியாதன்றிராமனுடன் பரசுராமன்சம ர் பொருதகதையுலகிற் சாற்றுவீரே) என்பது பிரமாணம். வியாதர் கூறி னது பொய்யல்லாமையாகப் பெறப்பட்டவோர் நியாயத்தால் அவ ருக்குக் கரங்கள் தம்பித்ததும். அவரைத்தூணைகச் சிவசந்நிதியி னி றுத்தியதும் யாண்டமையு மெனின், அவ்வினையை யவரநுபவிக்க விருந்ததனாலென்க. அன்றியும், அவருடன்பாடு மப்படியொத்திருந் தமைகாண்க. எங்ஙனமெனின், சிவபரத்துவ தாபனஞ் செய்வது சிவபுண்ணியத்திற் றலையாய வுண்மையால்,அதுசெய்தலே பேறாகக் கொண்டிருந்தவராகலின், சிவநிந்தையிற் றலைப்படுவா ரடையுங்கதி யை விளக்கவும் அது தம்பானிகழப் பெற்றுக்கொண்டன ரென்ற றிக. (அன்பிலாரெல்லாந்தமக்குரியரன்புடையா, ரென்புமுரியர் பிறர்க்கு) என்னும் பிரமாணத்தால் எலும்பையும் பிறர்க்கு மேலோர் கொடுப் பரென்று வெளிப்படுமாற்றால், அவற்றைப் பெருமானுக்கென் றர்ப் பணஞ்செய்வதி லார்வங்கொண்டொழுகிய வியாதர்தன்மை யீழுக்

கடைவதெப்படி? (செயற்கரிய செய்வார் பெரியர்) என்பதற்கினஞ்செய்தலால். மேதாவிய ரிதுகொண்டே யின்னுமநந்த யுத்திகளைவரித்து மேல்விஷயங்களைப் பரியாலோசிக்கக் கடவரென் றிவ்வளவினிறுத்தினம். இந்த விசாரத்தால் அவைதிக சித்தமான ஹேயநியாயாவலம்பநங்களால் பரசிவைகநிஷ்டமான நித்தியத்வத்தில் அசூயை மேற்கொண்டு வீண்விவாதஞ் செய்தல் நிஸ்புருஹமா யொழிதல் காண்க.

இதுகாறுங் கூறியநியாயங்களால், ஓர் விகாரத்தையும் அடையாது நின்மலத்தன்மையால் விளங்கும் ஸ்ரீ பரசிவப்பிரபுவே நித்தியரென்பது பெறப்பட்ட வுண்மையால், பாஞ்சராத்திரிகள் விஷ்ணுவை நித்தியராகக்கூறி மயங்குதல் அசப்யமாதல்காண்க. அவர் யோனிவாய்ப்பட்டு இராமகிருஷ்ணாதி சந்மங்களைப்பெற்று வருந்தியவுண்மையால். இராமகிருஷ்ணாதிகளாக அவதரித்த விஷ்ணுவுக்கு அவ்வவதாரங்கள் அவருடைய ஜாயமானத்தாலமைந்த லீலாமாத்திரமென்று அன்னோர்கூறுவர். பிருகுவினுடைய சாபத்தால் தசவித ஜந்மங்கள் வந்தமை பிரமாண புரஸ்ஸரமாகையால் அவர்கூற்று அவலமாதல்காண்க. மீனாகவும், ஆமையாகவும், பன்றியாகவும், சிங்கமாகவும், வாமனனாகவும், மூவிதராமர்களாகவும், கிருஷ்ணனாகவும், கற்கியாகவும் பிறவிகள் வரப்பெற்ற காலையில், அப்பிறவிதோறும் சாவைமேற்கொண்டு வருந்திய விருத்தாந்தங்கள் பாரத பாகவத ராமாயண முதலிய நூல்களி லேராளமாய்க் காணப்படுமாற்றால், சநநமரண விகாரங்களையுடைய அந்த விஷ்ணுவை நின்மலத்தன்மையால் அவிகாரியாய் விளங்கும் நித்தியப்பொருளென்று நிரூபித்த லமைவுடைத்தன்றும். கண்ணன், கீதையில் "தர்ம ஸம்ஸ்தாப நார்த்தாய ஸம்பவாமி யுகே யுகே" என்றுகூறியதால் அவர் அவதாரம் லோகாநுக்கிரஹார்த்த மாதல் சாலுமெனின், உலகத்துக்கு அநுக்கிரஹத்தைச் செய்யவந்தவர் சிவனால் நிக்கிரஹத்தையடைந்ததென்னை? மேல்சந்மங்களில் மூவிதராமர்களும், கிருஷ்ணனுக் தவிர ஏனைய சந்மங்கள் நிக்கிரஹிக்கப் பட்டமையாலும், அவ்விராம கிருஷ்ணாதிகள் அசுரபாதைகளான் மெலிந்து தந்நிவிர்த்தியர்த்தம் சிவாராதனத்தால் உஜ்ஜீவனத்தைப் பெற்றமையாலும் அவை லோகரக்ஷணார்த்த மாத்திரமென்பது நிரஸ்தம். ஆஞ்சநேயர் பிரம்ஹாவாகவும், அசுவத்தாமர் வியாசராகவும் இனிவரப்போவதாய் வெளிப்பட்டிருக்கும் பிரமாணங்களால், அவரும் லோகரக்ஷ

ணார்த்தமாகப் பிறக்கின்றவரேயாயினர். ஸ்ரீ ராமன் தசரதபுத்திரனகப் பிறந்த காலையில், அவனுடன் வானர சேனைகளாக வந்த தேவர்களும் லோகத்தைப் பாலித்தவரேயாயினர். மலபத்தராயுள்ள வுயிர்கள் பிறக்குந்தோறும் அவ்வப் பிறவிகளில் தம்மையொத்த அனேகவுயிர்க்கு அகிதஞ் செய்தலன்றி இதஞ்செய்தலுமுளவாகுந் தன்மையை நோக்கின், லோக ரக்ஷணார்த்தமாகவே யாவரும் பிறக்கின்றவரென வெளிப்படுகின்றது. அக்கண்ணனு லுபதேசிக்கப்பெற்ற அருச்சுனனும் யுகங்கடோறும் லோகரக்ஷணார்த்தமாய் வருபவனே யாவன். ஒவ்வொரு தாய்தந்தைகளும் தந்தங் குழந்தைகளை ரக்ஷிக்கும்பொருட்டே வருகின்றவ ராவர். ஒவ்வொரு புருஷரும் தத்தம் ஸ்திரீகளைக் காக்கவே வருகின்றவராவர். அரசர்கள் யாவரும் குடிகளைப் பாதுகாக்கவே வருகின்றவராவர். இடும்பாசூரன், பகாசூரன், மணிமாலன் முதலியவர்களை அவர்களுடைய பலங்களோடு அழித்த வீரனாகிய வீமசேனனில், கம்சன், சிசுபாலன் முதலியவர்களை யழித்த கிருஷ்ணனுக் குண்டாகிய ஆதிக்கம்யாது? வீமனுபிறந்த துஷ்ட ரொழிவாலும் உலகத்துக்கு நலமுண்டாயினமை பெறப்பட்டபோது, கிருஷ்ணனு பிறந்தவரொழிவான் மாத்திரமே உலகத்துக்கு நலமுண்டா மென்பதெப்படி? கிருஷ்ணன், வீமன் இவர்களையன்றிப் புரூரவன், யயாதி, மாந்தாதா, சிபிமுதலிய சக்கிரவர்த்திகளாலும் அநேக நன்மைகளுண்டாயினமை சாஸ்திர கடிதமாகையால், யாவரும் லோகசம்ரக்ஷணார்த்தமாகவே பிறக்கின்றவராயினர். இந்த விசாரத்தால் உலகிற் பிறக்கும் உயிர்கள் யாவும் ஒன்றற்கொன்று உபகரித்துவரும் நலம் வெளிப்பட்டமை காண்க.

மலசகசத்தாற் பிறந்துழலு மேழைப்பசுக்கள் தத்தம் வினைநுகர்ச்சிக்கிடாக ஒன்றற்கொன்று இதாகிதங்கள் செய்துவருந் தன்மையுண்மையால், அவற்றையெல்லாம் பார்த்துக் கண்மூடித்தனமாய் லோகாநுக்கிரகார்த்தமான அவதாரங்களிவைபோலுமென்று மயங்குவது கூடாது. தருமசம்ஸ்தாபனார்த்தமே யுலகிற்பிறந்த துண்மையாயின், உலகிலுள்ள அதருமவழியைத் தான்சாராது அவ்வுலகுக்குபகாரஞ் செய்தல் சாலும். அதருமரூபமாகிய உலகவழியையே தானும்பற்றி மாதாவுதரத்திற்றங்கி, யோனிவாயிற் பிறந்து, மரணவாதையிலிறந்து, வருந்துந்தன்மை லோகரக்ஷண்யத்தை எங்ஙனம் நாட்டும்? எல்லாவுயிர்களும் ஒன்றற்கொன்று நன்மைசெய்

லதேயன்றித் தீமையுஞ் செய்துவருகையில் நன்மையைநோக்க வுபகாரமும், தீமையைநோக்க அபகாரமுஞ் செய்யுந்தன்மை வெளிப்படும். ஆகவே, தருமசம்ஸ்தாபனார்த்த மென்பதோடு, அதரும சம்ஸ்தாபனார்த்த மென்பது மாண்டுரைக்கவரும். இப்படியே மேற்போந்த பத்துப்பிறவிகளிலும் விஷ்ணுவினிடம் நிகழ்ந்த நன்மை தீமைகள்பலவுள. இராவணன் இராமன் கையில் தப்பி அகப்பட்டுக்கொண்ட காலையில் அவனைச் சுலபமாய் அந்த அவசரத்தில் தான் கொல்லக் கூடுமாயினும், தருமத்தை நோக்கி இன்றுபோ, நாளைவா என்றிரங்கிக் கூறினமையால், தருமசம்ஸ்தாபனார்த்த மென்பது பொருந்தும். சுக்கிரீவன் என்னுங்குரங்கால் இராவண னபகரித்துக் கொண்டுபோன தன்மனைவியை யடையக்கருதி அநியாயமாய் அச்சுக்கிரீவனுடைய பிரீத்யர்த்தம் வாலியைக்கொன்றது என்ன சம்ஸ்தாபனார்த்தம்? இராமன் வந்ததெல்லாம் ராக்ஷசரைக் கொல்லவேயாகக் குரங்கு அவனை யென்ன பண்ணிற்று? குரங்கைக் கொல்லவா இராமன் வந்தது? அன்றியும் அவ்வாலியென்னுங் குரங்கைத் தான் கொல்லத் தொடங்குகையில் அவன் எதிர்நின்று போராடில் தன்பாதிபலம் அவனைச் சாருமென்றஞ்சி மறைந்துநின்று சரந்தொட்டது என்னசம்ஸ்தாபனார்த்தம்? ஆகவே, இராமன் சேதனரிலொருவனென்பது வெளிப்பட்டு உயிர்க்குணமாகிய இதாகிதம் புரியுந்தன்மையுடையனா யிருந்தானென்பது பெறப்பட்டது. இன்னும் வாலி சுக்கிரீவ ரோரேதன்மையான வுருவமுடையவரா யிருந்தமையால், அவர்களில் வாலியின்னனென்று அறிந்து கொள்ளமாட்டாமல் சுக்கிரீவனைப் பசுந்துணரொன்று சிரசில் அடையாளமாக வைத்துக்கொள்ளச் சொல்லிப் பின்னர் அவ்வடையாளத்தால் சுக்கிரீவனையறிந்து அவனைவிட்டு வாலியைக்கொன்றதென்னை? அன்றியும் தன்னை மறைந்துநின்று கொல்லும்படிச் சரந்தொட்ட இராமனை அவனது மறுஜந்மமாகிய கிருஷ்ணாவதாரத்தில் அவ்வாலி வேடுவனாகிச் சரந்தொட்டுப் பழிக்குப் பழிவாங்கியதென்னை? இப்படியே கண்ணன், வாமனன் முதலியோரிடத்திலும் நிகழ்ந்த நன்மைகளைப் பாரத பாகவ தாதிகளில் பார்த்துணர்க.

இந்த விசாரத்தால், பசுவாகிய மூலவிஷ்ணுவுக்குப் பத்துப் பிறவிகள் சாபத்தால் வந்ததுண்மை யெனவும், அப்பிறவிகடோறுஞ் சீவகுணத்துக்கிசைய இதாகிதங்கள் புரிந்ததுண்டெனவும் வெளிப்படுமாற்றால், அந்நன்மை தீமைகளை அம்மூலவிஷ்ணுவுக்கும்,

அவதார விஷ்ணுக்களுக்கும், அவ்வவ் வவசரங்களிலேறியுங் குறைந்து மிருந்த கன்மவேறுபாடுகளுக் கிசைய நுகர்வித்துச் சித்திரப் பதுமைகளென்ன ஆட்டுவிக்கும் பரசிவனுக்கு முன்னர் அஸ்வதந்திரத் தன்மையே சுவபாவசித்தமாக வுடைய அவ்விஷ்ணுவையும், அவரவதாரங்களையும் நிர்விகாரத் தன்மையெய்தும் அமலமாகிய நித்தியராக மயங்கல் தோஷகிரஸ்தமாய் நிரசிக்கப்பட்டது. இதனால், தர்மசம்ஸ்தாபனார்த்தமே விஷ்ணு பிறக்கின்றாரென்பது உசித மாகாதெனவறிக. மற்றென்னெனின், கண்ணன் கீதா வுபதேசஞ் செய்கையில், சோகம் பாவனை மேற்கொண்ட தன்மை யுண்மையால், தானேசிவம் என்னு மநுபவத்தைவிளக்கு மவசரம் அதுவாகையால் அந்தப் பிரம்ஹபாவ மேற்கொண்டு நான் தர்மசம்ஸ்தாபனார்த்தம் பிறக்கின்றே னென்று கூறினதாம். என்பது, என்னைச் சிவபெருமானதிட்டித்து வேண்டிய நன்மைகளை நான் பிறக்குந்தோறும் என்னை யிடமாகக் கொண்டு உலகில் நிகழ்த்துவ ரென்பது உண்மைக் கருத்தாம்.

இன்னும் இராமனுடைய தர்மசம்ஸ்தாபனத்தை நோக்குழி நகைப்புக்கே யிடந்தருகின்றது. வாலி மஹா சிவபக்தாக்ரேசரனென்பது இராமனறியாதவனல்ல. அப்படிப்பட்ட சிவபக்த சிரோமணியைச் சுக்கிரீவன் தயையை யபேக்ஷித்துக் கொல்லத்துணிந்தது அதிசயம்! அதிசயம்!! ஓர் பெண்ணபிமானத்தால் சிவபக்தாபராதம் செய்யத்துணிந்தது பரமதருமம் போலும். இதனால், இராமன் சிவபக்தி பாரம்ய முடையவனாயிருப்பினும், அவனது பக்தி போதநஷ்[illegible]ராகாத தென்பது வெளிப்பட்டது. மெய்ப்பொருணாயனார் அதி[illegible] சனை [illegible] சிவவேடந்தாங்கி வந்தபோது தம்மு[illegible]ரியினும் அடியார்க் கிடுக்கண்விளைத்தல் தீது என்னும் அநுபவத்தை விளங்கக் காட்டினமை யாலும், ஏனாதிநாயனார் தம்முடனெதிர்த்து வாள்கொண்டு போராடு மதிபாதக னொருவன்முகத்தில் விபூதியைக் கண்டமாத்திரத்தில் சிவனடியாராகிய விவர்க்குத் தீங்கிழைத்தல் பிழையென் றொதுங்கினமையாலும், இயற்பகை நாயனார் சிவவேடத்தார் வேட்டனவற்றை யில்லை யென்னாது கொடுத்துவருமன்புமேலிட்டால் தமது மனைவியாரையு மோர் சிவனடியார்க் களித்தமையாலும், புகழ்ச்சோழநாயனார் தமது சேனைகள் யுத்தமுகத்தனுகிச் சத்துரு ஜயம்பெற்றுத் தம்மாலிறந்த வீரர்தலைகளைப் பொதிபோட்டுக் கொண்டுவந்து முன்னேநிறுத்தி யொவ்வொரு வீரர்தலை

யாகக்காட்டி வருகையில் ஓர்தலையில் சிறியதொரு ஜடை யிருக்கக் கண்டமாத்திரத்தில் பதைபதைத் துள்ளம் நடுங்கி நான் புரிந்துவரும் அரசு மிகமேலானது என்று தம்மை நொந்தவராகிச் சிவனடியார்க் கிழைத்த வித்தீமைக்குச் செயற்பால திதுவேயென வச்சிரசைச் சிரமேல் வகித்துக் கொண்டபடியே அக்கினியைவளர்த்தி அதிலிறங்கினமையாலும், இன்னுமிப்படியே மிகமேலான தருமங்களை யுலகம்பிழைக்கும் பொருட்டுப் பலசிவனடியார்கள் விளக்கினமையாலும், தருமசம்ஸ்தாபனார்த்தம் அவதரித்த சிமான்கள் தன்மை வெளிப்பட்டது. இவ்வவதாரமூர்த்திகள் தர்மசம்ஸ்தாபனமும், இராமனது தர்மசம்ஸ்தாபனமும் இத்திறப்பகுதியன வென்று பரியாலோசனையில் வெளிப்படுகையால், தர்மசம்ஸ்தாபனார்த்தமே யுகங்கடோறும் நான் பிறக்கின்றேன் என்று கண்ணன் கூறியது அவனிடம் பொருந்தி யிருக்கக் காணக் கூடாமையால், மேல் விளக்கிய சோகம் பாவனைக்கருத்தே வெளிப்பட்டவாறறிக.

இப்படியே விசாரமுகத்திலொவ்வொன்றும் தர்மசம்ஸ்தாபனத்துக் கிடங்கொடா தொழிகையால், சேதனர்செய்கைமேற்கொண்டு, கர்மாநுசாரமாய்க் கட்டுண்டொழுகிய இராமனதியர் தோற்றலயங்களைப் பரியாலோசிக்கில், அவர்க்கு நித்தியத்துவம் நாட்டலாமென்னுமாசைமேற்கொண் டெழுவார் செயல் அவலப்பட்டழிதல் காண்க.

ஆயின், அந்த இராமனுடைய நாமத்தையே காசியி லுயிர்விடுமான்மாக்களுடைய வலக்காதில் ஸ்ரீ விசுவேசுவரர் உபதேசித்து அவர்களுக்கு முத்தியளிக்கின்றாரென்று பாஞ்சராத்திரிகள் கூறுவதென்னை யெனின், அவ்வாபாச விருத்தாந்தத்தை மீண்டுவிசாரிப்பாம்.

தாரகசித்தாந்தம்.

தானங்களெனுசொற்றூலுந்தலைமுதலெடுத்துக்கூறு
மானங்களுடையதாகிமாதேவன்வடிவுற்றூர்க்கு
ஞானங்களோடுநல்கிநலமுறவைகுமொண்பூங்
கானங்கள்பொலியுந்தெய்வக்காசியைவணக்கஞ்செய்வாம்.

இ - ள். எந்தத்தலமாகமியத்தை யெடுத்துச் சொல்பவர்களும் அவற்றிற்கு மாகமியம் விளங்கும் பொருட்டுத் தன்னையே முதலி லெடுத்துக்கூறுஞ் சிறப்புடையதாகித் தன்பக்கல் சார்ந்து மகாதேவ ரைப் பிரதிட்டித்து வழிபடுவார்க்கு ஞானமோட்சங்களை யளித்து எல்லாநலங்களும் பிரகாசிக்கும் அழகிய பூஞ்சோலைகளால் விளங்கு ந் தெய்வத்தன்மை பொருந்திய காசியென்னும் பதியை வணங்கு வாம். எ — று.

தெய்வக்காசியென்பதனால், தாரகக்ஷேத்திர மென்பது பெற் றாம். இந்தப்பதியில்தேகத்தை விடுமுயிர்கட்கு நிரியாண தசையில் ஸ்ரீ விசுவேசர் வலக்காதில் தாரகமந்திரத்தை யுபதேசித்தருள்வரெ ன்று வேதமுதலிய கலைகள் சாற்றலால். தாரகமந்திர மென்பது உ டனே பாசத்தினின்றுந் தாண்டச்செய்யு மாற்றலுடைய மந்திரமெ ன்றாம். அது தசரதனுடைய மூத்தசேயின் பேரெனச் சிலர்சாற்று வர். அவனுடையபேரை எல்லா முடையானாகிய பெருமா னுபதேசி த்தல் அடாது. அவனே பாசத்தின்மூழ்கி யோனிவாய்ப் பட்டழுங் கியும், பெண்டைப்பறிகொடுத்து அசுரன் வாதையிற்பட்டு நொந்து ம், பின்னர்ப்பல வைதிக்குள்ளாகிச் சரயுநதியில் வீழ்ந்து இறந்து மொழிதலால். அப்பெயர் இராமனென்பதேயாக, அது தசரதன்ம கன் பேரென்பதுமடாது. ஜமதக்கினிக்கும், வசுதேவனுக்கு மப்பே ரையுடைய பிள்ளைகளுளவாதலால். தசரதன் சேயைப்போலவேயே னையவிருவரும் விஷ்ணுவினுடைய அவதாரங்களாதலால். மூவரும் விஷ்ணுவி னவதாரங்களேயாக, இருவரைக்கழித்து ஒருவனைக்கொ ண்டதுபிழையாம். ஜமதக்கினிசேய் விஷ்ணுவி னற்பாமிசமாதலும், வசுதேவன்சேய் விஷ்ணுவின் சுவேதரோமமொன்றாதலு நோக்கித் தசரதன் சேயைக்கொண்டதெனின், தசரதன் சேய்க்குப் பூர்வஞா னமின்மையும், வசுதேவ னிளையசேயாகிய கண்ணனுக்குப் பூர்வஞா னமுடைமையும் பெறப்படுதலால் மூவரையும் விடுத்துக் கண்ணனை யேன் கொள்ளக்கூடாது? கண்ணன் பூர்வஞான முடையவனா யிரு ப்பினும், அவன் விஷ்ணுவின் கிருஷ்ணரோம மொன்றாதலைநோக்கிக் கழித்தனர்போலும். மற்றை யவதாரங்கள் சிங்கம், ஆமை, மீன், ப ன்றி குதிரையாதிகளாய் முடிதலா லவற்றை அறவே யொழித்தனர் போலும். இவ்வாபாசங்களா லோரவதாரமுஞ் சால்புடைத்தன்றா ம். இதனால், தசரதராமனை யெடுத்துவிடுத்தது தவறாய்முடிந்தது. அன்றியும். அவதாரபரமாகிய ஸ்ரீராமமந்திரம் தாரகமாகிறபோது

மூலமந்திரமாகிய நாராயணமந்திரம் தாரகமாகாததென்னை? மூலம ந்திரத்துக்குத் தாரகத்வஞ் சித்தியாதபோது அவதார மந்திரத்துக் கவ்வாதிக்கமுண்டா மென்பதெப்படி? மோக்ஷப்பிரதாயகமாகிய மூலமந்திரத்தை நோக்க இராமமந்திரத்துக்கு மோக்ஷப் பிராதானியத்துவமின்மையும், உடனே பாசவிச்சேதஞ் செய்யுந் தன்மையால் இராமதாரகத்தைநோக்க மூலமந்திரத்துக் கஃதின்மையும் வெளிப்படலால், ஒன்றைநோக்க வொன்றழிந்து இரண்டு மந்திரங்களு மவலமாதல்சாலும். இவ்வுண்மை விசாரத்தால் மூலமந்திரமுந் தாரகமந்திரமுமாகிய மோக்ஷமந்திர மொன்றேயாதல் பெறப்படும். அஃது ஏகாக்ஷரமாகிய பிரணவமென்று உண்மை நூலனைத்துங்கூறும். பிரணவம் தாரகமு மோட்ச மந்திரமுமாயின், ஸ்ரீ பஞ்சாட்சரம் மோக்ஷமந்திரமும் தாரகமுமாத லெழுக்காமேயெனின், பிரணவமும், ஸ்ரீ பஞ்சாட்சரமும் ஏகமேயாகிச் சூக்குமமும், தூலமுமாய் விளங்கிச் சூக்கும பஞ்சாக்கரம், தூலபஞ்சாக்கரம் என்று வெளிப்படலால் ஒன்றிலொன்று முரணுவாம். இவ்வுண்மை சூதசம்ஹிதையிற்காண்க. ஆகவே, ஸ்ரீவிசுவேச ராண்டுபதேசித்தருளுவது தமது ஸ்ரீபஞ்சாட்சரமாகிய பிரணவதாரகமென்பது நிச்சயிக்கப்பட்டது. இவ்வுபதேசத்தைப் பெற்று நீங்குமான்மா சிவசாரூப்பியமெய்தல் வேதமுதலியகலைகள் சாற்றலால். இதனால் அச்சிவப்பேற்றை யுதவு மந்திரம் பரசிவசம்பந்த மொன்றேயன்றி யிதரதேவதாசம்பந்த மொன்றுமெய்தாமைதெளிக. "மாதேவன்வடிவுற்றூர்க்கு ஞானங்களோடு நல்கி" யெனவிச்செய்யுளிற் போந்தமையு மிதனை விளக்கும். எனவே, தன்னிடத்தி னிரியாணத்தைப் பெற்றபேர்க்குத் தாரகோபதேசத்துடன் அதன் பிரயோசனமாகிய மகாதேவருடைய சாரூப்பியத்தையு மருளுந்தகைமைத் தென்பது வெளிப்படை. இன்னும் விரிக்கிற் பெருகும்.

இனி, விஷ்ணுவானவர் நரசிங்கமாகவந்தபோது சரபமாகவந்த சிவனைவென்றும், திரிவிக்கிரமனாக வந்தபோது தன்னுடைய பாதத்திற்பிறந்த கங்கையைச் சிவன் தரித்துக்கொண்டதனால் அவரைப் புனிதமாக்கியும், கிருஷ்ணனாகவந்தபோது பாணாசுரன் சண்டையில் சிவனை முதுகுகாட்டச்செய்தும் தமதுபரத்துவத்தை விளக்கினரென்று பாஞ்சராத்திரிகள் கூறுவதற்குப் போக்கேதெனின்; அவ்வாபாசங்களை முறையே யீண்டு மறுத்துக்கூறுவாம்.

நரசிம்ஹவதம்.

முதல், விஷ்ணு நரசிங்கமானது இரணியவதையின் பொருட்டென்பது சர்வசாஸ்திரசம்மதம். இராவணனைக்கொல்ல இராமனுதித்தபடி. ஆகவே, சரபத்தை வென்றாரென்பது அசங்கதம். இராவணனோடு கும்பகர்ணனையுங் கொன்றபடி யாகாதோவெனின், இராவணகும்பகர்ணாதிகள் மஹாபராதிகளா யுலகத்தை யுபத்திரவிப்பதறிந்து இராமனுதித்தபடி. இரணியனோடு சரபமும் உலகத்தை யுபத்திரவப்படுத்தியதால் நரசிங்கம் வந்ததில்லை. இரணியன் பொருட்டுமாத்திரமே. இரணியன் பொருட்டேயாயினும் நரசிங்கமாய்த் தான்வந்தபிறகு தன்னை யெதிர்த்தகாரணம்பற்றி ஆண்டுவந்த சரபத்தையும் அழித்ததெனின், சரபத்தையஞ்சுவதாகிய சிங்கம் அதன்பாலாதிக்கத்தைச் செலுத்தியதென்பது அவலமாம். அது சாமானிய சிங்கசரபங்கட்கேயன்றிக் கடவுளாகிய நாராயணனிடங் கொள்வது குற்றமெனின், இரணியனைத் தன் யதார்த்தவடிவத்தால் மாய்ப்பதில் அந்த நாராயணருக்குக் கடவுட்டன்மை யெங்கே யொளித்திருந்தது ? கடவுள் தன்மையால் கூடாமை பற்றியேயன்றோ அவனுடைய வரத்தையஞ்சி நரவடிவும், சிங்கவடிவுங் கொள்ளநேரிட்டது ? இதனால், அவர் கடவுளல்லரென்பதுந் தானேபோதரும். ஆயின், எம்மவர் சிலரெழுதிய நூல்களில் விஷ்ணுபகவான் கண்டபேருண்டம் என்னும் பட்சிவடிவந்தாங்கியே சரபத்தை யழித்ததாகக் கூறியிருப்பதால், அது ஈண்டுப் பொருந்துமேயெனின்; அப்போது சிங்கமே சரபத்தைவென்றது என்னும்வாதம் பொய்யாயொழிந்தது. அது அழியினும் இது நிலைக்கட்டுமேயெனின், ஆனால் இதையுஞ் சற்றேபார்ப்போம். கண்டபேருண்டம் சரபத்தையழித்தது என்னுமிடத்து விஷ்ணுவுக்கு அவதாரங்கள் பதினொன்றாம். விஷ்ணுவினவதாரம் பதினொன்றென்றாவது, அது கண்டபேருண்டஞ் சேர்ந்தென்றாவது எந்தநூல்களில் யாவர்கண்டனர்? அதிகாரிகளுளரேல் வெளிவரட்டும் பார்ப்போம். இனித்தசாவதாரம் என்பதுபோய் ஏகாதசாவதாரம் விஷ்ணுவுக்குக் கூறவரும்போலும். அவரவதாரம் பதினொன்றாகாவிடினும் நரசிங்கத்தினவதாரம் கண்டபேருண்டமென்றாலாகாதோவெனின், அப்போது பன்றிக்கும், ஆமைக்கும், குதிரைக்கும் வேறுவேறு அவதாரங்கள் சொல்லவரும். அப்பன்றி

முதலியவற்றையும் சிவனழிக்க வெழுந்தமையால். ஆகவே, சரபத்தைச் சிங்கம், அல்லது வேறு எந்தக்குரங்கவதாரமாவது அழித்ததென்பது சாமஞ்சஸமாகாதென்வறிக.

பைப்பலாதசுருதியில் "யோகோரம் வேஷமாஸ்த்தாய சரபாக்யம் மஹேச்வர:, ந்ருஸிஹ்மம் லோகஹந்தாரம் ஸஞ்ஜகாந மஹாபல:,ஹரிம்ஹரந்தம் பாதாப்யா மநுயாந்தி ஸுரேச்வரா:, மாவதீ: புருஷம் விஷ்ணும் விக்ரமஸ்வ மஹேச்வர, க்ருபயா பகவாந் விஷ்ணும் விததார நகை:கரை:, சர்மாம்பரோ மஹாதேவோ வீரபத்ரோ பபூவஹ" என்னும் வாக்கியத்தால் மஹாதேவராகிய வீரபத்திரர் கோரமாகிய சரபவடிவந் தாங்கிவந்து லோகஹந்தாவாய்நின்ற நரசிம்ஹனையடித்துக் கால்களாற் கிரகித்தகாலையில் தேவர்க்களெல்லாம் சுவாமியைத் துதித்து விஷ்ணுவை ஹிம்சிக்கவேண்டாம் ஆக்கிரமித்துக்கொள்ளும் என்று பிரார்த்தித்தார்களென்றும், அப்போது சுவாமியானவர் தயையினால் நரசிம்ஹம் வருந்தாதபடி நகங்களாற் பிளந்து சர்மத்தை அம்பரமாக அரையில் தரித்தருளினரென்றும் பெறப்பட்டது. இப்படியே பிரம்ஹாண்டபுராணம், உபரிபாகத்தில் "ததஸ்ஸம் த்யக்தவாந் விஷ்ணுர் ஜீவிதம் ஸ்வாபராதத:, தத்வக்த்ரம் தஸ்யக்ருத்திஞ்ச ஹ்ருத்வா சாரபவிக்ரஹ:, அதீந்த்ரியத்வ மகமத் வீரபத்ர க்ஷணாத்தத:" என்னும் வாக்கியத்தால் விஷ்ணுவானவர் தன்னால்நேர்ந்த அபராதத்தால் வீரபத்திரரால் சிக்ஷிக்கப்பட்டிறந்தாரென்றும், அவரது முகத்தையும், தோலையுங் கிழித்துக்கொண்டு சரபாகிருதியாய்வந்த சுவாமியானவர் இந்திரியாகோசரத்தை யுடனே யடைந்தாரென்றும் பெறப்பட்டது.

மேற்போந்த உபநிஷத் வாக்கியமென்ன, உபப்பிரம்ஹணமாகிய புராண வாக்கியமென்ன, இத்யாதி சப்பிரமாணவிருத்தமாய், இராமனை இராவணன் வென்றானென்றபடிச் சிவாபராதமான ஹேயசித்தாந்தத்தை அவலம்பிக்கவெழுதல் தலையெடுக்காதெனவறிக, சரபத்தை விஷ்ணு அழித்தாரென்று கூறித்திரியும் பாஞ்சராத்திரிகள் அச்சரபம் என் ஆவிர்ப்பவித்தது? எப்போது ஆவிர்ப்பவித்தது? என்பதற்கு யாதுவிடைகூறுவர்? இரணியனைக்கொல்ல நரசிம்ஹம் தூணில் வந்தபோது சரபமிருந்ததுண்டா? இல்லையே! இரணியனுடைய துன்மார்க்கத்தைத்தக்கண்டு நரசிம்ஹம் வந்ததுபோல், நரசிம்ஹத்தின் கொடுமையை அறிந்தே சரபம் ஆவிர்ப்பவித்ததென வுறிக.

6

இரணியனை வதைத்து, அவனுடைய இரத்தத்தைப் பானம்பண்ணியவெறியால் மயக்கெய்தித் தேவர்க்களையெல்லாம் உபத்திரவப்படுத்தத் தொடங்குகையில் அவருக்கு அம்மயக்கத்தை யொழித்துத் தேவர்க்களுக்கு உபகரித்தற் பொருட்டே சிவன் சரபாகிருதியாய் வெளிப்பட்டாரென்பது மேற்போந்த வாக்கியத்துவயங்களில் "நிருஸிஹ்மம் லோகஹந்தாரம்" எனவும்; "ஸ்வாபராததः" எனவும் வந்தபிரயோகங்களால் கண்டறிந்தடங்குக.

இவ்வுண்மைகளை யறியாமல் சரபத்தை விஷ்ணு அழித்தாரென்றும், அப்போது உமாதேவியார் பதிபிக்ஷை கேட்டாரென்றும், அதனால் மறுபடியும் சிவனையுயிர்ப்பித்துக் கொடுத்தாரென்றும் பிதற்றித்திரியும் பேடிவாசகங்கள் சுபேடிகை செய்யப்பட்டமையால், அந்தவிஷ்ணுவினுடைய கௌரவத்தைக் கமலாலயமென்னும் க்ஷேத்திரத்திற்சென்று விசாரித்து மகிழ்வாராக.

விஷ்ணுவானவர் ஓர்காலத்தில், தனதுகையில் வில்லொன்று தாங்கிக்கொண்டு, அதை வலதுகாற்பெருவிரலாலும், மோவாய்க்கட்டையாலும் பற்றி நிற்கையில், அதிற்பூட்டியிருந்த நாரியைத் தனது விரோதிகள் செல்லுருவாய்வந்து அறுத்துவிட்டமையால், உடனே நிமிர்ந்த வில்லினுடைய வேகத்தால் தன்னுடையதலையறுபட்டுத் திருக்கண்ணமங்கையென்னும் பதியில் விழுந்தகாரணத்தால் இறந்த தன்னுடைய பதியாகிய விஷ்ணுவையுயிர்ப்பித்துக்கொள்ள வேண்டித் திருவாரூரின்கண், கமலையென்னும் பேரையுடைய விஷ்ணுபத்னி தவங்கிடந்த வுண்மையை அந்தத்தலம் இன்றும் சாட்சிகூறிக் கொண்டிருக்கும். கமலையிருந்து பூசித்த ஆலயம் கமலாலயம் என்பது வெளிப்படை. (நாகமிசைநடித்தவருக் குயிர்வேண்டித்திருதவஞ் செய்நளினக்கோயில், சேகுமனத்தவராக்குமருவாரூர் தனையெரித்தார்திருவாரூரே) என்பதனுலுங்காண்க. இதனால், பதிபிக்ஷை, தாலிபிக்ஷை முதலியனபெற்றுப் பிழைத்தவர்கள் இலட்சுமி, சரஸ்வதிமுதலிய தெய்வப்பெண்களேயன்றி உலகமாதாவாய் விளங்கும் உமாதேவியார்மாட்டு இத்திறத்து அபசாரங்களை மனத்தால் நினைப்பதும் அபராதத்துக்கிடமாகி நிரயத்துன்பத்தில் வீழ்த்து மென்பது சித்தம். (ஓதவிடமுண்டுய்யநிறத்தாமரைமேற், கோன்தேயர்க்குத் தாலிகொடுத்தவரார்) என்பது முதலிய வாக்கியங்களைச் சிந்தித்துப் பிழைப்பாராக. இன்னும் விரிக்கிற்பெருகும்.

இனித்திரிவிக்கிரமனுடைய பாதநிஸ்ருதமாகிய ஜலம் சிவனால் தரிக்கப்பட்ட தில்லையென்பதும், அவரால் தரிக்கப்பட்ட கங்கை இதுவேன்பதும், அதற்குக்காரணம் இன்னதென்பதும் தெளிவு பெறக் கூறுநிற்பாம்.

கங்காதாரணப்பிரக்யானம்.

(கங்கோற்பத்திகூறியது.)

வாமனபுராணம் (௫௩) வது, அத்தியாயத்தில், "ச்வேதாங்கீ பத்மபத்ராக்ஷீ நீலகுஞ்சித மூர்த்தஜா, ச்வேதமால்யாம்பரதரா குடிலா நாம சாபரா" என்கிற வாக்கியத்தால் வெண்மையாகிய நிறமுடையவளும், தாமரைப்போல் கண்களையுடையவளும், நீலநிறத்தோடு சுருண்டு விளங்குங் கூந்தலையுடையவளும், வெண்மையாகிய மாலையும், வஸ்திரமுமுடையவளும், குடிலையெனும் பேருடையவளும் என்று உமைக்குச் ஜ்யேஷ்டையான ஹிமவானுடைய பெண்ணைப் பிரஸ்தாபித்து, "திவாகரைச்ச ருத்ரைச்ச வஸுபிச்ச தபஸ்விநீ, குடிலா ப்ரஹ்மலோகந்து நீதா சகிகரப்ரபா, அதோசுர்த் தேவதாஸ்ஸர்வா: கிம் க்வியம் ஜநயிஷ்யதி. புத்ரம் தாரகஹந்தாரம் ப்ரஹ்மண் வ்யாக்யாது மர்ஹஸி, தத்ரோப்ரவீத் ஸுரபதிம் நேயம்சக்தா தபஸ்விநீ, சார்வம் தாரயதும்தேஜோ வராகீ முச்யதாமியம், ததத்ஸுகுடிலா க்ருத்தா ப்ரஹ்மணம் ப்ராஹநாரத:, ததாயிஷ்யேதி. பகவந் யதாசார்வம் சுதுர்த்தரம், தாரயிஷ்யாம் யஹம்தேஜ: ததைவ ச்ருணுஸத்தம, தபஸாஹம்ஸுதப்தேந ஸமாராத்ய ஜநார்த்தநம், யதாஹரஸ்ய தத்வீர்யம் தாரயிஷ்யே பிதாம்ஹா, ததாதேவகரிஷ்யாமி ஸத்யம்ஸத்யம் மயோதிதம், தத: பிதாமஹ: க்ருத்த குடிலாம்திதாருணம், பகவாநாதி சத்ப்ரஹ்ம ஸர்வேசஸ் ஸமஹாமுநே, யத்வாமத்வஜநே பாபே நஸ்திதம் குடிலேத்வயா, தஸ்மாங்பச்சாப நிர்த்தக்தா த்வமத்யாபேர்பவிஷ்யஸி, இத்யேவம் ப்ரஹ்மணைசப்தா ஹிமவத்துஹிதாமுநே, ஆபோமயீ ப்ரஹ்மலோகம் ப்லாவ்யாமாஸவேகிநீ, தாமுத்தித ஜலாம்தருஷ்ட்வா பபந்த ப்ரபிதாமஹ:, ருக்ஸாமாதர்வயஜுர்பி: வாங்மயைர்ப்பந்தநைர்த்ருடம், ஸாபஸத்தா ஸம்ஸ்திதாம்ப்ரஹ்மந் ததைவகிரிகந்யகா, ஆபோமயீ ப்லாவயந்தி ப்ரஹ்மணோ விமலாஜடா:" என்றற்றொடக்கத்து வாக்கியங்களால் அந்தக் குடிலையென்கிற பெண்ணைத் துவாதசாதித்தியர்

ஏகாதசருத்ரர், அஷ்டவசுக்கள் முதலாகிய தேவகணங்களெல்லாம்வந்து பிரஹ்மலோகத்துக்கு அழைத்துக்கொண்டு போனார்களென்றும், அங்கேயுள்ள தேவர்க்களெல்லாம் பிரம்ஹாவை நோக்கித் தாரகாரியாகிய குமாரஸ்வாமியை யுண்டுபண்ணப்போகிறவள் இவள்தானோவென்று கேட்டகாலையில், பிரம்ஹா தேவர்களைநோக்கிச் சிவனுடைய உக்கிர தேஜஸைத்தரிக்க இவளால்முடியாது, இவளை விட்டுவிடுங்கோளென்று கூறினாரென்றும், அதன்மேல் குடிலையென்பவள் கோபத்தையடைந்து பிரம்ஹாவைநோக்கிச் சிவனுடைய உக்கிரமான வீரியத்தைத் தாங்கும்படியான சக்தியை நான் விஷ்ணுவைநோக்கித் தவஞ்செய்து பெறுகிறேன் இதோபாரென்று கூறுதலும், பிரஹ்மதேவர்கோபித்து நீயென்வார்த்தையைக் கடந்தாயாகலின் ஜலரூபமாகக் கடவையென்று சபித்தாரென்றும், அப்படியே சாபக்கிரஸ்தையாய்ச் சலரூபத்தையடைந்த குடிலையானவள் உக்கிரவேகத்தோடு பிரம்ஹமலோக முழுதும் ஆவரித்தகாலையில், ருக்யஜுஸ்ஸாமாதர்வணங்களாகிய மந்திரங்களால் அதிக்கிரமியாதவண்ணங் கட்டிவைத்தாரென்றும், கட்டப்பட்ட குடிலையானவள் பிரம்ஹாவினுடைய நீண்மலமாகிய ஜடைகளில்பாய்ந்துகொண்டிருந்தாளென்றும் விஸ்தரித்துக் கூறப்பட்டிருக்கின்றது. இப்படியே, இராமாயணம் (பாலகாண்டம்) "ஏதேவை சைலராஜஸ்ய ஸுதே லோக நமஸ்க்ருதே, கங்காச ஸரிதாம் ச்ரேஷ்டா வுமாதேவீச ராகவ" என்கிற வாக்கியத்தால் ஹிமவானுக்கு லோகபூஜ்யைகளாகிய பெண்களிருவருண்டென்றும், அவர்கள் கங்கையும் உமையுமென்று சொல்லப்படுவார்களென்றும் பெறப்பட்டதை நோக்குங்கால் உமாஜ்யேஷ்டையான குடிலாபதஸ்தானத்தில் கங்காபதமிருப்பதால் குடிலையே கங்கையென்பது நிர்ப்பாதிதமாய்ப் பெறப்பட்டது. இவ்வுண்மைதோன்ற "அதஜ்யேஷ்டாம் சுராஸ்ஸர்வே தேவதார்த்த சிகீர்ஷயா, சைலேந்த்ரம் வரயாமாஸுர் கங்காம் த்ரிபதகாம் நதீம், ததௌ தர்மேண ஹிமவாந் தநயாம் லோகபாவநீம், ஸ்வச்சந்த பதகாம் கங்காம் த்ரைலோக்ய ஹிதகாம்யயா, ப்ரதிக்ருஹ ததோதேவாஸ் த்ரைலோக்ய ஹிதகாரிண:, கங்காமாதாயவைகச்சந் க்ருதார்த்தேநாந்தராத்மநா" என்னும் வாமனபுராணவசனத்தால் சகலதேவர்களும் தேவகாரியங்களைச் செய்யவேண்டிய விச்சையினால் ஹிமவானைநோக்கிச் ஜ்யேஷ்டபுத்திரியான மூன்று பிரிவோடுங்கூடிய கங்கையை வரித்தார்களென்றும், ஹிமவானும் சந்துஷ்டனாய் மூவுலகிற்கு மிதத்

தைச் செய்யவேண்டிய வெண்ணத்தோடு லோகபரிசுத்திகரமான தன்னுடைய பெண்ணைக் கொடுத்தானென்றும், பின்புதேவர்கள் கங்கையை யழைத்துக்கொண்டு சபலமான மனசோடு போனார்களென்றுங் கூறப்பட்டிருக்கின்றது. இப்படி ஐககண்டமாய் இராமாயணமும், வாமனபுராணமுங் கூறுமுண்மையால் அவற்றில் பேதமின்மைவெளிப்பட்டது. அன்றியும், "தேவதார்த்தசிகீர்ஷயா" என்றும், "வரயாமாஸ:" என்றும் "தர்மேண" என்றும் வந்தபிரயோகங்களால் தாரகவதாதிரூபமான தேவகாரியத்தைச் செய்யும்பொருட்டுக் குமாரசுவாமி யவதரிக்கவேண்டுமென்னும் விருப்பத்தால் "தவேமாம் கந்யாம் சிவஸ்ய தர்மப்ரஜார்த்தம் வ்ருணீமஹே" என்கிற நியாயப்படிச் சிவபத்னியாய் கன்னியாவரணப் பிரகாரத்தால் வரித்தார்களென்றும், ஹிமவானும் அப்படியே கன்னிகாதானதர்மமாய்க் கொடுத்தானென்றும், அர்த்தம்வெளிப்பட்டது. மேல் (திரிபதகாம்நதீம்) என்றுவந்த பிரயோகத்தால் மூன்றுபிரிவோடுங் கூடிய நதியென்றுகூறியது பின்னரடையப்போகிற கதியை நோக்கியேயன்றிப் பழமைபாராட்டியன்றென்க. "பகவந் ச்ரோதுமிச்சாமி கங்காம் த்ரிபதகாம் நதீம், த்ரைலோக்ய ப்ரதமாக்ரம்ய கதாநதநதீபதிம்" என்று கூறிய இராமவாக்கியத்தால் மூன்று பிரிவையடைந்த கங்கையின் வரலாற்றையும், அது சமுத்திரகாமினியான வுண்மையையுங் கேட்க அபேட்சிக்கின்றேன் என்று வெளிப்பட்டது. "சைலேந்த்ரோ ஹிமவாந்நாம தாதூநாமாகரோமஹாந், தஸ்யகந்யாத்வயம் ராம ரூபேண ப்ரதிமம்புவீத்" என்றுகூறிய விசுவாமித்திர வசனத்தால் ஹிமவானென்கிற சைலராஜனுக்கு ரூபத்தா லொப்பற்ற விரண்டுகன்னிகைகளுண்டென்று பெறப்பட்டது. மேலிரண்டு வாக்கியங்களாலும், (திரிபதகாம்நதீம்) என்றும் (ரூபேணப்ரதிமம்புவீத்) என்றும் வந்தபிரயோகங்களால் வாமனபுராணபத்ததியே மூன்றுபிரிவோடுங் கூடிய நதீரூபப்பிராப்தியும், அதிக சௌந்தரியசாலியா யிருப்பதனால் சிவவீரியத்தைத் தாங்குதற்கு யோக்யமான சக்தியு முடையவளென்பதாய்க் கன்யாரூபமாய்ப் பிரம்ஹலோகத்தை யடைவிக்கப்பட்டாளென்கிற அர்த்தம் கிரகிக்கப்பட்டது. மூன்றுபிரிவாவது, ஒன்றுபிரம்ஹலோகத்தில் நதீரூபப்பிராப்தியும், ஒன்று பகிரதப்பிரீத்யர்த்தமாய்ப்பூமியில்வந்ததும், மற்றொன்று பாதலத்திற் பிரவேசித்ததும் ஆக நிச்சயமென்க, ஆயின், பிரம்ஹலோகத்தில் சலரூபத்தையடைந்தது, கூறாமல் விட்டதென்னையெனின், அது ஸ்ரீராமனால் கேட்கப்படாமையால் விடப்பட்டதாயினும் இடம் வந்துழியெல்லாஞ் சூசிக்கப் ப

ட்டேயிருக்கின்றது. குமாரசுவாமி அவதாரத்தை விரும்பிப் பிரம்ஹ தேவரை யடைந்த தேவர்க்களை நோக்கி "இயமாகாசகங்காய ஸ்யாம் புத்ரம்ஹுதாசந:, ஜநயிஷ்யந்தி தேவாநாம் சேநாபதிமரிந்தமம், ஜ்யேஷ்டா சைலேந்த்ர துஹிதா ஜநயிஷ்யந்திதேசுதம், உமாயாஸ் தத்ப ஹுமதம் பவிஷ்யதி நஸம்சய:" என்றுகூறிய பிரம்ஹவாக்கியத்தால் இந்த ஆகாசகங்கையினிடத்தில் தேவசேனாதிபதியை அக்கினிபகவான் உண்டுபண்ணப் போகிறானென்றும், ஹிமவானுடைய ஜியேஷ்டபுத்திரியால் அந்தப்புத்திரனுண்டானது உமாதேவியாருக்குஞ் சம்மதமாகப் போகிறதென்றும் பெறப்பட்டதில் "இயமாகாசகங்கா" என்று பிரம்ஹலோகஸாந்நித்யம் கங்கைக்குக் கூறப்பட்டது. அன்றியும், "இயம் ஹைமவதீ கங்கா ஜ்யேஷ்டா ஹிமவதஸ்ஸுதா" என்று பகீரதனை நோக்கிப் பிரம்ஹதேவர் கூறியவசனத்தால் இவள் ஹிமவானுடைய ஜியேஷ்டபுத்திரியாகிய கங்கையென்று வெளிப்பட்டதனாலும் இவள் என்னுஞ்சாமீப்யம் சித்தித்ததென்க. பிரம்ஹ லோகத்தினின்றுங் கூடவந்ததாகவே யின்னுமேராளமாய்க் கூறப்பட்டிருத்தலால் பிரம்ஹலோகத்திலேயே நதிரூபபிராப்தி சித்தித்த தென்பது இராமாயணத்தாலும் வெளிப்பட்டது.

இதுகாறுங் கூறிவந்த நியாயங்களால் கங்கை ஹிமவானுடைய ஜியேஷ்டபுத்திரியாய் மேனையென்னுந் தாய்வயிற் றுதித்தவளென்றும், உமையாகிய சகோதரியைப் பெற்றுக் குடிலாநாமத்தோடுவளர்ந்தவளென்றும், தேவர்க்களால் பிரம்ஹலோகத்துக்குக் கொண்டு போகப்பட்டு அங்கே பிரம்ஹசாபத்தினால் நதிரூபபிராப்தி யடைந்தவளென்றும், அக்னியினால் பானம்பண்ணப்பட்ட சிவவீரியத்தைத்தரித்துக் குமாரசுவாமியை யுண்டுபண்ணினவளென்றும் நிச்சயிக்கப்பட்டது.

கங்கைபூமியில் வந்ததுமதனைச்
சங்கரர்சடையிற் றரித்ததுமுரைத்தது

"கரிஷ்யாமி மஹாபாக வசஸ்தேநாத்ரஸம்சய:, வேகஸ்துமமதுர்த்தார்யம் பதந்த்யா ககநாச்யுதம், நக்ஷமஸ்த்ருஷுலோகேஷு கச்சித்தாரயிதும்ந்ருப, அந்யவிபுத்ச்ரேஷ்டாந் நீலகண்டாந்மஹேச்வராத்" என்னும் பாரதவசனத்தால் பூஜ்யனாகியபகீரதனே! உன்சொற்படியே நான் செய்கிறேன். சந்தேகம்வேண்டாம், ஆகாசத்திலேநின்றும் விழாநின்ற வெனதுவேகத்தைத் தரிப்பதற்குச் சர்வதேவச்சி

ஷ்ரேஷ்டப்பிரபுவாகிய சிவபெருமானன்றித் திரிலோகத்திலும் வேறெவனுஞ் சக்தனன்று என்று கங்கைகூறியதாக வெளிப்பட்டது. இதனால் பகீரதன் பூமியில் வரும்படித் தவங்கிடந்து கங்கையை வேண்டினனென்றும், அப்படியே வரவிசைந்தும் தன்னைப்பூமியில் நின்று தாங்குஞ் சக்தியுடையா ரொருவருமில்லாமைகண்டு சிவபெருமானொருவரே அது செய்யவல்லவரென்று கங்கை கூறினளென்றும் பெறப்பட்டது.

இன்னும், "ஜ்யோதிகாரயிதும் வேகம் பதந்த்யாமே மஹீதலே, நசேத்பூமிதலம் பித்வா ந்ருபயாஸ்யே ரஸாதலம்" என்கிறவசனத்தால் பூமியில் விழாநின்ற என்னுடைய வேகத்தை எவன் தரிப்பானென்றும், என்னைத்தரிக்காவிடில் நான் பூமியைப் பிளந்துகொண்டு பாதலத்தைச் சேருவேனென்றுங் கங்கை கூறினதாக வெளிப்பட்டது. இந்தவாக்கியத்தால் பகீரதனைநோக்கி இந்தவுலகத்தில் என்னைத்தாங்குவா ரொருவருமில்லையென்றது பதியாகிய சிவனை நீக்கிக் கொள்ளப்பட்டது. இதற்குப் பிரத்யுத்தரம், ஷிபாகவதம், பகீரதவசனம் "தாரயேத் புவத்வேகம் ருத்ரஸ்வாத்மா சரீரிணும், யஸ்மிந்நோதமிதம் ப்ரோதம் விச்வம் சாடீபதந்துஷு" என்னும் வாக்கியத்தால் அத்யுக்ரமாகிய கங்கையைத்தரிப்பது தேவாசுரமனுஷ்யர்களி லொருவராலும் சாத்தியமாகாமையை நோக்கிச் சர்வஜகத்காரணரும், ஸம்ஸ்தசரீர அந்தராத்மாவுமாகிய சிவபெருமான் உனதுவேகத்தைத் தரிப்பாரென்று பெறப்பட்டது. இதனால், மேல்வாக்கியத்தில் கங்கைகூறியது ஜகத்காரணரும், அந்தராத்மாவு மாந்தன்மை யொழிந்த சேதனகோடிகளையென்றே யினிது வெளிப்பட்டது. அன்றியும், "கங்காயாః பதநம்ராஜந் ப்ருதிவீநஸஹிஷ்யதே, தாம்வைதாரயிதும்வீர நாந்யம்பச்யாமிசூலிநః" என்னும் இராமாயணவசனத்தால் பகீரதனை நோக்கிக் கங்கையானது ஆகாசத்திலேநின்றும் பூமியில்விழுந்தால் பூமிசகிக்கமாட்டாது. அதனைத்தரிப்பதற்குச் சூலபாணியாகிய சிவபெருமானைக் காட்டிலும் வேறொருவரையும் நான் நினைக்கவில்லை யென்று பிரம்மதேவர் கூறியதாக வெளிப்பட்டது. இதனால், கங்கை யெப்படிப் பூமியில் வரப்போகிறதென்று ஏங்கித்தவங்கிடந்த பகீரதனுக்குப் பிரம்மா வெளிப்பட்டு அவனுக்கு அது அடையுமுபாயங் கற்பித்தருளினமை பெறப்பட்டது.

மேல்வாக்கியங்களால் கங்கை பூமியில்வருவதற்குப் பகீரதனே காரணமென்றும், அவன் வேண்டாக்கால் கங்கையினுடைய பிரஸ்

தாபம் பூமியிலொன்று மில்லையென்றும், அவன் வேண்டியபடி அவன் பொருட்டே கங்கை பூமியில் வரவிசைந்தும் அவளைத்தாங்குன ரில்லாக்கால் உலகத்தையழித்து பிலமுகத்திற் பாய்ந்து பெருங்கேடுசெய்வளென்பது தெரிந்து அவளையடக்கித் தரிப்பதற்கு ஆற்றலுடையவர் சிவபெருமா னொருவரேயென்று பகீரதன் கண்டானென்றும் வெளியாகின்றது.

இனி, "தாரயிஷ்யே மஹாபாஹோ ககநாத் ப்ரச்யுதாம் சிவாம், திவ்யாம் தேவநதீம் புண்யம் த்வத்க்ருதே நிருபசதம்" என்னும் பாரதவசனத்தால் பகீரதனை நோக்கி, நரேந்திரனே! ஆகாசத்திலேநின்றும் விழப்போகிற பரிசுத்தமானகங்கையை உன்பொருட்டு நான் தரிக்கின்றேனென்று சிவபெருமான் கூறினாராக வெளிப்பட்டது. இராமாயணத்தில்; "ததோஹைமவதீ ஜ்யேஷ்டா ஸர்வலோக நமஸ்க்ருதா, ததாஸாதிமஹத்ரூபம் க்ருத்வாவேகஞ்ச துஸ்ஸஹம், ஆகாசாதபதத்ராம சிவேசிவசிரஸ்யுத" என்னும் வசனத்தால் சர்வலோக நமஸ்கிருதையும், ஜ்யேஷ்டையுமாகிய ஹிமவானுடைய புத்திரியானவள் பெருத்தரூபத்துடன் அத்யுக்ரவேகமாய் ஆகாசத்திலேநின்றும் மங்களகரமான சிவபெருமானுடைய சிரசில் விழுந்தாளெனவும் "ஸாதஸ்மிந் பதிதாபுண்யா புண்யே ருத்ரஸ்ய மூர்த்தநி, ஹிமவத்ப்ரதிமேராம ஜடாமண்டலகஹ்வரே" என்னும் வசனத்தால் அந்தப்புண்ணியரூபியாகிய ஹைமவதியானவள் இமாசலத்துக் கொப்பானதும், பாதலத்தைப்போல் ஜடாமண்டலத்தை யுடையதுமாகிய ஸ்ரீ ருத்ரமூர்த்தியினுடைய சிரசில் விழுந்தாளெனவும், "கந்தர்வோரக யக்ஷாச்ச சமாஜிக்மூர்த்திதிருக்ஷவ:, ததஃபபாத ககநாத் கங்கா ஹிமவதஸ் ஸுதா" என்னும் வசனத்தால் கந்தர்வாள், யக்ஷாள் முதலியவர்களெல்லாம் பார்க்கும்படி ஆகாசத்திலேநின்றும் சைலராஜ சுதையாகிய கங்கை விழுந்தாளெனவும் பெறப்பட்டது. அன்றியும், "ஸமுத்ததமஹாவர்த்தா மீநக்ராஹஸமாகுலாம், தாம்ததார ஹரோராஜந் கங்காம் ககந மேகலாம்" என்னும்வசனத்தால் சுழிகளோடுங்கூடி மச்ச மகரங்களை வாரிக்கொண்டு ஆகாசத்திலேநின்றும் விழுந்த கங்கையைச் சிவபெருமான் தரித்தருளினாரென்றும், "ப்லாவநார்த்தம் நரச்ரேஷ்ட புண்யேந ஸலிலேநத, கங்காயாதாரணம் க்ருத்வா ஹரோ லோகநமஸ்க்ருத:" என்னும் வசனத்தால் சகரானை நனைத்துப் பரிசுத்தமாக்கும்பொருட்டுச் சர்வலோகவந்திதராகிய சிவபெருமான் கங்கையைத் தரித்தருளினாரென்றும் பெறப்பட்டது.

மேல்வாக்கியங்களால் பகீரதன் செய்ததவத்தை மகிழ்ந்து சிவபெருமான் வெளிப்பட்டு உன்வேண்டுகோளின்படிக் கங்கையையடக்கித் தரிக்கிறேனென்று வாக்குக்கொடுத்ததற்கிசைய அதிவேகத்துடன் தன்னுடைய சிரசில்விழுந்தகங்கையைத் தரித்தருளினரென்று பெறப்பட்டது. அன்றியும், பகீரதன் கங்கையைப் பூமியில்வரித்த காரணமும் வெளிப்பட்டது. எங்ஙனமெனின், சகரர்களைத்துப் பரிசுத்தமாக்கும்பொருட்டு என்று வந்தசம்பந்தத்தைப் பரியாலோசிப்பாம். இராமாயணம் பாலகாண்டம் “ஸதுக்கவச மாபங்ந” என்றற்றொடக்கத்து வசனங்களால் அசமஞ்சனுடைய புத்திரன் அம்சுமானென்பவன் கபிலருடைய ஊங்காரத்தினல் பஸ்மராசியாய் விழுந்திருக்கும் சகரபுத்திரர்களைக்கண்டு துக்கித்து, அவர்களுக்கு உத்தரகிரியை செய்யவேண்டி ஜலத்தைத்தேடுகையில், ஜலம் எங்கும் லபிக்காமல் வருந்துகிறசமயத்தில், கருடபகவான் அங்குவந்து அம்சுமானே! இவர்களுடையவதம் லோகசம்மதமானதினல் துக்கிக்கவேண்டாம். கபிலருடைய கோபத்தினல் தகிக்கப்பட்டார்களாதலால் இவர்களுக்கு லௌகிகமான உதககிரியை செய்யற்பாலதன்று. இமவானுடைய ஜ்யேஷ்டபுத்திரியான கங்கையைக்கொண்டுவந்து அந்தக் கங்கையாலுதககிரியை செய்தால் பஸ்மராசியாய்க்கிடக்குமிவர்கட்கு லோகபாவனியான கங்கை சொர்க்கத்தைக் கொடுப்பாளென்று சொன்னதாகப் பெறப்பட்டதன்றியும், “த்வாத்ரிம்சச்ச ஸஹஸ்ராணி” என்றற்றொடக்கத்துவசனங்களால் அம்சுமான் முப்பத்தீராயிரம் வருடம் தவஞ்செய்தும் இஷ்டசித்தியடையாமல் காலமடைந்தபிறகு, திலீபனென்பவன் முப்பதினயிரம்வருடம் அரசாண்டு கங்கையையடையுமுபாயமறியாமல் காலங்கழித்தானெனவும், பிறகு பகீரதன் முயன்று கங்கையைப் பூமியில்வரித்துப் பஸ்மராசியாய்க்கிடந்த சகரர்களைக் கங்காசலத்தில் மூழ்குவித்து அவர்கள் சொர்க்கத்தையடையும்படிச் செய்தானெனவும் பெறப்பட்டது.

இதனல், கங்கை பூமியில்வருங்காரணம், பகீரதன் அவளைவரித்தகாரணம், சிவன் அவளைப்பரித்தகாரண முதலிய பகுப்பியாவும் நன்குவெளிப்பட்டது. இதுநிற்க, சிவபெருமானுடைய சிரசில்விழுந்தகங்கையானவள் என்னுடையவேகத்தினல் சங்கரனைத்தள்ளிக்கொண்டு பாதலத்திற் பிரவேசிக்கிறேனென்று சிந்தித்தாளெனவும், அப்போது சிவபெருமானதையறிந்து அவளைமறைக்க நினைத்தமாத்திரத்தில் கங்கை பூமிக்குவரும்படி மிகவும் பிரயாசத்தோடு யத்தனித்தும்

ஜடாமண்டலத்தில் மோகத்தையடைந்து அவ்விடத்தினின்றும் வெளிப்படக்கூடச் சக்தியில்லாமல் அங்கேயே அனேகவருடங்கள் சுற்றிக்கொண்டிருந்தாளெனவும், அப்போது பகீரதன் அந்தக்கங்கையைக்காணாமல் மறுபடியும் சிவனைநோக்கி உக்கிரமான தவஞ்செய்ததையறிந்து சிவபெருமான் இமயமலையிலிருக்கும் பிந்துசரசு என்னுமிடத்தில் கங்கையைவிட்டாரெனவும், அப்படி விடப்பட்டகங்கை ஏழுநதிகளாகப்பிரிந்து ஹ்லாதினி, பாவனி, நளினி என்னும்பெயருடைய மூன்றுநதிகள் கிழக்குநோக்கியும், சுசக்ஷு, சீதை, சிந்து என்னும்பெயருடைய மூன்றுநதிகள் மேற்குநோக்கியும்போயினவாக, ஏழாவது பகீரதன் இரதத்தின்பேரிலேறிமுன்னடக்க அவனுடன் கூடநடந்தது எனவும் இராமாயணம், பாலகாண்டத்திற்றானே பெறப்பட்டது. இன்னும் இராமாயணம் பாலகாண்டம், "தச்சங்கரசிரோப்ரஷ்டம் பூமிதலேபுந꞉ வ்யரோசத ததாதோயம் நிர்மலம் கதகல்மஷம், தத்ரதேவர்ஷி கந்தர்வா வஸுதா தலவாஸிந꞉, பவாங்க பதிதம்தோயம் பவித்ரமிதி பஸ்ப்ருசு꞉" என்றற்றொடக்கத்துவசனங்களால் சங்கரருடைய சிரசினின்றும் பூமியில் விழுந்த அந்தக்கங்காசலம் பாபமன்றியில் நிர்மலமாய்ப் பிரகாசித்தது. அந்த ஜலத்தில் தேவர்கள், முனிவர்கள் முதலானவர்களும் பூமியிலுள்ளவர்களும் பவாங்கத்தினின்றும் விழுந்தது ஆகையால் பரிசுத்தமென்று ஸ்நானம் செய்தார்கள் எனவும், சாபத்தினால் சுவர்க்கத்தினின்றும் பூமியில் நழுவிவிழுந்தவர்களும் அந்த ஜலத்தில் ஸ்நானம்பண்ணிச் சாபத்தினின்று விடுபட்டவர்களாய்ப் பாபத்தையுதறிவிட்டு மறுபடியுந் தங்களுடைய லோகங்களையடைந்தார்களெனவும், சமஸ்தலோகமும் அதில் ஸ்நானம்பண்ணிச் சோகரகிதமாகிச் சந்தோஷத்துடன் விளங்கிற்று எனவும் பெறப்பட்டது. (நெல்லுக்கிறைத்தநீர் வாய்க்கால்வழியோடிப்-புல்லுக்குமாங்கேபொசியுமாம்) என்றபடிப் பகீரதனுக்காக அவனுடைய பாட்டன்மார் உத்தரகிரியையின் பொருட்டுப் பவாங்கத்தினின்றும் பரிசுத்தத்தைப்பெற்றுப் பூமியிலிழிந்த கங்கையின் பிரயோசனம் பகீரதனுக்கேயன்றி வேற்றிடங்களிலும் சித்தித்தமைகாண்க. இம்மட்டேயன்றி, பாரதம் ஆரணியபர்வத்தில், மஹாத்மாவாகிய அகஸ்தியமுனிவரால் பானம்பண்ணப்பட்டும், லோகபரிசுத்திகரமானதால் சகலலோகோபகாரியாகவுமுள்ள சமுத்திரத்தைப் பூரிக்குமுபாயத்தைக் கேட்கும்படி வந்ததேவர்களைநோக்கிப் பகீரதன் தனதுபிதாமக உத்தாரணத்தின்பொருட்டு கங்கையைக்கொண்டுவரப்போகிறான். அதனால்சமுத்திரம்பூர்த்தியாகப்போ

கிறது. அதனால் நீங்கியதாபத்தை யடையக்கடவீர்களாக வென்று சொல்லப்பட்டது. இந்தவிசாரத்தால் சிவபெருமான் கங்கையைத்தரித்தருளினது பகீரதபிதாமகனுடைய உத்தாரணமாத்திரமேயன்றிக் கங்கையின் வேகத்தால் பூமிபிளந்து அழியாதவண்ணம் பரிகாரமாக லோகசம்ரக்ஷணார்த்தமாகவும், அகஸ்திபகவானால் பானம்பண்ணப்பட்ட சமுத்திரத்தைப் பூரிக்கும்பொருட்டுமென்னு முண்மை வெளியாகின்றது.

இங்ஙனமாக, விஷ்ணுபாதத்தினின்றும் அதுபெருகிய பாவனத்தைக்கருதிச் சிவன்தரித்தாரென்று கூறுந்துர்வாதத்தை நிரசிப்பாம். காளகூடபட்சணமானது மதுரமென்று பட்சிக்கப்படாமல் லோகசம்ரக்ஷணார்த்தமாகப் பகவானாகிய சங்கரனால் எப்படிப்பட்சிக்கப்பட்டதோ அப்படியே கங்காதாரணமும் அவரால் செய்யப்பட்டதென்பது சத்தியம். பாகவதத்தில், "ததுக்ரவேகம் திசிதிச்வியுபர்யதோ, விஸர்ப்பதுத்ஸர்ப்பத ஸஹ்யவீர்யஃ, பீதாஃப்ரஜாஃ துத்ருபுரங்கஸேச்வராஃ, அரக்ஷ்யமாணாச் சரணம்ஸதாசிவம்" என்னும் வசனத்தால் திக்குகளிலும் ஆகாசத்திலும் பூமியிலும் பரவிச் சகிக்கக்கூடாத வீரியத்தையுடைய காளகூடத்தி னுக்கிரவேகத்தைக்கண்டு பயந்தவர்களாகி யொருவராலுங் காப்பாற்றப்படாதவர்களாய்த் தங்கள் பிரபுக்களுடனே பிரஜைகள் பரமசிவனைச் சரணமாக அடைந்தார்கள் எனவும், "நதேகிரித்ராகில லோகபால, விரிஞ்ச வைகுண்ட ஸுரேந்த்ரகம்யம், ஜ்யோதிஃபரம் யத்ரரஜஸ்தமுச்ச, ஸத்வம்நயத்ப்ரஹ்மநிரஸ்தபேதம்" என்னும் வசனத்தால், ஹேபரமசிவா! உனது ஜ்யோதியானது திக்பாலகாள், பிரம்ஹா, விஷ்ணு, இந்திரன் இவர்களாலும் அடையக்கூடாதது. சத்வரஜஸ்தமோ குணரகிதமாகவும், பேதரகிதமாகவுமுள்ளது எனவும் பெறப்பட்டது. பின்வசனத்தில் குணவிசேஷங்களாகிய உபாதியோடுகூடிய பிரம்ஹ விஷ்ணுருத்ர பேதரகிதமென்பதும், இவர்களுடைய சமஷ்டிரூபமான பரமசிவாத்மகமென்பதும் நிரஸ்தபேதம் என்பதால் பெறப்பட்டது. இப்படி பாகவதத்திற் கூறப்படுமுண்மையால், அநுக்கிரகார்த்தமாகவே காளகூடபக்ஷணம் வெளிப்பட்டதுபோல் கங்காதாரணமும் அந்நியசாத்தியமாகாமையால், மேலிடங்களில் காட்டிய பாகவத பாரத ராமாயணப் பிரமாணங்களாலும் அநுக்கிரகார்த்தமென்றே கொள்ளப்பட்டது.

ஆயின், அப்பாஞ்சராத்திரப் பேயர் விஷ்ணுபாதநிஸ்ருத ஜலமே சிவன்தரித்தா ரென்பதற்கு ஏதாவது பிரமாணமுண்டோ வென்பதைப் பரியாலோசிப்பாம்.

விஷ்ணுவின்பாதகங்கையைநீல
கண்டர்தரித்திலரென்றுகடிந்தது.

பாகவதம் முதல் ஸ்கந்தத்தில், பதினெட்டாவது அத்தியாயத்தில், "அதாபி யத்பாதநகாவ ஸ்ருஷ்டம், ஜகத்விரிஞ்சோப ஹ்ருதார்ஹணாம்ப:, ஸேசம்புநாத் யந்யதலோமுகுந்தாத், கோநாமலோகே பகவத்பதார்த்த:" என்னும் வசனத்தைக்கூறி, இதற்கு அவர் கூறும் பொருளோவெனின், யாதொருவருடைய பாதநகத்திலிருந்து பிரம்ஹாவினால் விடப்பட்டதாயுள்ள பூஜாதீர்த்தமானது ஈசுவரனுடன் ஜகத்தைப் பரிசுத்தம் பண்ணிற்று, அதனால் பகவான் என்கிற பதத்துக்கு அர்த்தமாக வுலகத்தில் யாரைச் சொல்லலாம் என்பதேயாம். இதில் ஈசனென்பது சிவன் என்று அவர்கருதும் பொருளாம். இங்ஙனங்கொள்வது பிசகென்பதை நிரூபிப்பாம். உலகத்துக்குப்பதியாய் விளங்கும் பிரம்ஹாவுக்கு அதிகமாகிய ஞானமும், வைராக்யமும், ஐசுவரியமும், தர்மமும் ஸ்வபாவசித்தமென்று ஹைரண்யகர்ப்பமுதலிய ஆகமங்களிலும், இன்னுஞ்சில புராணங்களிலுங் கூறப்பட்டமையால், உலகத்துக்குப் பதியென்னும் பொருளைத்தரும் ஈசனென்னும் பிரயோகம் ஆண்டுப் பிரம்ஹதேவரை நோக்கியே கூறியதெனவறிக. ஆகவே, ஈசனாகிய பிரம்ஹாவுடன் கூடியிருக்கிறஜகத்தைப் பரிசுத்தம்பண்ணிற்று என்றுசொல்லுதலமையும். அந்தவசனத்தில் திரிவிக்கிரம விஷ்ணுசரணஸ்ருத கங்கையை ஈசுவரன்தரித்தானென்று அர்த்தம் வராமையாலும், அப்படி யிதரபுராணங்களிலும் பிரமாணமில்லாமையாலும், அன்னோர் விரிக்கும் அர்த்தம் அநர்த்தமேயாம். ஈசனென்னும்பதம் சிவனையேபற்றும் ரூடியால் அது பிரமனிடம் ஏறுவது பொருந்ாதெனின், அப்போது விஷ்ணுவுக்கும் அவ்வீசபதம் ரூடியால் செல்லாதாக, அவ்வீசத்வமுதலிய ஷட்குணநிறைவால் சமர்த்திக்கத்தக்க பகவச்சப்தம் அவ்விஷ்ணுவுக்கு நிலைப்பது எங்ஙனங்கூடும்? ஈசத்வத்தைச் சிவனுக்கு ரூடியாக்கினமையால், அதையிழந்தவராகிய விஷ்ணுவுக்குப் பகவானென்கிறபேரும் இரவன்மாத்திரமாகவே யேர்ப்பட்டொழிந்தது. பிள்ளைவரங்கேட்கப்போய்ப் புருஷனையிழந்தவளொத்துப் பக

லட்சணம் நாட்டமுயன்று ஈசலட்சண மிழந்தவராயினர். ஈசனல்லாமையால் பகவானல்லாமையும், பகவானல்லாமையால் ஈசனல்லாமையுமாகிய தன்மை வெளிப்படலால், ஒன்றிலொன்று விரோதித்து அன்னோர் கூற்றுமுற்றும் பிழைபட்டொழிந்தமைகாண்க. உண்மையில், ஈசனென்பது சிவனுக்கே ரூடியாகிப் பிரமவிஷ்ணுக்களுக்கு யௌகிகமாத்திரமாய் வருதல் வழக்காதலேக்கிப் பிரமனே யாண்டீசனென்று கூறியதாம். அப்படியே விஷ்ணுவையும் பகவானென்றதெனவறிக. இதனால், ஈசபதரூடியைப் பெற்றசிவனுக்கே பகவானென்பதும் ரூடியால் சித்தித்தமைகாண்க.

இனி, ஈசனென்பது விஷ்ணுவுக்கே ரூடியெனவும், அதனால், அவ்விசத்வாதி ஷட்குணங்களைப்பெற்று விளங்குமவரே பகவான் என்று வெளிப்படுவரெனவும் அவர்கூறுவரேல், அதையுஞ்சற்றே பரியாலோசிப்பாம். இப்படிக் கூறுவருங்கால், சிவனுக்கே ஈசபதம் ரூடியென்பதொழிந்து சிவனைப்போலவே பிரமனும் அதையௌகிகமாய்ப்பெற்று விளங்கினமை வெளிப்படலால், ஈசனோடுகூடிய பிரபஞ்சம் என்பது பிரமனோடுகூடிய பிரபஞ்சம் என்று யாம்கூறியது நிர்ப்பாதிதமாய்ப் பெறப்பட்டது. அப்போது ஈசத்வம் சிவனுக்குக் கௌணமாதல் எமது சம்மதமோவெனின், அன்றும். யாம்கூறுவது ஈசத்வம் சிவனுக்கே ரூடியெனவும், விஷ்ணுவுக்கும், பிரமனுக்குங் கௌணமெனவும் அமையும். அப்படியே, அவர்கூறுவது ஈசத்வம் விஷ்ணுவுக்கே ரூடியெனவும், சிவனுக்கும் பிரமனுக்குங் கௌணமெனவும் அமையும். இருவர்கொள்கையாலும் பிரமனுக்கு ஈசத்வம் சம்பவித்தமை கௌணமாத்திரமாவாவது அங்கீகரிக்கப்பட்டமையால், மேல்சுலோகத்திற்போந்த ஈசசப்தப் பிரயோசனம் பிரம்ஹாவினிடம் சமர்த்திப்பதிலுண்டாகிய பாதகம் விட்டொழிந்தது. பகவச்சப்த நிரூபணம் யாம்பின்செய்யப்போவதில் விஷ்ணுவுக்குண்டாகிய ஈசத்வலட்சணம் வெட்டவெளியாகுமாகையால், ஆண்டு கண்டுணர்ந்தடங்குக. இங்கேவிரிக்கிற் பெருகும்.

இன்னும், மைத்திரேயோபநிஷத்தில் பிரம்ஹத்தினுடைய ராஜசாம்சம் பிரஹ்மாவெனவும், சாத்விகாம்சம் விஷ்ணுவெனவும், தாமசாம்சம் ருத்ரனெனவும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறபடியே விஷ்ணுபுராணத்தில் பிரம்ஹ விஷ்ணு ருத்ரர்கள் பிரம்ஹத்தினுடைய சக்திகளென்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இந்தப்பிரமாணங்களால் திரி

மூர்த்திகளுக்கு அதிக்கிரமித்த வேறுபொருளுண்டென்று வெளிப்பட்டதன்றியும், தேவேந்திரன் முதலான சமஸ்தமானபேரும் அதினுடைய சக்திகளென்றே நிச்சயிக்கப்பட்டது. அவர்களில், பிரதான சக்திகள் பிரம்ஹ விஷ்ணு ருத்ரர்களென்றும், சர்வேசுவரராயும், சர்வவந்தியராயும், அநாதியாயும், பரமாத்மாவாயும், மஹேசுவரராயும், சூலபாணியாயும் விளங்குவதொன்று அந்தப்பிரமமெனவுங் கூர்மபுராணத்திற் சொல்லப்பட்டமையுங் காண்க. அந்த விஷ்ணுவானவர் பிரம்ஹத்துக்கு அநந்தரசக்தியா யிருக்கின்றவர். அநந்தரமென்றால், இரண்டாவது என்றுபொருளோர்ந்து அதற்குக்கீழாயிருப்ப தொன்றென்று அர்த்தகல்பனத்துக்கிடமாய்ப் பிரகாசியாநின்றது. விஷ்ணுபுராணத்திலேதானே பிரம்ஹத்துக்கு ரூபமாகிய பரமசிவனிடத்தில் அநந்தரசக்தியாயுள்ளவர் விஷ்ணுவென்று சொல்லப்படுகையால் பிரம்ஹத்தினுடைய அம்சமாகிய விஷ்ணுவின் பாதநிஸ்ருதசலத்தைப் பிரம்ஹமாகிய ஈசுவரன்றனக்குப் பரிசுத்தமுண்டாம் பொருட்டுத் தரித்துக்கொண்டாரென்பது கேவலம் அசங்கதமாய்முடிதலால். ஈசனென்கிறபதத்துக்குச் சிவன் என்று, ஆண்டுரைக்கும்பொருள் வியபிசாரதோஷத்தை யடைந்தொழிதல் கண்டு, பிரம்ஹாவோடே கூடியஜகத்தைப் பரிசுத்தம் பண்ணிற்று என்று பொருள்கொண்டு குணப்பட்டுப்வாராக.

மேல்விவகாரத்தில் திரிமூர்த்திகளை யதிக்கிரமித்த பரம்பொருளொன்றுண்டென்று வெளிப்படினும், அந்தமூன்றுமூர்த்திகளில் உருத்திரர் தாமசாம்சமுள்ளவரெனவும், விஷ்ணு சத்வாம்ச முள்ளவரெனவுங் கூறினமையால், விஷ்ணுவைக்காட்டினும் உருத்திரர்க்குபகர்ஷமுண்டாவது சைவாசாரவிருத்தமாமெனின், அதைப்பரிகரிப்பாம். சூதகீதையில், “அஸ்திருத்ரஸ்ய விப்ரேந்த்ரா அந்தஸ்ஸத்வம் பஹிஸ்தம:, விஷ்ணோரந்தஸ் தமஸ்ஸத்வம் பஹிரஸ்தி ரஜோகுண:, அந்தர்ப்பஹிச்ச விப்ரேந்த்ரா அஸ்திதஸ்ய ப்ரஜாபதே:, ரஜஸாதமஸாக்ராந்தௌ ப்ரஹ்ம நாராயணௌகலு” என்னும் வாக்கியத்தால் உருத்திரமூர்த்திக்கு அந்தஸ்ஸத்வமும், பஹிஸ்தமசும், விஷ்ணுவுக்கு அந்தஸ்தமசும், பஹிஸ்ஸத்வமும், பிரம்ஹதேவருக்கு அந்தர்ப்பஹிசுக ளிரண்டும் ரஜசுமென்றும், பிரம்ஹநாராயணர்கள் ரஜஸ்தமசுகளால் ஆக்கிரமிக்கப்பட்டவர்களென்றும் பெறப்பட்டது. சிவதர்மோத்தரத்தில், “அந்தஸ் ஸத்வகுணோபேதோ பஹிஸ்தாமஸ ஸம்யுத:, சுத்தஸாத்விக இத்யுக்தச் சங்கரோ லோகசங்கர:, அந்தஸ்தா

மஸ ஸம்யுக்தோ பஹிஸ்ஸத்வ குணேர்வித:, சுத்ததாமஸ இத்யுக்த விஷ்ணுஸ்ஸாக்ஷாச்ரியப்பதி:" என்னும் வாக்கியத்தால் மேல்சூதகீதையிற் பெறப்பட்டவாறே நிச்சயிக்கப்பட்டுச் சிவனைச் சுத்தசாத்விகனென்றும், விஷ்ணுவைச் சுத்ததாமசனென்றும் நிச்சயித்திருக்கின்றது. இந்தநியாயங்களால், விஷ்ணுவைச் சத்வாம்சமென்றும், உருத்திரரைத் தாமசாம்சமென்றும் மேற்கூறிய சாத்ருசம் வெளிப்பட்டமைகாண்க.

சிவனுக்கு அந்தஸ்ஸத்வமும், விஷ்ணுவுக்கு அந்தஸ்தமசுங் கூறிய தென்னையெனின், ஞானமோஹங்களுடைய ராதல்பற்றியென்க. இருவரும் ஞானமோஹங்களுடையவர்களென்பதை நடனமூர்த்தியாகிய சபேசனிடத்தும், சயனமூர்த்தியாகிய கோவிந்தராஜனிடத்துங்கண்டுணர்க. சயனம் நித்திரையைப்பற்றிவந்த மோஹமென்பது சொல்லாமேயமையும். உள்ளத்தின்குணமே வெளித்தோன்றுகையால் சிவனுடையரூபம் சுவேதமும், விஷ்ணுவினுடையரூபம் நீலமுமாய் விளங்கியதுகாண்க. ஆயின், இவர்களில் பாஹ்யகுணம் விஷ்ணுவுக்குச்சத்வமும், சிவனுக்குத்தமசுங்கூறிய தென்னையெனின், ஸ்திதிலயங்களைநோக்கியாம். சிவனுடைய சம்ஹாரம் ஆத்மாக்களினைப்பாறுமிடமாகையால் கேவலம் சத்வமேயாகி வியாவஹாரிக திருஷ்டியா தாம்சம் போன்றுவிளங்கும். விஷ்ணுவினுடையரக்ஷகம் துக்கஹேதுவேயன்றிச் சுகோதயமாகாமையால் கேவலம் தமசேயாகி வியாவஹாரிக திருஷ்டியா சத்வம்போன்று விளங்கும். இவ்வுண்மையைச் சுஷுப்திஸ்வப்நங்களால் கண்டறிவாராக. இந்தவிவகாரத்தால் குணமூர்த்திகளுண்மை வெளிப்பட்டதன்றிக் குணாதீதரும், துரியஸ்வரூபருமாகிய பரசிவமூர்த்தி யுண்மை வெளிப்பட்டின்றாகையால், அவ்வுண்மையைச் சற்றுவிசாரிப்பாம். பிரம்ஹோபநிஷத்தில் "அதாஸ்ய புருஷஸ்ய சத்வாரிஸ்தாநாநி பவந்தி ஹ்ருதயம் கண்டம் மூர்த்தா தத்ரசதுஷ்பாதம் ப்ரஹ்மவிபாதி ஜாகரிதேப்ரஹ்மா, ஸ்வப்நே விஷ்ணுஸ் ஸுஷுப்தௌ ருத்ரஸ் துரியமக்ஷரமாதித்யோ விஷ்ணுச்சேச்வரச்சேதி" என்னும் வாக்கியத்தால் புருஷனுக்கு ஸ்தானங்கள் நான்கென்றும், அவை, நாபி, ஹ்ருதயம், கண்டம், சிரசு என்றுவெளியாகிச் சாக்கிரத்தில் பிரமனும், ஸ்வப்நத்தில் விஷ்ணுவும், சுஷுப்தியில் உருத்திரனும், துரியத்தில், அக்ஷரசப்தவாச்யரும், சூரியமண்டலாந்தர்வர்த்தியும், வியாபகசைதன்யருமாகிய ஸ்ரீ பரசிவமூர்த்தியும் அதிதெய்வங்களாக விளங்குகிறார்களென்று பெறப்பட்டது.

இதனால், நான்காவது தத்வம் வெளியாகி "நதத்ரதேவா ருஷயః பித்ராசதே" என்கிறவாக்கியத்தால் அந்ததுரியதத்துவத்தில், தநெதிரிக்தமான தேவர்களும், ரிஷிகளும், பிதிர்க்களும் ஈசர்களாகமாட்டார்களென்று பெறப்பட்டதனால் அநந்யேசுவரத்வமும், "ஏகோதேவஸ் ஸர்வபூதேஷு கூடః" என்கிற வாக்கியத்தால் ஏகமாயுள்ள அந்தத்வம் சமஸ்தபூதாவாச்சின்னமா யுள்ளதென்று பெறப்பட்டதனால் சர்வாந்தரியாமித்வமுஞ் சாதிக்கப்பட்டது. தாபநீயோபநிஷத்தில், "அகாரம் ப்ரஹ்மாணம் நாபௌ வுகாரம் விஷ்ணும் ஹ்ருதயே மகாரம்ருத்ரம் ப்ரூமத்யே" என்றற்றொடக்கத்தால் நாபிஹ்ருதயப்ருமத்தியங்களில் அகாராதிமாத்திராத்திரய வாச்சியர்களான பிரம்ஹ விஷ்ணு ருத்ரர்களுக்கு உபாசனாவிதானஞ் சொல்லியபின்னர் "ஓங்காரம் ஸர்வேச்வரம் த்வாதசாந்தே" என்று சமஷ்டிப்பிரணவ வாச்யமாயும், துவாதசாந்தோபாஸ்யமாயும், சர்வைசுவரியசாலியாயும், மூர்த்தித்திரயாதீதமாயும் பிரதிபாதிக்கப்பட்டு, "ப்ரஹ்ம விஷ்ணு ருத்ரேந்த்ராஸ் ஸம்ப்ரஸூயஸ்தே நகாரணம் காரணந்துத்யேயஸ் ஸர்வைச்வர்ய ஸம்பந்நச் சம்புராகாசமத்யே" என்னும் அதர்வசிகாவசனத்தால் பிரம்ஹ விஷ்ணு ருத்ரேந்திராதிகள் பிறப்பிக்கப் படுகிறார்களென்றும், அதனால் அவர்கள் ஜகத்காரணரல்லரென்றும், சர்வைசுவரியசம்பன்னனும், சகலஜகதீசனும், அந்தரூபாசனாவிதிகளால் தியானிக்கப்படுபவனும், தஹராகாசமத்யகதனாகிய சம்புசப்தவாச்சியனுமாகிய பரமசிவனே ஜகத்காரணவஸ்துவென்று பெறப்பட்டதனால், மூன்றுதத்வங்களுக்கும் அதிக்கிரமித்ததத்வம் சம்புசப்தரூடிவாசகத்தால் வெளிப்பட்டது. அந்ததத்வம், "உமாஸஹாயம் பரமேச்வரம்ப்ரபும், த்ரிலோசநம் நீலகண்டம் ப்ரசாந்தம், த்யாத்வா முநிர்க்கச்சதி பூதயோநிஸ், ஸமஸ்தஸாக்ஷிம் தமஸః பரஸ்தாத்" என்கிற கைவல்யோபநிஷத் வாக்கியத்தால் உமாசஹாயத்வமும், பரமைசுவரியசாலித்வமும், பிரபுத்வமும், திரிலோசனத்வமும், நீலகண்டத்வமும், சமதமாத்யநந்த கல்யாணகுணசம்பந்நத்வமு முடையதாகிச் சமஸ்தசாட்சியும், தமோதீதமுமாய் விளங்குமென்றும், அதனைத்தியானிப்பவர்க்குச் சம்சாரபந்தவிமுக்தியை யநுக்கிரகிப்பதென்றும் பெறப்பட்டதன்றியும், "ஸ்திரேபிரங்கைః புருரூபவுக்ரః" என்கிற ருக்வேதவாக்கியத்தால் அநசுவரமான அவயவங்களோடுகூடினதும், அநேகவடிவங்களுடையதுமென்று உக்கிரநாமவாசகத்தாற் பெறப்பட்டதனால், உமாசஹாய நீலகண்டத்வாதி ஸ்வரூபதிவ்யமங்கள விக்ரஹ

தேஜோமிதியாய் விளங்குவதே நான்காவது தத்வமாகிய துரியபதமென்று நிரூபிக்கப்பட்டது.

ஸ்ரீபாஷ்யத்தில், (அங்காவ்யயாத் யநந்த மாங்கல்யகுண கணமணிஜலதே: பரமசிவஸ்ய) என்று ஸ்ரீகண்டாசாரியமூர்த்திகள் அருளிச்செய்தவாக்கியத்தால் அங்காவ்யயங்களாகிய அநந்தகல்யாணகுண சம்பந்தத்வமுடையவர் ஸ்ரீ சிவபெருமானென்று பெறப்பட்ட வுண்மையானுங்காண்க. இன்னும், ‘‘தோலுந்துகிலுங்குழையுஞ்சுருட்டோடும், பால்வெள்ளைநீறும் பசுஞ்சாந்தும் பைங்கிளியுஞ், சூலமுந்தொக்கவளையுமுடைத்தொன்மைக், கோலமேநோக்கிக்குளிர்ந்தூதாய்கோத்தும்பீ” என்றுநம்பரமாசாரியமூர்த்திகளருளிய திருவாக்காலும் அநாதிசித்தத்வம் வெளிப்பட்டது. இவ்வுண்மை விசாரத்தாற் பெறப்பட்ட குணாதீதமாகி பரசிவமூர்த்தியையறியாது திரிமூர்த்தியந்தர்ப்பூதராகிய குணீபூதருத்ரரையே பரப்பிரம்ஹமென்று சைவர்கள் கொண்டிருப்பதாக மயங்குவார்கோளிரிந்தமைகாண்க. சூதசம்ஹிதையில், “உமார்த்தவிக்ரஹாசுத்தா த்ரிநேத்ராசந்த்ரசேகரா, நீலக்ரீவா பராநந்தா ப்ரமோதாதாண்டவப்ரியா, ப்ரஹ்மா விஷ்ணு மஹாதேவை ரூபாஸ்யா குணமூர்த்திபி:” என்னும் வாக்கியத்தால் உமார்த்தவிக்ரஹஸ்வரூபரும், திரிநேத்திரரும், சந்திரசூடரும், நீலகண்டரும், ஆநந்தத்தாண்டவமூர்த்தியுமாகிய பரமசிவம் குணமூர்த்திகளாகிய பிரம்ஹ விஷ்ணு ருத்ரர்களால் உபாசிக்கப்படுகிறார் என்று பெறப்பட்டதன்றியும், “தேவர்கோவறியாததேவதேவன் செழும்பொழில்கள்பயந்துகாத்தழிக்குமற்றை, மூவர்கோனாய்நின்ற முதல்வன்மூர்த்தி மூதாதைமாதாளும்பாகத்தெந்தை’ என்று பெறப்பட்ட அருள்வாக்கியத்தையுஞ் சிந்திப்பாராக. இதனால், துரியதத்வம் நிராகாரமுடையதென்று கூறும் அரூபவாதிகள்கூற்றுங் கண்டிக்கப்பட்டது.

மேல்விவகாரத்தால், திரிமூர்த்திகளில் ஒருவராகிய உருத்திரரைப் பிரம்ஹத்தினுடைய தாமசமென்று கூறிய அர்த்தம் வெளிப்பட்டதன்றியும், அவ்வுருத்திரரே சைவத்திற்பெறப்பட்ட பிரம்ஹமல்லவென்பதும் ஏற்பட்டதாகையால், அந்தக்குணமூர்த்திகளில் ஒருவரும், அந்தஸ்தமசுடையவருமாகிய விஷ்ணுவினுடைய பாதநிஸ்ருத ஜலத்தைக் குணாதீதரும், திரிமூர்த்திகளுக்கும் ஜந்யஸ்தானீபூதருமாகிய ஸ்ரீ பரமேசுவரர் தமக்குப் பரிசுத்தமுண்டாம்பொருட்டுத் தரித்துக்கொண்டாரென்று கூறுந்துர்வாதம் நிரஸ்தமாயிற்றென்க.

இங்ஙனநிற்க; குணாதீதராகிய ஸ்ரீ பரசிவப்பிரபுவுக்குக் குண
மூர்த்திகளம்சமாதல் செல்லாதெனின், அதனை விசாரிப்பாம். திரிமூர்
த்திகளும் மாயாசபளிதராகையாலன்னோர் சக்திசபளிதனாகிய சிவனு
க்கமிசபூதராதல் தவறும். எங்ஙனமெனின், சக்தியென்பது சூரிய
னில் வேறாகாத வொளியைப்போல் பரசிவனில் வேறாகாத தாதாத்
மிய சம்பந்தமுடையதொன்றாம். மாயையென்பது சிற்சொரூபனாகி
ய சிவனில்வேறுபட்ட அசித்தாயிருப்பதொரு பொருளாம். ஆகவே,
அசித்தாகியமாயையில் சிவனுக்குத்திருமேனி கூறுதல் அடாது. அ
ம்மாயாதேகம்வருதல் மலபத்தராயுள்ள பசுக்களுக்கேயென்று வே
தசிவாகமங்கள் கூறுதலால், அம்மாயையைக் காரியப்படுத்தித் தநுக
ரணபோகங்களாக ஆன்மாக்களுக்குக் கொடுக்குஞ் சிவனுக்கு மம்மா
யையிற் றிருமேனியுண்டாதல் செல்லாமைகாண்க. விஷ்ணுவாதிதே
வர்கள் யோனிவாய்ப்பட்டு பிறந்தமை சுருதிசிஷ்டமாகையால், அங்
ஙனம் பிறக்குங்கால் ஆன்மவர்க்கங்களாகு மன்னோர்க்குச் சிவன்மா
யையைக் காரியப்படுத்தித்தருவனென்பது சித்தம். அப்படிச்சிவன்
அவர்களுக்கு மாயையைக்காரியப்படுத்தித் தருவதற்குத் தான் சத்தி
சபளிதனாதல் அவசியமாம். அச்சிவமும் சத்தியும், மரமுங் காழ்ப்பு
ம்போல்வ தன்மையராகையால், அவ்விருபொருளொருமை யித்திற
த்ததென் றாகித்தறிக. ஆயின், மலபத்தராகிய விஷ்ணுவாதிபசுக்க
ளை நிர்மலராகியசிவனுக்குச் சக்திகளாகச் சொன்னதுயாதெனின்,
மேற்கூறிப்போந்த சிவசத்திக்கு வேறாய் மாயையானது சிவனிடத்தி
ல் பரிக்கிரஹசம்பந்தத்தைப்பெற்று விளங்கலால் தத்சம்பந்திகளா
கிய வன்னோரைச்சக்திகளென்று கூறியதாம். (நங்கையினானைத்த
ஞ்செய்வதுபோனடனத்தும், நங்கையினல்செய்விக்குநாயகனை) என்னுந்
திருவாக்கைப் பரியாலோசிக்கில், நம்முடைய தேகத்தில் கையானது
வேறாகாமலிருப்பதால் அந்தக்கையைத் தேகத்தில் தாதாத்மியசம்ப
ந்தமுடைத்தென்று கூறுவோம். அந்தக்கையில்கோலொன்றுதாங்கி
யொருவனையடிக்கையில் அந்தக்கோல் ஷை தேகத்தில் தாதாத்மிய
சம்பந்தமொழிந்து பரிக்கிரஹ சம்பந்தத்தைப் பெற்றுவிளங்கும். இ
ந்தவிசாரத்தால் ஒருவனை யடிப்பதற்குக்கையும், கோலும் சத்திக
ளென்று பெறப்படினும் இரண்டு சக்திகள் தன்மையும் வெளிப்பட்
டது. இதனல் தேகமே கையும், கையே தேகமுமாகியொன்றிலொ
ன்று வேறாகாததன்மையும், கையிலிருந்த கோலும், அக்கையும் ஒன்
றாகாததன்மையும் வெளிப்பட்டது. கையிலிருந்த கோலாலொருவ
னையடிக்கையில் அடித்தது கையா? அல்லதுகோலா? என்கையில் கை

யென்று கூறினும், அல்லதுகோலென்று கூறினுமமைந்து உண்மைவிசாரத்தில்கோல் கையைவிட்டுநீங்கினுலொருசேட்டையுஞ் செய்யச் சக்தியற்றதாகிய தன்மை வெளிப்பட்டமை காண்க. இப்படியே விஷ்ணுவாதி தேவர்களும் இவனுக்குப் பரிக்கிரக சத்திகளாதல் கண்டறிந்தடங்குக. ஆகவே, விஷ்ணுவாதிதேவர்கள் செய்யுங்கிருத்தியங்கள் சிவனுடைய கிருத்தியங்களெனவே நிச்சயிக்கப்பட்டன. அன்னோர் கோன்மாத்திரமாகவே கிரகிக்கவுரியாராகையால் அவரைச் சத்திகளென்று மேற்கூறிய விஷ்ணு புராணவாக்கிய சம்பந்த மித்திறத்தனென விவேகிகள் துணிதல் கூடும். இந்தநியாயங்களால் குணுதீதராகிய சிவனுக்குக் குணமூர்த்திகள் அம்சபூதராதல் யாண்டமையுமென்னுங் கடா விறைபெற்றொழிந்தமையால், மேல் அவ்விஷ்ணுவின் பாதத்தில் வழிந்தசலத்தை நமதுகர்த்தா தரித்தாரென்று அவர் புதுமைகாட்டித்திரியும் மற்றைவசனங்களையும் பரிகரிப்பாம்.

பாகவதம் மூன்றுவது ஸ்கந்தம், இருபத்தோராவது அத்தியாயத்தில் "யச்சௌசநிஸ்ருத ஸரித்ப்ரவரோதகேந, தீர்த்தேநமூர்த்நி வித்ருதேந சிவச்சிவோபூத்" என்னும் வசனத்தைக்கூறி, அதற்கு அவர் கொள்ளும் பொருளோவெனின், யாதொரு விஷ்ணுசரணத்தை அவலம்பியதீர்த்தத்தைப் பரமசிவன் சிரசில் தரித்துக்கொண்டதனுல் பரிசுத்தத்தை யடைந்தாரோ, அந்தச்சரணமே தியானிக்கத்தக்கது என்பதாம். மேல் யாம்விவகரித்துக்காட்டிய நியாயங்களால் விஷ்ணுபாதஸ்ருதகங்கை சிவனுல் தரிக்கப்படாமை வெளிப்பட்டமையால் அன்னோர் அநர்த்தம்படப் புலம்புமாபாசங்க ளசாமஞ்சசமேயாம். அதனையின்னும் பரியாலோசிப்பாம். சங்கரசம்ஹிதையில், "யதாப்ரஹ்ருதவாந் பூபஸ்தம்பேவம் ப்ருதகாக்ருதிம், தாடிதேஸதிவேத்ரேண ப்ரஹாரம் த்விகுணம்புநః, பச்சாத்பாகேஷு ஜகதாம் ஜங்கமஸ்தாவராத்மநாம், ஸர்வேஷ்வபிச லிங்கேஷு த்ருச்யதே வேத்ரதாடநம், க்ருஹப்ரப்ருதிஷூத்பூதா தத்க்ருதா வ்ரணவேதநா, தத்ரஸ்தாச்ச ஜநாஸ்ஸர்வே வேத்ரதாடநவேதநாம், ஆநுபூயாசு தத்ருசுஸ் ஸர்வேஸ்வபிடரேஷ்வபி, தீரஞ்சபூரிதமபூத் விஷ்டாம்பாம்சம்விசேஷதஃ, புஹூநாம்கிம் க்ருபாங்கேபி ஸம்ஜாதாவ்ரணவேதநா, ராஜாசஸசிவாஸ்ஸர்வே பௌரஜாநபதாச்ரயாஃ, ஸந்தாடிதா விஸ்மிதாச்ச விசேஷேண பயாகுலாஃ" என்னும் வாக்கியத்தால் எப்போது அரிமர்த்தன பாண்டியனுனவன் பிட்டுவாணியஞ்செய்பவள் பொருட்டுக் கூலியாளாக வந்த பகவானைப் பிரம்பினுல் அடித்தானே அப்போதே அசையும்

பொருள், அசையாப்பொருள்யாவும் அவ்வடியையுண்டன. வீடு,
மரம், மலை, பானை, சட்டி, சுரர், நரர், பசு, பட்சிமுதலியவற்றின்
பின்புறத்திலும் அந்தப் பிரம்படியைக் கண்டு பிரஜைகள் வருந்தி
னார்கள். அன்றியும், அரிமர்த்தனனும் ரணத்தினால் மிகவும் பீடிக்
கப்பட்டான். மந்திரிகள், பட்டணத்திலுள்ளவர்கள், தேசத்திலு
ள்ளவர்கள் அனைவரும் பின்புறத்திலுண்டாகிய காயத்தினால் வி
சேஷபீடையும், ஆச்சரியமும், பயமுமுள்ளவர்க ளானார்கள். உட
னே அந்தப்பிட்டுவிற்பவள் பங்காகிய வெட்டுமடையும் உறுதி
யாக்கப்பட்டதாய்த் தோன்றிற்று என்றுபெறப்பட்டது. இந்தவ
சனத்தால் ஜடசித்துக்களாயுள்ள சர்வப்பிரபஞ்சாதிஷ்டான மூர்
த்தியாகிய பரசிவன் றன்மை வெளிப்பட்டமையால், இன்னகல்யா
ண குணகநிதியாகிய வப்பரமேசுவரன், அவனசைவித்தாலசைந்
தும், அறிவித்தாலறிந்தும் இயங்குமோர் ஜந்துவாகிய விஷ்ணுவின்
காலலம்பியஜலத்தால் பரிசுத்தத்தை யடைந்தாரென்பது கேவலம்
அசங்கதமாயிற்றென்க.

அன்றியும், ஆதித்யபுராணத்தில் "ப்ரஹ்மாண்டேள நாமஸம்க்
யாநாம் ப்ரஹ்மவிஷ்ணு பவாத்மநாம், உத்பவே ப்ரளயே ஹேதுர் ம
ஹாதேவ இதிச்ருத:" என்னும்வசனத்தால் கணக்கில்லாத பிரம்ஹ
விஷ்ணுஸ்வரூபமாகிய பிரம்ஹாண்டங்களுடைய வுற்பத்தி, பிரள
யம் இவைகளுக்கு ஹேதுவாயிருக்கின்றவரும், அநேககோடி பிரம்
ஹாண்டங்களில் பிரம்ஹவிஷ்ணுருத்ரர்களை யுற்பத்தி லயம்பண்
ணுதற்குக் காரணமாயிருக்கின்றவரும், மஹாதேவர் என்று பெறப்
பட்டது. சாந்தோக்கிய சுருதியில் "த்வம்தேவேஷு ப்ராஹ்மணோ
ஹ்யஹம் மநுஷ்யேஷு ப்ராஹ்மண:, வைப்ராஹ்மணம் உபதாவதி,
உபதாவாமீதி, விஷ்ணுர்வை க்ஷத்ரியோ ப்ரஹ்மா வைச்யஇதி" எ
ன்னும் வாக்கியத்தால் பிரம்ஹா வைசியனெனவும், விஷ்ணு க்ஷத்
திரியனெனவும், ஈசுவரன் பிராம்ஹணனெனவும் வெளிப்பட்டது.
இந்தப்பிரமாணங்களைப் பரியாலோசிக்கில் அநேக பிரம்ஹாண்டங்
களிலொன்றாகிய இந்தப்பிரமாண்டத்தி லடங்கினவராயும், பிராம்
ஹணவர்ணத்துக் கிரண்டாவதாகிய க்ஷத்திரியவர்ணத்தை யுடையவ
ராயும், பிரம்ஹத்தையுபாசித்துக் கொண்டிருக்கின்றவராயும் விளங்
கும் விஷ்ணுவின் காலலம்பிய சலத்தைச் சகலாண்டகோடிகளுக்கு
ம் யஜமானனாகிய பரமசிவன் பாவனார்த்தமாகச் சிரசில் தரித்துக்
கொண்டாரென்பது கேவலம் அயோக்யமாதல்காண்க. அந்தச்சு

லோகத்தில், சிவ:, சிவோபூத் என்றுசொன்னமையால் சிவ:—வேத மானது, சிவோபூத்—விஷ்ணுவின் காலலம்பிய ஜலத்தைச் சிரசில் தரித்து இதரமாகிய சப்தஜாலங்களுக்குள்ளே தான் உத்கிருஷ்டத் தை அடைந்தது என்றே அர்த்தம் கிரகிக்கப்படுமெனக. எனவே வேதம் அந்தச்சலத்தைச் சிரசிலேதாங்கி அதன்மகிமையைப் பிரதி பாதிக்கின்றது என்று பொருள்சாலும். "ஸிதாஸிதேஸரிதோ யத்ரஸ ங்கதே தத்ராப்லுதாஸோதிவ முத்பந்தி" என்னும் வேதமந்திரத்தில் கருமையும் வெண்மையுமாயுள்ள நதியெங்குசேர்ந்ததோ அவ்விட த்தில் மூழ்கினபேர் சொர்க்கத்தை யடைவார்களென்று பெறப்பட் டதே சான்றாம். மேற்போந்த நியாயங்களால் யாம்கூறிய அர்த்த மன்றிக்கே அன்யதாபொருள் கூறுவதற்குப் பிரமாணங் காணாமை யாலும், பாரதராமாயண வாமனபுராணாதிகள் விரோதிக்கின்றமை யாலும் எம்மசித்தாந்தமே சால்புடைத்தெனவறிக.

இனிப்பாகவதம் எட்டாவது ஸ்கந்தத்தில், "தத்பாதசௌசம் கலிகல்மஷாபஹம், ஸ்வதர்மவிந்மூர்த்ந ததாத்ஸுமங்களம், யத்தே வதேவோ கிரசச்சந்த்ரமௌளிர், ததாரமூர்த்நா பரயாசபக்த்யா" என் னும் வசனத்தால், தேவதேவராயும், சந்திரமௌளியாயும் விளங்கு ம் ஈசுவரன் கலிகல்மஷங்களைப் போக்கடியாநின்ற அந்த விஷ்ணு வின் காலலம்பிய சலத்தைச் சிரசில் தரித்தார் என்று அர்த்தங்கூறி மகிழ்வர். இதுவும் அநர்த்தமேயாம். இதற்குப் பொருள், யாதொரு கங்கையைச் சந்திரமௌளிதரித்தாரோ அதற்குச் சாத்ருசமாகிய வாமன சரணக்ஷாளன சலத்தைப் பலிச்சக்கிரவர்த்தி தரித்தாரென் று மேலோர் தெளிந்துரைப்பரெனக. மேல் தேவதேவரென்று கூறி னமையால் தேவர்களுக்குத் தெய்வமாகியசிவன் தேவர்களி லொரு வராகிய விஷ்ணுபாதஜலத்தைத் தாங்குவது அசப்யமெனவறிக. ஒ ருவாக்கியத்திலேதானே சிவனையும், விஷ்ணுவையும் பிரஸ்தாபித்து ச் சிவனைத் தேவதேவரென்று சொல்லுகையில், விஷ்ணு தேவரெ ன்பது சொல்லாமேயமையும். ஆகவே, தேவராகிய விஷ்ணுவைநோ க்கத் தேவதேவராகிய சிவன் அபகர்ஷராதல் செல்லாது செல்லாது. "தமீச்வராணாம் பரமம்மஹேச்வரம், தம்தேவதாநாம் பரமஞ்சதைவ தம்" என்னும் சுருதிவாக்கியத்தாலும் சிவனைமஹேசரெனவும், தே வதேவராகிய மகாதேவரெனவுங் கூறினமைகாண்க. தேவதேவராகி யசிவனுக்கும் பெருமையுடைமையால் அவ்விஷ்ணுபாதசலம் சிவ ன் தரித்தார் எனின், தேவதேவராகிய சிவனுக்கும் பெரியதேவரான

போது அவ்விஷ்ணுவைத் தேவதேவதேவரென்று சொல்லவரும். அப்படியே மஹாதேவதேவரென்றுஞ் சொல்லவரும். தேவதேவரென்பது மஹாதேவரென்று வெளிப்பட்டவுண்மையால். இப்படிப் பரிஹஸிக்கும் பண்பிற்சான்ற அவ்விஷ்ணுவாதிக்யம் சாலவழகுடைத்து! அழகுடைத்து!! கலிகல்மஷங்களைப் போக்கடிக்கும் பாதசலம் என்றமைகொண்டும், தேவதேவரா யுள்ளவருக்குக் கலிகல்மஷங் கூறுதல் குற்றமாகி, அதற்குமேல் சாமானிய தேவனுக்குக் கலிகல்மஷத்தைப் போக்குந்தன்மை யுண்டெனலுந்தாழ்வாகி, பலிச்சக்கிரவர்த்தியினுடைய கலிகல்மஷங்களைப் போக்குந் தகுதியுடையானெனலே யுரியதாகி அவ்வாற்றுடைமை நோக்கியே த்ரிவிக்ரமசரண ஸ்ருதகங்கையைப் பலிச்சக்ரவர்த்தி தரித்தாரென்று யாம்கூறியது சமர்த்திக்கப்பட்டதென்க. இன்னும் விரிக்கிற் பெருகும்.

பாகவதம், ஒன்பதாவது ஸ்கந்தத்தில், “ததேதிராஜ்ஞாபிஹித, ஸ்ஸர்வலோகஹிதச்சிவ:, ததாராவஹிதோகங்காம் பாதபூதஜலாம்ஹரே:” என்னும் வசனத்தால், சர்வலோகஹிதராகிய பரமசிவன், அரசனாகிய பகீரதனால் வேண்டப்பட்டவராகி, விஷ்ணுவினுடைய பாதத்தினாற் பரிசுத்தத்தைப்பெற்ற தீர்த்தமாகிய கங்கையைச் சிரசில்தரித்தார் என்று பொருள் கூறுவர். மேலிடங்களில் கங்கையைநோக்கிப் பகீரதன் சர்வாத்மரூபியாயிருக்கும் பரமேசுவரர்தானே உன்னுடைய வேகத்தைத் தரிக்கவேண்டியதென்றும், வஸ்திரத்தைநெய்யும் நெய்யற்கோல்போல் உளர்த்துவாதோ லோகங்களாயுள்ள சமஸ்தமானவண்டங்களும் அவருடைய சுவாதீனமாகவே யிருக்கிறது என்றும் சொன்னமையாலும், இந்தவசனத்தில் சர்வலோகஹிதரென்று பெறப்பட்டமையாலும் எல்லா அண்டங்களையுந் தாமே சுதந்தரமாகவுடையவரெனவும், அவ்வண்டங்களில் வசிக்கும் உயிர்களுக்குத்தாமே யிதத்தைச் செய்கின்றவரெனவும், அப்படியே பகீரதனுடைய வேண்டுகோளால் கங்கை பூமியில் வருங்கா லுலகத்துக்குண்டாகும் ஆபத்தைத்தவிர்க்கும் பொருட்டே ஹிதத்தைநாடி அந்தக்கங்கையைத் தாம் தரித்தருளினரெனவும் நிராடங்கமாய்ப் பெறப்படுகின்றது. இந்தவுண்மையால் மேலைபசவ்யார்த்தம் பாழ்பட்டொழிதலால், அதற்கு மேலோர் கூறும் பொருளைச்சிந்திப்பாம். “யோஸௌ ஸர்வகதோவிஷ்ணு: சித்ஸ்வரூபீ நிரஞ்சந:, ஸஏவத்ரவரூபே

ண கங்காம்போ நாத்ரஸம்சயஃ" என்னும் பிரமாணவசனத்தால் யாதொருசர்வகதரான விஷ்ணுவானவர் சிற்சொரூபரும், நிரஞ்சனருமாயுள்ளாரோ, அவர்தானே திரவரூபமாகிய கங்காஜலமாயிருக்கிறார், இதில் சமுசயமில்லை என்று பெறப்படலால் மேல் சுலோகத்துக்குப் பதம் என்றால், அம்சம் என்று கிரகித்து விஷ்ணு அம்சமாகிய ஜலத்தைச் சிவன் சிரசில்தரித்தாரென்பதே சமர்த்திக்கப்பட்டதென்க.

இனி, இராமாயணம் அயோத்யாகாண்டத்தில், "விஷ்ணுபாதச்யுதாம்திவ்யா மபாபாம் பாபநாசிநீம், தாம்சங்கர ஜடாஜூடாத் ப்ரஷ்டாம் ஸாகரதேஜஸா" என்னும் வாக்கியத்தால் விஷ்ணுபாதத்தினின்றும் நழுவினதாயும், பரிசுத்தமாயும் பாவங்களைப் போக்கடிப்பதாயும், சங்கரருடைய ஜடாமண்டலத்தி லிருந்திழிந்ததாயு முள்ளது கங்கையென்று பொருள் கூறுவர். மேலிடங்களில் விஸ்தரித்துக் காட்டிய இராமாயணப் பிரமாணங்களால் கங்கோற்பத்தி, தத்தாரணமுதலிய வினிதுபெறப்பட்ட பிரஸ்தாபங்களில் விஷ்ணுபாத சம்பந்தம் அந்தக்கங்கைக்கு வந்ததாக எங்கும் பெறப்படாதொழிய, அநாமத்தாய் ஈண்டு அவ்விஷ்ணுபாத சம்பந்த மதற்குண்டென்று பிதற்றவந்தது என்னமதி, ? அதற்குப் பிரமாணமெங்கே? இங்கேயேன் சொல்லாமல் விடப்பட்டது? இராமாயணத்தால் பெறப்படாதகதையை அவாந்தரகல்பனமாகக் கொண்டு ஈண்டிழுவாடவந்தது செல்லாதுசெல்லாது. மற்றையத னுண்மைப் பொருளைச்சிந்திக்கில், விஷ்ணுபாதமென்றால் விஷ்ணுபதமென்று வியாகரணரீதியாய் வரும். விஷ்ணுபதமென்றால், ஆகாசத்துக்குப் பெயராகையால் ஆகாசத்திலிருந்து நழுவியகங்கையே அவர்தரித்தாரென்று உண்மை வெளிப்பட்டது. இன்னும் விரிக்கிற் பெருகும்.

இனி, பாத்மபுராணம் உத்தரகாண்டம் (௬௰)வது அத்தியாயத்தில் "அதஸர்வேச்வரோ விஷ்ணுர் த்விதீயம் பாதமுத்தமம், திவிப்ரஸாரயாமாஸ ப்ரஹ்மலோகாந்தமச்யுதஃ, ததஃ ப்ரதமநா த்ருஷ்ட்வா சக்ரபத்மாதி சிஹ்நிதம், ச்ரீபாதம் தேவதேவஸ்ய ஹர்ஷஸம்ப்ரமசேதஸா, தந்யோஸ்மதிவதந்ப்ரஹ்ம க்ருஹீத்வாஸ்வகமண்டலும், பக்த்யா ப்ரக்ஷாளயாமாஸ தத்ர ஸம்ஸ்திதவாரிணா; அக்ஷய்ய மபவத்தோயம் தஸ்யவிஷ்ணோஃ ப்ரஸாததஃ, தத்தீர்த்தமேருசிகரே பபாதவிமலம்ஜலம், தாம்த்ருஷ்ட்வா மேருமத்யாது ப்ரவஹந்தீம்சபாரகே, ஆத்மநஃ பா

வகார்த்தாய சிரஸாதாமதாரயம்'' என்னும் வாக்கியங்களால் சர்வேசுவரனாகிய விஷ்ணுபகவான் இரண்டாவது பாதத்தைப் பிரம்ஹலோகபரியந்தம் நீட்டினாரெனவும், அப்போது பிரம்ஹதேவர் சங்கம், பதுமமுதலிய ரேகைகளாகிய அடையாளங்களால் விஷ்ணுபாதமென்றுகண்டு அதிகசந்தோஷத்தையடைந்து நான்தன்னியனானேனென்று சிந்தித்தவராகித் தன்னுடைய கமண்டலத்திலிருக்கும் ஜலத்தையெடுத்து விஷ்ணுபாதத்தை யலம்பினாரெனவும், அந்த ஜலம் விஷ்ணுவின் பிரசாதத்தினால் அக்ஷயமாய் மேருபர்வதத்தின்பேரில் விழுந்தபோது, அங்கிருந்து பிரவாகமாய் வருகிறநதியைப் பரிசுத்தத்தின்பொருட்டுச் சிரசினால்தரித்தோம் என்று பார்வதியாரைப் பார்த்துச் சிவன்சொன்னாரெனவும் பொருள்கூறுவர், இந்தவசனத்தில், (அதாரயம்) என்னும்பிரயோக மிருத்தலால், இதற்கு அர்த்தம் வியாகரணரீதியாய் நம்முடைய சம்பந்திகளாகிய பிரம்ஹாமுதலியவர்களைத் தரிக்கச்செய்தோம் என்றேவெளிப்படாநிற்கும். ஆகையால், மேற்போந்த அசங்கதார்த்தம் நிரஸ்தமாயிற்றென்க. யாதாமொரு பெரியவனைவரித்து அவர்களுடைய பாதத்தை யலம்பிப்பூசிக்கையில் அந்தத்தீர்த்தத்தைப் பூஜித்தபேர்கள் தங்கள் பாவனார்த்தமாகச் சிரசாதரிப்பது பரமதருமமாகையாலும், அப்படியே அநுஷ்டானமுண்டாகையாலும் பிரம்ஹாவினா லலம்பிய வந்தத்தீர்த்தத்தை அந்தப் பிரம்ஹதேவரே தரித்தாரென்பது சர்வசம்பிரதிபந்நமாதல்காண்க. இன்னுமிதற்கு வேறொருபொருளைக் கூறுங்கால் (ஸ்வகமண்டலுங்க்ருஹீத்வா) பிரம்ஹதேவர் தம்முடைய கமண்டலத்தையெடுத்து (தத்ர) அந்தப் பிரம்ஹலோகத்திலுள்ள சரஸ்ஸின்ஜலத்தால் என்றுகிரகித்துப் பின்னர் விஷ்ணுபாதத்தை யலம்பினாரெனவும், அப்போது விஷ்ணுவின் பிரசாதத்தால் சரஸ்ஸின்ஜலமானது அக்ஷயமாச்சுதெனவும், அதனால் பெருகிவழிந்தஜலம் மேருசிகரத்தில்விழுந்தது எனவும், அதைலோகபாவனார்த்தமாய் என்னுடையசிரசில் தரித்தேனென்று சிவன்சொன்னாரெனவுமமையும். இவைகளன்றி, வாமனசரணக்ஷாளன ஜலதாரணம் சிவனார்க்குக் கூறுவது பொருந்தாது பொருந்தாது.

இது நிற்க, விஷ்ணுபுராணத்தில், இரண்டாவது அம்சத்தில் எட்டாவது அத்தியாயத்தில், “வாமபாதாம்புஜாங்குஷ்ட நகஸ்ரோதோவிநிர்க்கதா, விஷ்ணோர்பிபர்த்தியாம்பக்த்யா சிரஸாஹர்நிசந்த்ருவ:, ததஸ்ஸப்தர்ஷயோயஸ்யா ப்ராணாயாமபராயணா:, திஷ்டந்திவீசி

மாலாபி ருஹ்யமாநஜடாஜலே, வாய்வேளகைஸ் ஸங்கதைர்யஸ்யா: ப்லாவிதம்சசிமண்டலம், பூயோதிகதராம்காந்திம் வஹய்யேததஹா க்ஷயே, மேருப்ருஷ்டே பதித்வோச்சைர் நிஷ்க்ராந்தாசசிமண்டலாத், ஜகத: பாவநார்த்தாய யாப்ரயாதிசதுர்த்திசம், சீதாஜாலகநந்தாச சக்ஷுர் பத்ரேதி ஸம்ஸ்திதா, ஏகேவயாசதுர்ப்பேதா திக்பேதகதிலக்ஷணு, பேதஞ்சாலகநந்தாக்யம் யஸ்யாச்சர்வோபிதக்ஷிணம், ததாரசிரஸாப்ரீத்யா வர்ஷாணுமதிகம்சதம்இதி'' என்னும் வசனங்களால் விஷ்ணுவினுடைய வாமபாதாரவிந்தாங்குஷ்ட நகத்திலிருந்து வெளிப்பட்டயாதொருகங்கையுண்டோ, அதனைத் துருவன் பக்தியினாலே இராத்திரியும் பகலும் சிரசினாலே தரித்தான் எனவும், பின்னர் அலைகளால் பெருகும் அதில் சப்தரிஷிகள் பிராணாயாமம் செய்துகொண்டிருந்தார்களெனவும், அப்போது, வாயுவின் சமூகத்தினால் ஜலமானது பெருகிச் சந்திரமண்டலத்திற் றங்கினமாத்திரத்தில், அங்கிருந்து ஜகத்துக்களையெல்லாம் பரிசுத்தம்பண்ணவேண்டுமென்று நாலுதிக்கினும் பிரவேசித்தது எனவும், சீதை, அளகநந்தை, சக்ஷு, பத்திரை என்னும் பிரிவுகளாக ஒன்றே நாலுபேதமாச்சுதெனவும், அவற்றுள், அளகநந்தையென்னும் இரண்டாவது பேதத்தைப் ஈசுவரன் பிரீதியாய்ச் சிரசில் நூறுவருஷமாய்த் தரித்தாரெனவும் பொருள்கூறித்திரிவர். இதனைப்பரிபாலோசிக்கில், மேல்வாக்கியத்துக்கு அடுத்தவாக்கியங்களில் அந்தஜலமானது ஈசுவரனுடைய ஜடாகலாபத்திலிருந்து வெளிப்பட்டுச் சகரருடைய எலும்புகளைத் துப் பரிசுத்தம்பண்ணினமையால் அவர்கள் சொர்க்கத்தையடைந்தார்களென்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அப்படிச்சகரரைப் பரிசுத்தம் பண்ணினஜலம் ஹைமவதீ கங்கையேயன்றி விஷ்ணுபதியல்ல. ஆகவே, மேல்வாக்கியத்துக்கு அன்னோர் கூறும்பொருள் பொருந்தாது மற்றெப்படிப் பொருள்கொள்ளற் பாலதெனின், மேல்வாக்கியத்தில் (விநிர்க்கதா) என்றபிரயோகம் வந்திருத்தலால் வாமபாதாப்புஜாங்குஷ்ட நகஸ்ரோதஸ் ஸம்பந்தமற்றதாயுள்ள யாதொருகங்கையைத் துருவன் தரித்தானென்கொள்ளின், அது ஹைமவதியென்று பொருள்பட்டுச் சிவன்சிரசாதரித்தது சமர்த்திக்கப்படும். இல்லையேல், இன்னுமநந்தவசம்பவ ஹேதுபரிகாரமின்றிக்கே யுநிவுபெறும். என்னெனின், வாமனாவதாரவிஷயம் வாமனகல்பத்தில் நடந்தேறியது. பகீரதனுடையதபஸ்ஸாம், சிவன் கங்கையைத்தரித்ததும் வைவஸ்வதமன்வந்தரத்தில் வராககல்பத்தில் நடந்தேறியது. இந்தக் கா

லவித்தியாசங்களைப் பார்த்துழி மேல் பிரகாசிப்பதாபாசம் வெட்டவெ ளியாகுகையால், மேல்வாக்கியத்தால் விஷ்ணுபாதசம்பந்தம் சிவன் தரித்த கங்கைக்குண்டென்று காட்டவந்த கல்பனார்த்தம் பாதித மாயிற்றென்க. அன்றியும், ஸ்ரீமஹாபாரதத்தில், "தச்சித்ராத்ஸ்யந்தி நாதத்ர பாதாத்ப்ரஷ்டாதநிம்நகா, ஸஸாரஸாகரம்ஸாசு பாவநீஸாகரம் கமேதி" என்னும் வசனத்தால், அப்படிப்பட்ட ரேகைகளாலலங்கா ரமாய்விளங்கும் பாதத்திலிருந்து வெளியாகிய நதியானது மேருவி ல்விழுந்து சமுத்திரத்தை யடைந்தது என்று சொல்லப்பட்டது. இந்தப்பிரமாண பரியாலோசனையாலும் சமுத்திரகாமினியாய்விட் ட விஷ்ணுபதிக்குப் பரசிவதாரணமாகிய ஹைமவதி கங்காசம்பந்த மில்லையென்பது இனிது நாட்டப்பட்டது. மேல்காட்டிய பாகவதம் திரிதியஸ்கந்த முதலியவற்றில் விஷ்ணுபதிகங்கையைச் சிவன் தரித் தாரென்றுசொல்ல வொருவாறுபொருள் தரினும், பஞ்சமஸ்கந்தத் தில் பாரதத்திற் சொல்லியபடியே விஷ்ணுபாதத்தினின்று பிழிந்த கங்கை மேருவில்விழுந்து அப்படியே சமுத்திரத்தையடைந்துவிட் டதென்றே சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. அதையிண்டு விரிவஞ்சியெ ழுதாதுவிடுத்தாம். பஞ்சமஸ்கந்தம் திரிவிக்கிரமன்கதையையே பிர திபாதிக்கவந்ததொன்ருக, வதிற்பெறப்படாத விஷ்ணுபதிகங்காதா ரணம் மற்றை ஸ்கந்தங்களின் வழியாய்ச்சித்திக்குமென்பது எங்ங னமிசையும்? மற்றை ஸ்கந்தங்களில் திரிவிக்கிரமன்கதை வந்ததே யில்லை. ஆகவே, ஆங்காங்கு விஷ்ணுமகிமாவர்நன பிரசம்சமாத்திர மென்பது வெளிப்படை. பிரசம்சையெனினும்பொருளிருந்தன்றோ வமையுமெனின், அதைவிரிப்பாம். இராமனென்பவன் காவேரியில் சௌசம்பண்ணினன், சோமனென்பவன் யமுனையில் ஸ்நானம்பண் ணினன். அவ்விரண்டும் நதிகளேயன்றிவேறில்லை. இங்ஙனமாக, பீம னென்பவனேர்ப்பட்டு இராமனுக்குக் கௌரவத்தை நாட்டவெண் ணி இராமன் நதியில் சௌசம்பண்ணினன், சோமன் நதியில் ஸ்நாந ம்பண்ணினன் என்று கூறவிடத்து அந்நதிகளின்பேரைக் காட் டாதொழிந்தமையாலும், அவ்விருவரும்படிந்தது நதியேயாகையா லும் இராமன் சௌசம்பண்ணின நதியிலேதானே சோமன் ஸ்நான ம்பண்ணினன் என்றுவெளிப்பட்டு இராமன் சௌசம்பண்ணினது கொண்டே அதற்குமஹாத்மியம் வந்ததெனவும், அந்தமஹாத்மிய விசேஷத்தால் தான் பரிசுத்தத்தை யடையவே சோமன் அதில்மூ ழ்கினனெனவும் பெறப்பட்டுச் சோமனைக்காட்டிலும் இராமனுக்கு

ப் பிரசம்சாபாவத்தால் கௌரவங் கற்பித்தலமையும். இரண்டுக்கும் நதியென்னும் பெயர்வந்ததுகொண்டே அப்பெயரொருமையால் இராமனுக்கு மாஹாத்மிய முண்டாயினமைகாண்க. அப்படியே கங்காபத நாமசாமான்யத்தால் விஷ்ணுகாலிற்பிறந்தது கங்கையெனவும், சிவன்சடையிற்றரித்தது கங்கையெனவுங்கூறி அவ்விஷ்ணுபாதகங்கையே சிவன்தரித்த கங்கையென்று விஷ்ணுவுக்கு மாஹாத்மிய முரைத்தலுமமையும். விஷ்ணுகாலலம்பியகங்கை பிரம்ஹகமண்டலுதீர்த்தமும், சிவன்சடையிற் றங்கியகங்கை ஹைமவதிதீர்த்தமுமாகையா லொன்றாக்கொன்று காலத்தினாலும் தேசத்தினாலும், ஸ்வரூபத்தினாலுஞ் சம்பந்த முண்டானதில்லையென்று மேதாவியர் துணிந்துரைப்பரென்க. இதனால், அப்பாஞ்சராத்திரப் பாவிசர் கூறிவருமபசித்தாந்தம் நிரஸ்தமென்பது கண்டுகொள்க. இன்னுமவர் வேறுவாக்கியங்களைக்காட்டி மேலாபாசக்கோளை நாட்ட முயலினும் அவையுமுன்காட்டிய வாக்கியங்களுக்கு நேரிட்டகதியையே பெற்றொழிதல் திண்ணம்! திண்ணம்!!

இதுநிற்க, இதுவரையில் யாம்காட்டிப்பரிகரித்த வாக்கியங்களை யாபொருபிரமாணமெனக்கொண்டு சமாதானஞ் சொல்லவரவில்லை. அவற்றாலுமோர்திரணமு மொழும்பினதில்லையென்று காட்டப்புகுந்ததேயாம். மேற்போந்த பிரமாணங்களில் பாகவதம் என்னுநூல் அஷ்டாதசத்திற் சேராதபெற்றியொன்றே அது அப்பிரமாணமென்பதனைவிளக்கும். அப்பெயரையுடைய நூல் தேவிமஹாத்மியங்களைப் பிரதிபாதிக்குமோர் புராணமெனத்துணிந்து தேவிபாகவதமென்று உலகமுழுதுங் கொண்டாடப்பட்டு வருந்தன்மையால், இந்தத் தேசத்தின்மாத்திரமே கிருஷ்ணர் சரித்திரத்தைப் பாகவதமென்று சிலபேதையர் குழறிவழிகின்றார்கள். இதில் விவாதநேரிட்டுத் தேவிபாகவதம் பிரமாணமா? கிருஷ்ணபாகவதம் பிரமாணமா? என்னுமாசங்கையில் பகவதியாரென்னு மம்மையாரைப் பிரதிபாதிக்கும் புராணமே பாகவதமெனவும், அவர்க்கு அப்பெயர் பகவானுடைய பத்தினியாதனோக்கிவந்த தன்மையெனவும், இலக்குமிமுதலிய தேவதாஸ்திரீகளுக்கு அப்பெயர்தனித்து வழங்காமைக்குக் காரணம் அன்னோரையுடைய முதல்வர்க்குப் பகவச்சப்தமுரிமையல்லாமையாலெனவும், கிருஷ்ணபகவான், விஷ்ணுபகவான் என்று நூல்களில் வழங்குவன வியாசபகவான், அகஸ்தியபகவான் எனவழங்குமவ்வளவுமாத்திரமே யெனவும், அன்னஹேதுவால் விஷ்

ணுவாதிதேவர்கள் ஷட்குணைசுவரிய சம்பந்தத்வமுடைய பகவச்சப்தப் பிரதிபாத்யராதல் செல்லாதெனவும், தேவியே பகவதியாரெனவும், அவரையுடைய பரசிவப்பிரபுவே பகவானெனவும் பரிக்ஷகரிக்கப்பட்டு வேறு ஹேயசித்தாந்தத்தை யவலம்பிப்பவராய்ப் பாகவதம் என்னும் பெயர்வழக்கால் கிருஷ்ணர்கதை முதலியவற்றை யாதாமொருவர் பிரஸ்தாபிப்பரேல் அவர்க்கு அவர்குற்றத்துக்குத் தக்கபடி தண்டம்விதிக்கப்படுமெனவும் வடதேசத்தில் ஜோதிபுரமென்னும் பட்டணத்தரசன் வியவஸ்தை பண்ணித் தீர்மானித்திருக்கின்றமையு மிதற்கோர்நிதரிசனமாம். இவ்வுண்மையறியாது "உத்ப பர் ஹாத்மகஃ கேசாவிதி" என்னும் பாரதவசனரீதியாய் விஷ்ணுவின் கறுப்புமயிரொன்றி னவதாரமாக வெண்ணப்படுங் கிருஷ்ணரைப் பகவான்எனவும், அவர்சம்பந்திகளைப் பாகவதரெனவும், அவர் கதையைப் பாகவதமெனவும் வழங்குவது பொருந்தாது! பொருந்தாது!!

இது அப்பிரமாணமென்பதை யின்னும் பரியாலோசிப்பாம். எங்ஙனமெனின், இது அஷ்டாதசத்திலொன்றாகுமேல் அஷ்டாதசபுராணங்களுக்குங் கர்த்தா சத்தியவதீசுதரென்றபடி இதற்குமவரே கர்த்தாவாதல்வேண்டும். அங்ஙனமேல், இந்தப்பாகவதத்தில் ஆரம்பத்தில் மங்களசுலோகங்களில் சுகரை நான்நமஸ்கரிக்கிறேன் என்று சத்தியவதீசுதராகிய வியாசர்கூறியதுபழுதாம். பிள்ளையைப் பிதாவணங்குவது கேவலவிருத்தமாகையால். அப்படிவியாசர் சுகரைக்காட்டிலுந் தாழ்ந்தவரல்லாமையால். இதுமாத்திரமேயன்றி அந்தநூலில் விதுரமைத்திரேயசம்வாதம் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. மைத்திரேயர் வேதத்திற் பெறப்பட்டவரும், பராசரமுனிவரால் விஷ்ணுபுராண முபதேசிக்கப் பெற்றுக்கொண்டவருமாகிய வுண்மை வெளிப்பட்டு அப்போதே அவர்முத்தியடைந்தாரென்பதற்கு விரோதமாய் விதுரன்காலத்தில் அவருண்டாயிருந்ததாகக் கூறியது சர்வாபத்தமெனவறிக. இதுநிற்க, அந்தப்பாகவதம் பரிக்ஷித்துக்குச் சுகப்பிரம்ஹரிஷி சொல்லப்பட்டதாக எழுதப்பட்டிருக்கிறது. சுகர் சீதையின்பிதாவாகிய ஜனகரிடம் தத்வோபதேசம்பெற்றுத் தமக்கு ஞானம் சித்திக்கப்பெற்றதன்மையை நாரதரால் பரீட்சிக்கப்பெற்றுக்கொண்டு அப்போதே ஆகாசமார்க்கத்தெழும்பிச் சூரியமண்டலத்தில் தமதுதேகத்தைத்தகித்துவிட்டு விதேகமுத்தியாய்ச் சாயுஜ்யத்தையடைந்தாரென்பது உண்மை. அதன்பிறகே ராமனவதா

ரமும், சீதைவிவாகமும் பெறப்படுமாயின், இராமன்காலத்திலேயே பிரஸ்தாபமில்லா தொழிந்துபோன சுகப்பிரம்ஹரிஷி பரிக்ஷித்துக்காலத்தி லுண்டாயிருந்தமை யெங்ஙனங்கொள்ளப்படும் ? இராமன்காலத்துக்கும், பரிக்ஷித்துக் காலத்துக்கு முண்டாயிருந்த காலபேதத்தைநோக்குழி மேலுண்மை விளங்கும். வைவஸ்வதமன்வந்தரத்தில் பத்தொன்பதாவது திரேதாயுகத்தில் இராமனவதரித்தது. அந்தயுகத்திலேயே சுகரவதாரமுமாம். கிருஷ்ணரவதாரமோவெனின், மேற்படிமன்வந்தரத்தில் இருபத்தெட்டாவது துவாபரயுகத்தில் நடந்தேறியது. இந்தக்காலத்திலேயே பரிக்ஷித்துப் பிரஸ்தாபம் பெறப்பட்டது. ஒன்பது சதுர்யுகங்களுக்குப்பின் பிறந்தவராகிய பரிக்ஷித்துக்கு ஒன்பது சதுர்யுகங்களுக்கு முன்னரே விதேகமுத்தியடைந்த சுகர் பாகவதமுபதேசித்த புதுமையே புதுமை. இன்னும், ௸ பாகவதாரம்பத்தில் வியாசமுனிவர் அநேகபுராணங்களையும், பாரதத்தையுஞ்செய்து முடித்தபின்னர் நாரதரைக்காணநேரிட்டதென்றும், அப்போது நாரதர் வியாசரைப்பார்த்து நீசெய்தபுராணங்களிலும், பாரதத்திலும் அதிகமாய்ச்சிவமகிமைகளைச் சொல்லியிருக்கிறபடியால் அவையசாமஞ்சசமென்றும், தத்தோஷபரிகாரமாய் விஷ்ணுபாரம்யத்தை விளக்கிச் சிவாபகர்ஷத்தைநாட்டி யொருபுராணஞ்செய்வது அவசியமென்று கூறினாரென்றும், அதன்பிறகே பாகவதம் என்னுநூல் விஷ்ணுபரமாகச் செய்யப்பட்டதென்றும் எழுதப்பட்டிருக்கிறது. வியாசர் எல்லாவிதநூல்களையுஞ் செய்துமுடித்துக் கடைசியாய்ப் பாரதத்தைச்சொன்னாரென்றும், அதன்பிறகு ஒருநூலும் அவரால் செய்யப்பட்டதில்லையென்றும் பாரதத்திலேதானே பெறப்பட்டிருக்கிறது. அதற்கு விரோதமாய்ப் பாரதத்திற்குப்பிறகு பாகவதஞ்செய்யப்பட்டதென்பது விருத்தம். அப்படிச்செய்யப்பட்ட நூலில் சிவாபகர்ஷங்களே யிருக்கவேண்டியதற்குப்பதிலாய்க் கிருஷ்ணர் கைலாசயாத்திராகமனஞ்செய்தது முதலிய சிவோத்கர்ஷங்களும், காளகூடோற்பவ சந்தர்ப்பாதிகளில் விஷ்ணுவாதி மூர்த்திகளுக்குண்டான வபகர்ஷங்களுமே பெறப்பட்டிருக்கின்றன. இப்படிமுரணியிருப்பதேயன்றி விருத்திராசுரவதம், காயத்திரீபிரசம்சை, அந்தத்தில் கிருஷ்ணர்சரித்திரவர்ணனை முதலியவற்றைக்கூறும் புராணமெதுவோ அதுவேபாகவதமென்று பாத்மபுராணத்தில் பாகவதலட்சணம் படிக்கப்பட்டிருப்பதற்கு விரோதமாய் காயத்திரி பிரஸ்தாபமே பெறப்படாமலும், புராணமுதலிலேதா

னே கிருஷ்ணசரித்திரத்தைக் கூறியும் பிரக்ஷிப்தமாய்க் காணப்படும் வ்வாபாசத்திரட்டைப் பாகவதமென்ற லெங்ஙனங்கூடும்? இன்னு மநந்த விரோதங்களுண்டாயிருத்தலை விரிவஞ்சிவிடுத்தாம். ஆகவே, அது பாகவதமென்பதும், அதனை வியாசர்செய்தாரென்பதும், அது அஷ்டாதசத்தி லொன்றென்பதும் சர்வாபத்தமென்று துணியப்பட்டது. மற்றையுண்மைவிசாரத்தில் பொப்பதேவன் என்னு மோர் பாபிஷ்டனால் அவன்வினையிருந்தவாறு புலம்பப்பட்டதொரு வழுத்திரட்டாமென்று மேலோர்கூறுவர். அது பாகவதமல்லவென்பதைப் பன்னிரண்டாயிரங்கிரந்தத்தால் பங்காளதேசத்தில் கௌடபண்டிதர்கள் தாபித்த நூலொன்று வெளியிட்டிருத்தலாலீண்டியா மிவ்வளவினிறுத்தினம்.

எப்படிப்பாகவதம் அப்பிரமாணமென வேர்ப்பட்டதோ, அப்படியே விஷ்ணுபாத்மோத்தரமும் அப்பிரமாணமென்றதைக் காட்டுவாம். சிலதினங்களுக்குமுன்னர்ப் புதுச்சேரியனொருத்தன் பாத்மோத்தரபுராணம் என்றொருசுவடியைத் தமிழில்பத்தியரூபமாக வெளியிட்டனன். அவன்புத்தகத்துக்குப் பேரிட்டபுதுமையே அவன்புத்திவிசாலத்தைக்காட்டும். அவ்வலட்சணத்திரட்டு மூலகிரந்தத்தின் மொழிபெயர்ப்பென வவன்கூறியபிரமையால் சிலர்மயங்கினுமவன் கொட்டியவவ்வளவு ஆபாசங்களம்மூலவழுத்திரட்டினும் பெறப்பட்டதில்லை. அவ்வபண்டிதசிரோமணிக்கு அப்போதே பிராயச்சித்தமாகப் (பாத்மோத்தரசாபாசதர்ப்பணம்)என்னுநூலொன்று வெளிப்படுத்திச் சிலமுதியோர் சபேடிகைசெய்ததேபோதும். அவனுக்குமூலமாயிருந்த கீர்வாண பாத்மோத்தரமுங் கல்பனுமாத்திரமென்பதைக் காட்டுவாம். பாத்மபுராணம் பூர்வம், உத்தரம் என்னு மிரண்டுபகுதியில் பாத்மபூர்வத்தில் முழுதும் சிவோத்கர்ஷமஹிமா வர்நனமன்றிவேறில்லை. முக்கியாம்சங்கள் இராமனுக்கு விரஜாதீக்ஷைசெய்வித்தலும், கீதாவுபதேசஞ்செய்தலு மாகியவைகளேயாம். இவைகளுக்கு நேர்விரோதமாய் வுத்தரபாகத்தில் சிவநிந்தையேவிஷயமாக வெப்படிப்பிரதிபாதிக்கும்? அனேகருக்கு அவ்விஷயத்தில் மயக்கமுண்டாகி, ஒருபாகம் சிவோத்கர்ஷமும், மற்றொருபாகம் சிவாபகர்ஷமுங்கூறுதல் யாண்டமையுமென்னும் பரியாலோசனையி லிருக்கையிலேதானே, அஷ்டாதசபுராணங்களையு மிப்போதிச் சென்னையிலச்சிட்டுவரும் பண்டிதர்சிலர்க்கு மிதில்சமுசயம்நேரிட்டுப் பாத்மோத்தரம் யாம் அச்சிடுவதற்கு வெளிதேசத்தி

னுள்ளபலருந் தங்கள் தங்கள் வசத்திலுள்ளபிரதிகளை யெமக்குப
கரிக்கவேண்டுமென்று அறிக்கைசெய்தனர். அப்படியே பலவிடேவி
கள் அனுப்பியபிரதிகளைப் பார்த்துழிச் சில விஷ்ணுசம்பந்த மு
டையனவாகிப் புளியோரைமாங்மியம், சூட்டுக்கோல்மாங்மியமுதலி
யவைகளைப் பிரதிபாதிப்பனவும், சிலபிரதிகள் பூர்வபாகத்துக்கு வி
ரோதமில்லாமல் பரசிவமகிமைகளையே பிரதிபாதிப்பனவுமாகக் கா
ணப்பட்டது. இதனால், பாத்மபுராணம் அடங்கலும் சிவபாரம்யமு
டைய நூலெனவே துணியப்பட்டுப் பிரகிருதத்தில் பாஞ்சராத்திரிக
ள் கையாண்டுவரும் விஷ்ணுபாத்மோத்தரம் அவாந்தரமாய்க் கற்பிக்
கப்பட்டதொன்றுமென்பது நிச்சயிக்கப்படுகையால், அவ்வசங்கதா
லங்கார பிரக்ஷிப்தமாகிய பாத்மோத்தரத்தால் சிவன் விஷ்ணுபதி
யைத்தரித்தாரென்று கூறியது அநாதரணியமென்றே தவிர்க்கப்ப
ட்டது.

இனி, விஷ்ணுபுராணமேனும் பிரமாணமாகுமாவென்பதைச்
சற்றேபரியாலோசிப்பாம். சங்கராசாரியர் (தத்வவிவேகோ விஷ்ணுபு
ராணத்) என்று கூறினாராகலின், அன்னியசமயியாகிய வவர்க்குமொ
ப்பமுடிந்த நூலாமதுவென்று கொள்ளவரும். அவ்வாசாரியரும், தீ
க்ஷிதஸ்வாமிகள் முதலினோரு மாண்டாண்டுத் தமது பாடியமுதலி
யவற்றில் விஷ்ணுபுராணவாக்கியமென விதந்து எடுத்துக்காட்டியுள்
ள வுபப்பிரம்ஹணங்க ளிப்போது பாஞ்சராத்திரிகள் கையாண்டுவ
ரும் விஷ்ணுபுராணத்திற் காணப்படாமையா லன்னவாக்கியங்க
ளை யொழிவுகோடலாகப் பெற்றபுதுமைத்தென்றே அப்புராணம்
வெளிப்படாநிற்கும். எப்படி யொழிவுகோடலைச் சிலவமிசத்தாளெ
ய்திற்றோ வப்படியே முன்னில்லாத நவீனச்சார்புகோடலுஞ் சில
வமிசத்தா னெய்திற்றென்பது சொல்லாமே யமைதலால், உள்ளது
அகன்றும், இல்லதுசேர்ந்து மாபாசத்தையடைந்த வசங்கதப்பகு
தியுடைத்தே அஃதென்பது நிச்சயிக்கப்பட்டது. இதனால், சங்க
ராசாரியர்கூறிய விஷ்ணுபுராணம் தலைமறைந்துபோலிவிஷ்ணுபுரா
ணமே யிப்போது தலைகாட்டித்திரியு முண்மை யுணர்ந்தபேர் பாஞ்
சராத்திரிகள் கூறுமப்புராணத்தை யாதரிக்கமாட்டாரெனவறிக.
அன்றே ரிதுவேயன்றிப் பிரமாண்டபுராணம் என்னுமோர் கற்பித
ப்போலிப்புராணங்கண்டு, அதில் அந்தியஜன், கூரன் முதலியகுடி
கேடர்கதைகளும், புளியோரை, சர்க்கரைப்பொங்கல்முதலிய மோ
த்தையுருட்டுக் கதைகளும், கைகொண்டமட்டும் வரைந்து வைத்

துள்ளவராகலி னித்திறத்தனவாய பலவாபாசங்களைக் கொட்டுமவர் புராணங்களெல்லாமே பக்ஷபாதமுடையன வென்றறிக. இவ்வுண்மையால் அப்போலிப்புராணத்தில் விஷ்ணுபதிகங்காதாரணத்துக் காதாரம்போல்வதாய்க் காணப்படு மேகதேசவாக்கியமும் பிரக்ஷிப்தமாதல் துணியப்பட்டது. இப்படியே பாஞ்சராத்திர முதலியனவும் வேதபாஹ்யமாதல்கண்டு சத்துக்கள் பரித்யஜிப்பர். அன்னபிரமாணங்களை அசாமஞ்சசமாகையி லவற்றிற் போந்தனவாக வப்பாஞ்சராத்திரப்பாவிகள் கூறும் ஹேயசித்தாந்தம் சமஞ்சசமாத லெங்ஙனங் கூடும்? ஆகவே, யாவும் அப்பிரமாணமென்பது வெளிப்படை. இப்படிவிசாரமுகத்தால் அசாமஞ்சசமாய்ப்போகும் பாகவதாதிகளால்பிரக்ஷிப்தமாய்க்கற்பிக்கப்பட்ட விஷ்ணுபதிகங்காதரணம் சிவனார்க்குக் கூறுவது தலையெடுக்காமையால் அன்னதோஷபரிகாரத்தையின்னும் பரியாலோசிப்பாம்.

மேல் (௬௪ - ௬௫ - ௬௭ - ௬௮) வது பக்கங்களில் யாம் காட்டிய இராமாயணவசனங்களால் கங்கை ஹிமவானுக்கு மேனையென்னுந் தாய்வயிற்றில் குடிலையென்னும் பெயர்தாங்கி உமையாகியசகோதரியோடு பிறந்தவோர் பெண்ணென்றும், அந்தப்பெண்ணைக் கன்னிகாதானதர்மமாய் ஹிமவான்கொடுத்தானென்றும், அவளுக்குச் சலரூபமாகிய வடிவம் பிரம்ஹலோகத்தில் சாபத்தினால் வந்ததென்றும், அந்தச்சலரூபமாகிய கங்கையே பகீரதன் வேண்டுகோளால் சிவனால் தரிக்கப்பட்டதென்றும் பெறப்பட்ட வுண்மைக்குமாறாய், வாமனனது அங்குஷ்டநகந்தாக்கியதால் அண்டபித்தியுடைந்து அங்கேநின்றும் கங்கையென்னும் பெயரால் பிரவஹித்தசலத்தையே சிவன் தரித்தாரென்றும், பிரமன் தன்னுடைய கமண்டலசலத்தால் வாமனனது பாதபிரக்ஷாளனஞ்செய்கையில் அவன்காலினின்று மொழுகிய சலத்தையே சிவன் தரித்தாரென்றும், வாமனனுடைய பாதத்தினின்றே கங்கை பிறந்தபோது அதைச்சிவன் தரித்தாரென்றும் பலவாறு அன்னோர் கூறுமாபாசங்க ளசங்கதமாதல்காண்க. மேல் தர்மதாவலம்பனத்தில், விஷ்ணுவினுடைய காற்பெருவிரனகம்பட்டுடைந்த ஊர்த்துவாண்டகடாகத்தினின்றும் பெருகிய சலத்தைச் சிவன் தரித்ததுண்மையா? பிரமன்றன்னுடைய கமண்டலதீர்த்தத்தால் வாமனன்பாதத்தை க்ஷாளனஞ்செய்கையி லப்பாதத்தினின்று மொழுகியசலத்தைச் சிவன்தரித்ததுண்மையா? அல்லது வாமனனுடைய பாதத்தினின்றே பிறந்து பரிசுத்தத்தைப்

பெற்றசலத்தைச் சிவன்தரித்ததுண்மையா? இவைமூன்றும் ஒன்றிலொன்றுமுரணியுதைத்துக்கொள்ளுமுண்மையால், மூன்றும்பிரக்ஷிப்தமென்பது சொல்லாமேயமையும். இதனால், மேல்வர்ணனைகள் குணவாதமாத்திரமேயன்றி யதார்த்தகதனமாகாதெனவறிக. இந்த வர்ணனையெல்லாம் திரிவிக்கிரமன்பாதசம்பந்த சலத்துக்கேயாகையால், தஜ்ஜலோற்பவம் அத்திரிவிக்கிரமன்காலத்துக்குமுன்னில்லாமையைநாட்டவரும். அங்ஙனமேல், மத்ஸ்யகூர்மவராகநாரஸிம்ஹ அவதாரகாலங்களிலும், அதற்குப்பின் மன்வந்தரங்களிலும் கங்கையின்மஹிமாவர்ணனம் அநந்தமாய்ப்புராணங்களில் விஸ்தரித்துரைக்கப்பட்டமையென்னை? ஆகவே, கங்காவதரணம் மத்ஸ்யகூர்மாதியவதாரங்களுக்குப்பூர்வமே யாம் மேலேபிரவசனித்துக்காட்டிய விராமாயணீதியாய்ச் சித்தித்தமை சர்வசம்பிரதிபன்னமாதல் காண்க.

இன்னு மந்தப்பாலிசர்கூறும் விசித்திரத்தைச் சற்றேபரியாலோசிப்பாம். கங்கை பகீரதனோடுவருகையில் மார்க்கத்தில் ஜன்ஹூபகான்னுமுனிவர் அதையுள்ளே கிரஹித்துவிட்டபோது பகீரதன்கானுதியங்கிப்பிரார்த்திக்கையில், அந்தமுனிவரதனைக் காதின்வழியாகவெளிப்படுத்திய காரணமேபற்றியாவெப்படி ஜாந்ஹவியென்னும் பெயரை அந்தக்கங்கையடைந்து ஜன்ஹுபுத்திரியென்றுபசரிக்கப்பட்டதோ, அப்படியே விஷ்ணுபாதத்தினின்றும் பிறந்து ஹிமாசலத்திற்பிரவகித்த ஹேதுவால் ஹைமவதியென்னும் பெயரை அந்தக் கங்கை யடைந்து ஹிமவத்ஸுதையென்றுபசரிக்கப்பட்டதேயன்றி வேறில்லை யென்றுகூறுவர். மேல்யாமுதகரித்த வாமனபுராணவசனத்தால் மேனையென்னுந் தாய்வயிற்றிற்பிறந்த வோர்பெண்ணென்றும், அவள்பிரம்ஹலோகத்திற்போனபிறகு அவளுக்கு நதீரூபப் பிராப்திவந்ததென்றும், நெடுங்காலத்தின்பிறகு அங்கேநின்றும்பிரவகித்துப் பகீரதன்பொருட்டுப் பூமிக்குவருகையில் ஹிமாசலமார்க்கமாய் வந்தனளென்றும் பெறப்படுகையால், பிரம்ஹலோகசாந்நித்தியம் அவளுக்குண்டாவதன்முன்னரே ஹிமவானுக்குப் புத்திரியாந்தன்மை சித்தித்தமைபெறப்பட்டது. "இயம்ஹைமவதீகங்கா ஜ்யேஷ்டா ஹிமவதஸ்ஸுதா" என்று பகீரதனைநோக்கி இவள் ஹிமவானுடைய ஜ்யேஷ்டபுத்திரியாகிய கங்கையென்று பிரஹ்மதேவர் சொன்னமையாலும், "இயமாகாசகங்கா" என்றமையாலும், ஆகாசத்திலேநின்றும் பூமியில்வருவதன்முன்னரே அந்தக்கங்கைக்கு ஹைமவதி யென்னும் பெயருண்டாயிருந்தமையும், பிரம்ஹலோக

சாந்நித்யம் பெறப்பட்டமையும் நிச்சயிக்கப்பட்டது. இந்தவிசாரத்தால் விஷ்ணுபாதமே அதற்குற்பத்திஸ்தானமென்றும், அங்கே நின்றும் பிரவகித்துவருகையில் மார்க்கத்தில் ஹிமாசலப் பிரவேசசந்தியிற்றானே அதற்கு ஹைமவதி யென்னும் பெயர்வந்ததென்றும் பிதற்றும் பேடிவாசகங்கள் சபேடிகைசெய்யப்பட்டன வெனவறிக.

இன்னும், (சகூ, சஎ)வது பக்கங்களில் யாம்காட்டிய பாரத பாகவத ராமாயணவசனங்களால் தேவச்சிரேஷ்டராகிய நீலகண்டரைக்காட்டிலும் எனது வேகத்தைத் தரிப்பதற்குச் சக்தாளன்யத்ராகிடையாது என்று கங்கைவாக்கியம் பெறப்பட்டமையாலும், பகீரதன் தவங்கிடந்தபோது பிரம்ஹதேவர்வெளிப்பட்டுக் கங்கைபூமியில்விழுந்தால் அவளைத்தரிப்பதற்குச் சூலபாணியாகிய சிவனைக்காட்டிலும் வேறொருவரையும் நான் நினைக்கவில்லையென்று கூறினமையாலும், சர்வஜகத்காரணரும், அந்தராத்மாவுமாகிய சிவபெருமான் உனதுவேகத்தைத் தரிப்பாரென்று கங்கையைநோக்கிப் பகீரதன் கூறினமையாலும் விஷ்ணுமுதலியசாமானியர்கள் அதைத்தாங்குவது துஸ்ஸாத்யமென்பது வெளிப்பட்டது. எங்ஙனமெனின், பிரமன் அதைத்தானே தாங்கச் சத்தியுடையானேல் பகீரதனுக்குச் சிவனைநோக்கித் தவம்புரிகவென்று சொன்னதுபழுதாம். விஷ்ணுதாங்கச் சத்தியுடையானேல் சிவனையன்றி வேறொருவரையும் நான்நினைக்கவில்லையென்றது பிழையாம். பிரமனும் விஷ்ணுவுமே தாங்கச் சத்தியற்றபோது இந்திரன்முதலியவேழைகளை நினைக்கவேயிடமின்று. இப்படியே யேனையவசனத்தாலும் சிவாதிக்யம் பெறப்படுதல்காண்க. அன்னிய சாத்தியமல்லாத கங்காதாரணம் சிவனுக்கேயுரித்தென்று கங்கையும், பகீரதனும், பிரமனுந்தெள்ளிதினுரைத்த சீர்ப்பாட்டால் விஷ்ணுமுதலியோர்க் கவ்வாதிக்யஹானி சித்தித்தது திண்ணம்! திண்ணம்!!

இதுநிற்க, மேல்(சஅ)வது பக்கத்தில் ஹைமவதியானவள் மங்களகரமான சிவனுடைய சிரசில் விழுந்தாளெனவும், (ருo)வதுபக்கத்தில் சங்கருடைய சிரசினின்றும் பூமியில்விழுந்த அந்தக்கங்காசலம் பாபமன்றியில் நிர்மலமாய்ப்பிரகாசித்தது, அந்தஜலத்திலே தேவர்கள், முனிவர்கள் முதலானவர்க்ளும், பூமியிலுள்ளவர்களும் பவாங்கத்தினின்றும் விழுந்தது ஆகையால் பரிசுத்தமென்று ஸ்நானஞ்

செய்தார்களெனவும், சர்வலோகவந்திதராகிய சிவபெருமான் கங்கையைத்தரித்தாரெனவும் பெறப்பட்டவாக்கியங்களைப் பரியாலோசிக்கில் சிவபெருமான் மங்களாகரரெனவும், அவருடைய சிரசில் விழுந்தமைகொண்டே கங்கையும்மங்களாகரையாயினளெனவும், அம்மங்களத்வமறிந்தே பரிசுத்தையாகிய வவளையடைந்துதேவர்கள், முனிவர்கள் முதலாயினோருந் தங்கள் பாவங்களினின்றும் விடுபட்டார்களெனவும், அவ்வாதிக்யமுடைய சிவபெருமான் சர்வலோகவந்திதரெனவும் பெறப்படுகின்றது. ஆயின், மேல்(௨அ)வது பக்கத்திற்றானே ஆகாசத்திலேநின்றும் விழப்போகிற பரிசுத்தமானகங்கையை உன்பொருட்டு நான் தரிக்கிறேனென்று சிவபெருமான் பகீரதனை நோக்கிக்கூறினாரெனவும், அந்தப்புண்ணியரூபியாகிய ஹைமவதியானவள் ஸ்ரீருத்ரமூர்த்தியினுடைய சிரசில் விழுந்தாளெனவும், சர்வலோக நமஸ்க்ருதையும், ஜ்யேஷ்டையுமாகிய ஹைமவதியானவள் மங்களகரமான சிவன்சிரசில் விழுந்தாளெனவும் பெறப்பட்டவாக்கியங்களில் கங்கைக்கும் சிவபெருமான் அவளைத்தரிப்பதன்முன்னரே பரிசுத்தத்வமும், புண்ணியரூபத்வமும், சர்வலோகபூஜ்யத்வமும் சித்தித்தல்கூறியதென்னையெனின், அங்ஙனங்கூறியதுகொண்டேயுசிதம்பெறப்பட்டதின்றாம். எங்ஙனமெனின், சந்நிதிகடோறும் சிவலிங்கப்பெருமானுடைய பூஜார்த்தம் திருமஞ்சன தீர்த்தமுதலாகச்சேகரிக்கப்பட்ட பூஜாதிரவியமனைத்தும் பரிசுத்தமா? அபரிசுத்தமா? பரிசுத்தமென்பது சர்வசம்பிரதிபன்னமாக, அவைசிவப்பிரீதிகரமான வநந்தரம் அதிக பரிசுத்தம்பெற்ற துண்மையன்றோ? பொன்மலர்நாற்றமுடைத்து என்பதேயன்றோ வாண்டுப்புகலாநிற்பர் புதஜனச்சிரேஷ்டர்? சிவப்பிரீதிகரமாவதன்முன்னரவற்றைச்சுத்தமென்றுமாத்திரங்கருதுவதன்றித் தங்கள்பாவனார்த்தமாக வவற்றையங்கீகரிப்பவர்யாவர்? ஆகவே, அப்பரிசுத்தத்வாதி யாரோபணங்கள் இனியடையப்போகிறநலம்பாராட்டிச் சமர்த்திக்கப்பட்டமைகாண்க. இவ்வுண்மையறியாது கங்காதாரணாநந்தரம் சிவனார்க்குப் பரிசுத்திகரமுரைப்பது மாபாவிகள் கூற்றெனத்தவிர்க. இந்தவிசாரத்தால் நிர்மலரும், புண்ணியசொரூபருமாயுள்ளவர் சர்வலோக வந்திதராகிய சிவபெருமானென்னு முண்மைபெறப்பட்டமையால், இன்னகல்யாணகுணைக விக்ரஹமாயுள்ள நம்பரசிவப்பிரபு, கங்கையைத்தரிக்கவே சத்தியற்றவோர்ஜந்துவாகிய விஷ்ணுபாதநிஸ்ருத சலத்தைத் தரித்துப் பரிசுத்தரானாரென்று கூறித்திரியும் அஹங்காரவாதம் நிர

ஸ்தமாயினமைகாண்க. அப்பாஞ்சராத்திரிகள் குழறிவழியு மவ்வமங்கல மெத்திறச்சிறப்பாட்டினதென்னின், சண்டாளனது பாததீர்த்த பரிக்கிரஹத்தால் பிராஹ்மணன் பரிசுத்தமெய்தினனென்பதே சால்புடைத்தெனவறிக. விஷ்ணு, சிவனிருவர் தாரதம்மியங்களையு நோக்குழி பே னுண்மை நிதரிசனம் போதாதாகையால்.

இன்னும், சிவபெருமான் கங்கையைத்தரித்தகாரணம் மற்றொருவிதமாகவும் புராணங்கள்கூறும். அங்ஙனமெனின், உமாதேவியாரோர்காலத்தில் தமதுநாயகராகிய சிவபெருமானுடன் ஏகாந்தமாயிருக்கையில் சுவாமியைப்பார்த்துச் சூரியசந்திரர்யாவரென வினவினர். அதற்குச்சுவாமிமகிழ்ந்து அவ்விருவரும் நமதுதிருக்கண்களாமென்றனர். உடனேதேவியார் லீலாமாத்திரமாகத் தமது இரண்டுதிருக்கரங்களாலும் சுவாமியினுடைய விரண்டுகண்களையும்மூடினர். மூடினவளவில் எல்லாஉலகங்களுமிருண்டன. அப்போதுசுவாமி தமதுநெற்றிக்கண்ணைவெளிப்படுத்தி யொளியைத்தந்து உலகத்தைநிலைபெறச்செய்தனர். அந்தச்சமயத்தில் தேவியார்பயந்து தமதுதிருக்கரங்களை வாங்கிக்கொண்டனர். அப்போது, அவ்விருகரங்களிலும் விளங்கும் பத்துவிரல்களினின்றும் பத்துவிதகங்கைகள்பிறந்து எல்லாவுலகங்களையு மழிக்கத்தொடங்குகையில் பிரம விஷ்ணுக்கள் முதலிய பெருந்தேவர்களெல்லாஞ் சிவபெருமானைத்துதித்துத் தங்களையச்சலார்ணவத்தினின்றுங் காப்பாற்றும்படி வேண்டிக்கொண்டனர். சிவபெருமான் அதற்கிரங்கி அப்படிப்பிரவஹித்த அந்தக்கங்கைகளனைத்தையு மொன்றாக்கித் தமது ஜடாமண்டலத்திற் றரித்துக்கொண்டனர். அதனால், தேவர்களெல்லாம் சந்தோஷித்தவர்களாய்த் தத்தம் பதங்கள் நிலைக்கப்பெற்றுக்கொண்டனர். அப்போது பிரமனும், விஷ்ணுவும், இந்திரனுமாகியமூவரும் சிவபெருமானைவணங்கித் தங்களுலகங்களுக்குக் கொண்டுபோகும்பொருட்டுக் கொஞ்சம்தீர்த்தம் தனித்தனி விரும்பினர். அப்படியே சுவாமிதமது ஜடையினின்று மவர்களுக்குக்கொடுக்கப் பெற்றுக்கொண்டு அம்மூவருந் தத்தமுலகங்களுக்குக் கொண்டுபோய் வைத்துக்கொண்ட மூன்றில் பிரம்ஹதேவரால் கொண்டுபோகப்பட்ட யாதொருபாகமுண்டோ, அதுவே பிரம்ஹலோகத்தினின்றும் பகீரதன்வேண்டுகோளால் பூமியில்வந்தது. அதனையேமீண்டும் சிவபெருமான் லோகசம்ரக்ஷணார்த்தம் சிரசா தாரணம்பண்ணினர் என்றுபெறப்படுகின்றது. மேல்விசாரங்களால் பிரம்ஹலோகத்தில் ஜலரூபத்தையடைந்

திருந்த ஹைமவதியையே பகீரதன்வரித்தபோது சிவபெருமான் தாங்கினரெனவும், விஷ்ணுபதியையே பகீரதன் பிதாமகவுத்தாரணார்த்தமாகவும், தனதுபாவனார்த்தமாகவும் சிவன் தரித்தாரெனவும், உமாதேவியார்கையிற் பிறந்தகங்கையின்ஓர்பாகம் பிரம்ஹலோகத்திலிருந்ததையே பகீரதன்பொருட்டுச் சிவபெருமான் தரித்தருளினரெனவும் வெளிப்படுங்கால் இம்மூன்றுமொன்றையொன்று உற்பத்திக்கிரமத்தில் விரோதித்துப் பகீரதன் விஷயமாய்ச் சிவபெருமான் தரித்தருளினரென்பது மாத்திரம் ஏற்படுகின்றது. உற்பத்தியில் விரோதிக்கின்றமையால் மூன்றும்வேறுவேறு கங்கைகளென்பதுநிச்சயம். பகீரதன்பொருட்டுச் சிவனார்தரித்தாரென்று பெறப்பட்டமையால் எல்லாமொன்றென்று சொல்லவரும். இம்மூன்றையும் ஐநகண்டமாக வெப்படிக்கொண்டதனால் பகீரதன்விஷயத்தில் சமர்த்திக்கப்பட்டதெனின், இம்மூன்று ஜலங்களும் பூபதனமானபிறகு சமுத்திரகாமினியாகிற சந்தியில் ஒன்றோடொன்றுகலந்து ஓரேசலமாகிறவுண்மையால் அவைகளுக்கு மகிமைகற்பிக்கும்பொருட்டே யொவ்வொன்றையுந் தனித்தனி அர்த்தவாதமாகச் சிவன்தரித்துக்கொண்டாரென்று அவ்வப்புராணங்கள் கூறினவென்றறிக. பிரம்ஹலோகத்திலேதானே யிம்மூன்றுங் கலந்தொன்றாகிப் பகீரதன் பிரார்த்தித்தபோது பூமியில்வந்ததாகக் கொள்ளக்கூடாதோவெனின், கூடாது. அங்ஙனமேல், பகீரதன் ஹைமவதியையேநோக்கித் தவங்கிடந்ததுபிழையாம். அப்போது அந்தஹைமவதியே வெளிப்பட்டுஎன்னைச் சிவபெருமானன்றித் தாங்குவாரொருவருமில்லையென்றுகூறினதுந்தவறும். இந்தச்சந்தர்ப்பத்தில்மற்றைக்கங்கைகள் சம்பந்தம் பெறப்படாமையால் அவைகளுக்குப் பிரம்ஹலோகத்தில் கலப்புண்டென்பது கூடாது. அதுவா கலப்புண்டாயிருக்கலாமென்று ஒருவர்கருதினும் ஆண்டும் பாதகமின்றென்க. எங்ஙனமெனின், பிரம்ஹலோகத்திலேதானே யொன்றாய்க்கலந்தனவாகக் கருதுமம்மூன்றில் பரசிவதாரணார்த்தம் பகீரதன் உத்தேசித்துத்தவங்கிடந்தது ஹைமவதியென்றே மேல்விசாரத்தால் பிரித்துக் காட்டப்பட்டமையால் ஹைமவதியொன்றே பிராதான்ய மெய்தப்பெறுமன்றி யேனையவெல்லாமுஞ் சிந்திக்கும்யோக்ய முடையனவன்றாம். அவை சேர்ந்திருக்கலாமென்றது கொண்டே விஷ்ணுபதியைச் சிவன் தரித்தாரென்பதென்போலுமெனின், சிவபெருமான் ஹைமவதியைத்தரிக்கையில் அப்பிரவாகத்தி லேகைகளாகவடித்துக்கொண்டுவந்த மச்

சமகரங்களெல்லாம் அவர் சிரசிலிருக்கலா மென்றதுகொண்டு அவற்றையுந்தமது பாவனார்த்தம் சிரசாவகித்தா ரென்றுரைக்கு மூடவாதம் போல்வதேயாம். அப்படியே அவர்சிரசில் சந்திரனைத்தரித்தாரென்பதும், சர்ப்பங்களைப் பூண்டாரென்பதுங் கொள்ளவரும். அப்படியுங் கொள்வாமெனின், கௌத்துவம், துளவமுதலியவற்றை விஷ்ணு தரித்தாரென்பது மன்னவேயாய் முடியும். அப்படியே அவர் சலத்திற்கிடப்பதும், சர்ப்பத்திற்கிடப்பது மவலப்பட்டொழியும். இன்னபலவேதுக்களால் விஷ்ணுபதி பிரம்ஹலோகத்திலேதானே ஹைமவதியோடு கலந்திருக்கலாமென்று தலையுடைத்துக்கொண்டு வாதிடுந்தூர்வாதம் நிரஸ்தமாயிற்றென்க. விஷ்ணுபதியைப்போலவே பார்வதியார்கரத்தில்வந்த கங்கைக்கும் அபகர்ஷங்கூறுவது சைவாசாரவிருத்தமெனின், பார்வதியார் கரத்தில்வந்த கங்கையால் சிவனார்க்கு மகிமையுண்டாயினும், சிவபெருமானு லக்கங்கைக்கும் பாவனத்வம்வரினும் இரண்டுமொப்பமுடிந்த ஆசாரமேயாம். (சிவன் சத்திதன்னையீன்றுஞ் சத்திதான்சிவத்தையீன்றும்)என்பது சைவவழக்காதலுண்மையாகையால். இவ்வுண்மையை யான்றோர்வாய்க் கேட்டடங்குக. மேல்விசாரத்தால் பார்வதியார்கரத்தில்தோன்றியகங்கையை முதலொருதடவை பூரணத்தானும் இரண்டாவது தடவை அமிசத்தானுஞ் சிவபெருமான் தரித்ததாரென்றேற்பட்ட விரண்டில் முதல் கூறியது யதார்த்தமும்; இரண்டாவது கூறியது அர்த்தவாதமுமென்று மேதாவியர் துணிந்துரைப்பரென்க. அங்ஙனமேல், பார்வதியார்கரத்திற் பிறந்த கங்கையொன்றும், ஹைமவதிகங்கையொன்றுமாக விரண்டு கங்கைகள் சிவனார்தரித்ததாகக் கூறவருமேயெனின், அவைகளேயன்றிக்கங்கையும், தத்தாரணமும் சிவனார்க்கு அநாதியே நிருபாதிகமா யுண்டென்று வாயுசங்கிதையுட் கூறப்படுதலுங் காண்க. இப்படியே விஷ்ணுபதியாகிய கங்கையுமொன்று அமைதல்கூடாதோ வெனின், மேல்செய்துமுடித்த தீர்க்கவிசாரத்தால் அங்ஙனங்கூறுவதற்கு அனுத்துணையுமிடம் பெறப்படாமையால் அதுநிரஸ்தமென்க. இந்தவுண்மையால், பகீரதபிதாமகவுத்தாரணார்த்தம் ஹைமவதியொன்றேயன்றி வேறுகங்கைகளையுஞ் சிவபெருமான் தரித்தருளினாரென்று இதரபுராணங்களில் கூறுவது அர்த்தவாதமென்றே நாட்டப்பட்டது.

இதுநிற்க, திரிவிக்கிரமன் தனதுபாதத்தைமேலே நீட்டியபோது அவன்காலிலேநின்றுங் கங்கைபிறந்துபிரவகித்தாலும், அவன்கா

ல்பட்டு ஊர்த்துவாண்டகடாகம் பேதித்து அங்கேநின்றும் ஜலம்பி ரவகித்தாலும், அல்லது பிரமன்தனது கமண்டலுஜலத்தால் அவன்பாதத்தைக்ஷாளனஞ்செய்ததனுல் ஜலம் பிரவகித்தாலும் அந்த ஜலம்நேரே அவன்கால்வழியாக வழியுமாகையால் தட்டாமல் அந்தத்திரிவிக்கிரமன்றலையிலேதானே வீழ்ந்திருக்கலாமென்பது சொல்லாமேயமையும். ஆகவே, அவன்கால்கழுவியஜலம் அவனுக்கே யபிஷேகமாச்சுதென்பது வெளிப்படை. அன்றியும், அந்தத்திரிவிக்கிரமன் வாமனனுயிருந்து நீண்டவனுகையால், அந்நீண்டதன்மை சிவப்பிரசாதத்தா லுண்டாச்சுதென்றறியாமல் குறளனுய்வந்ததன்னை நெட்டையனுகநீட்டிய சிவனைமறந்து இறுமாந்தனன். அவ்விறுமாப் போடு மீண்டுங் குறுகப்பார்க்கையில் தன்னிறுமாப்புக்குக் குறுக்கம் வராமையால் தானுங்குறுகச் சத்தியற்றவனே யாயினன். அப்போது சிவபெருமான் பைரவரைவிடுத்து அவன் முதுகெலும்பை முறித்து அவனிறுமாப்பையும், அவனையுங் குறுக்கிவிட்டனர். (படிவிண்-முழுதளந்தமாயன் முதுகெலும்பைச்செந்நீ-ரொழுகவேவாங்கினர்வேறுண்டோ) என்னு மிரட்டையர்வாக்குண்மையைப் பைப்பலாதம், ஸ்காந்தமுதலிய பிரமாணவாயிலாய்க் கண்டுணர்க. அவ்வெலும்பே சிவபெருமான் கையில்தரித்திருக்கும் வீணுதண்டமெனவறிக. இப்படியவதிக்குள்ளாகி யழிந்தொழிந்துபோன வோரற்பஜந்துவின் காலலம்பியஜலத்தைச் சிவபெருமான் தனதுபாவனுர்த்தமாகத் தரித்தாரென்று வாய்வம்பாடித்திரியு மூர்க்கவாதம் அடியோடே மாய்ந்து விட்டதெனவறிக. "மூன்றடிகேட்டோரடியான் மூதுலகையேயளந்தோ, மூன்றடியினுல் விண்ணுலகளக்தான், மூன்றபவி, யெங்கிருந்தானத் ததியி லெங்குவைத்தான்மற்றடிமா, விங்கிதற்கோ தூந்தாத ரே" என்றெழும்பேரிடிக்குத் தப்பித்துக்கொள்ள வழிகாணுது மூலையிற்பதுங்கும் பாவிசரென்னே வகியாயமாய்ச் சிவநிந்தையிற்றலைப்பட்டழிவது? ஆச்சரியம்! ஆச்சரியம்!! இன்னும் விரிக்கிற் பெருகும்.

பாணுசுரவிருத்தாந்தம்.

இனிப் பாணுசுரன்சண்டையில் சிவபெருமான் கிருஷ்ணனுக்கு முதுகுகாட்டி யோடினுரென்னும் விசித்திரத்தைச் சற்றே விசாரிப்பாம்.

பாணனென்பவன் சிவபெருமானை நோக்கித்தவங்கிடந்து யாவராலும் வெல்லுதற்கரிய அனேகவரங்களைப் பெற்று நிகரில்லாமல் வாழ்ந்து கொண்டிருந்தனன். அவன் சிவாநுக்கிரஹ விசேஷத்தால் ஆயிரம் புஜங்களைப்பெற்றவனாகி யிந்திராதிகளைத்தனது பரிசாரகர்களாக்கிக்கொண்டு அமரத்வமுதலியவிசேஷங்களோடு வாழ்ந்துகொண்டிருக்கையில் சிவபெருமான் அவனுக்குக் கொடுத்தவரப்படியே அவனுடைய தலைவாயிலில் காவல்பூண்டெழுந்தருளியிருந்தனர். அப்போது விஷ்ணுமுதலிய தேவர்களெல்லாம் அவனைத்தலையெடுத்துப்பார்ப்பதற்கும் பயந்தவராகி யெப்படியிவனுக்கழியப்போகிறதென்று மேக்கமேலிட்டவராய் வருந்திநின்றனர். அவர்களுடைய நல்லகாலத்தால் அந்தப்பாணனுக்கோர் விபரீதந்தோன்றித் தனக்குநேரிட்டிருக்கு மைசுவரியங்களெல்லாஞ் சிவாநுக்ரஹத்தால் வந்ததைமறந்து சிவபெருமானிடம் தானேவலிந்துபோய்ச் சுவாமியைப்பார்த்து எனக்கோ ராயிரங்கைகளிருக்கின்றன, என்முன்னே நின்றுபோராடி யென்னிரண்டுகைகளுக்கு உத்தரவுசொல்வாரோ வுலகிலில்லை, என்னுடைய ஆயிரங்கைகளும் பசபசவெனவூறுகின்றன, அவற்றின்றினவடங்க யாரோடாவது சண்டைசெய்ய வெனக்காசையெழுகின்றமையால் நீரேவாரும் சண்டை செய்யலாமென்றழைத்தனன். அதைக்கேட்டருளிய கருணைசாலியாகிய பகவான் அதிலொரு அசூயையுங் கொள்ளாதவராகிக் கர்வபரிகாரமாத்திரஞ் செய்வதற்கெண்ணி "விஷவ்ருக்ஷோபி ஸம்வ்ருத்யஸ் வயம்சேத்துமசாம்ப்ரதம்" என்னுநியாயப்படித் தாம்கொடுத்தருளிய வரங்களைத் தாமேயழிப்பது தமது பிரபுத்வஹானியெனக்கொண்டு மற்றொருவரால் அதைமுடிக்கத்திருவுளம்பூண்டு, அவனைப்பார்த்து என்னோடு சமானமானவொருவனால் உன்னுடைய புஜங்களறுந்து விழும்படியான சண்டை விரைவிலேதானே நடக்குமென்றுகூறினர். அப்படியே பரசிவப்பிரேரணையால் பாணனுடைய மகளாகிய உஷையென்பவள் கிருஷ்ணனுடையமகனாகிய வநிருத்தனை மோகித்து அவனைக்களவாய் கிரகித்துக்கொண்டனள். அந்தஹேதுவால் கிருஷ்ணனுக்கும் பாணனுக்குங் கலகமுண்டாகிச் சண்டைக் கேதுவுண்டாயிற்று. அந்தச்சண்டையில் சிவபெருமான் அவனுக்குக் கொடுத்திருக்கும் வரத்தின்படியே உபகரிக்கும்பொருட்டுத் தமது பிரமதகணங்கள்சூழத் தாம்பிரவேசித்தனர். அங்ஙனம் பிரவேசித்தபோது கிருஷ்ணனோடு சண்டைசெய்து அவனைச்செயித்துவிட்டால் பாணனுக்குச் சண்டை பிரசக்தமாகாமற் போகிறதன்றியில், அவனுடையபுஜ

ஸர்வாபஹாரமாவதுஞ் சித்தியாமற்போகும். அதனால், கிருஷ்ணனோடு சண்டையிடத்தொடங்கிய சுவாமியானவர் அபஜயமடைந்தவராக நாடகம்புரிந்தனர். அப்போது, சிவனால் வெற்றியுண்டாகாமற் போனகுறையை நிவிர்த்திபண்ணிக்கொள்ளும் பொருட்டுப் பாணன்தானே கிருஷ்ணனையெதிர்த்தனன். எதிர்த்து இரண்டுபேருஞ் சண்டைசெய்கையில் பாணனுடைய புஜங்கள்றுபட்டுக் கொண்டேவந்து இன்னுமிரண்டு புஜங்கள் சேஷித்திருக்குமவ்வவசரத்தில் சிவபெருமான் அம்மட்டிலே நிற்கவெனக் கிருஷ்ணனுக்குக் குறிப்பித்தனர். அச்சிவாக்ஞையால் பாணனுடைய இரண்டுகரங்களும் கிருஷ்ணனால் துணிக்கப்படாமல் நிறுத்தப்பட்டன. இந்தவுண்மை விசாரத்தால் சிவபெருமான் ஓடினது நடனமாத்திரமெனவும், கிருஷ்ணன்பாணனை வென்றது சிவனுடைய இச்சையிசைந்தபடியெனவும் வெளிப்பட்டது.

இவ்வுண்மையறியாமல் கிருஷ்ணனுக்குச் சிவபெருமான் பயந்தோடினரென்னும் பாவிசரறியாமையைச் சற்றேபரியாலோசிப்பாம். கிருஷ்ணன் விஷ்ணுவினுடைய கறுப்புமயிரொன்றினவதாரமென்பது பாரதத்தால்விளங்கும். பலராமன் அவனுடைய வெள்ளைமயிரொன்றானபடி. இந்தமயிரவதாரமூர்த்திகள் சிவனைவென்றகதை குருவுக்குக்குதிரைமுட்டை வாங்கிக்கொடுத்த வதிகாரிக்கேயன்றியேனையோர்க்குப் பயன்படாதெனவறிக. அந்தரோமமூர்த்திகளில் நீலரோமமூர்த்தியாகிய கிருஷ்ணன் ஜராசந்தன்பால் விரோதப்பட்டு, அவனால் பலமுறையுத்தத்திலபஜயத்தையடைந்து முதுகுகாட்டியோடிக் கடலிலொளித்துக்கொண்ட கதையைப் பாரதபாகவதாதிகள் கூறுமுண்மையைப் பரிகரித்துக்கொள்ள வகையறியாமலென்னேவவாழிவது ஆச்சரியம்! ஆச்சரியம்!! இதுவேயன்றி மதுகயிடவர்கதையை நினைக்கினுமவர் மானங்குலையுமே! எங்ஙனமெனின், மதுகயிடவரென்னுமிரண்டசுரர் விஷ்ணுவினுடைய காதுகுறும்பிகளிலுண்டாகி அவரையே யெதிர்த்துப் போராடுகையில் அவ்வசுரர்பால் நல்லபுடைச்சலுண்டு வருந்தினர். அப்போது வேறொன்றுஞ் செய்யச்சக்தியற்றவராகி அவ்வசுரரைநோக்கி யென்னைவருத்தவேண்டாம் விட்டுவிடுங்கோள், நீங்கள் கோரியவரத்தைக்கொடுக்கிறேனென்றனர். அதற்கவர்கள் விஷ்ணுவைநோக்கி எங்களைச் செயிக்கவகையற்றவனாகிய நீ எங்களுக்குவரங்கொடுப்பது மிக்கவழகாமென்றுபரிகசித்து வேண்டுமானாலதாவது நீயொருவரத்தைக்கேள்,

...ங்கள் தருகிறோமென்றனர். இதுதான் சமயமென்று நீங்களிருவரும் என்னால் சாகவரந்தரவேண்டுமென்றிரந்தனர். அப்படியே யவ்வசுரர் கொடுத்தவரத்தாலவரைச் சூழ்ச்சியால்கொன்றுவிட்டவராகிய மூலவிஷ்ணுவின்மகிமையே சாலநகைக்கிடந்தருமெனின், அவருடைய சாட்சாத்தவதாரமுமன்றி அவருடைய ரோமாவதாரமூர்த்திக்குச் சிவபெருமான் பயந்தோடினரென்பது எங்ஙனந்தலையெடுக்கும்? பாரதயுத்தத்தில், சரீரமெல்லாம் ரக்தமயமாகப் பாணங்களால் துளைக்கப்பட்டுவருந்தியபோது ஆயுதத்தைக்கையாற் றீண்டமாட்டேனென்று கொண்டிருந்த சபதத்தையுங்கடந்து சக்கரத்தைத்தாங்கிச் சண்டையின்மொத்துண்டும், பௌண்டரீக வாசுதேவனென்பவனால் அவமானத்தையடைந்து முழன்றவோர் கருமயிர்ச்செய்க்குக் கைலாசநாதன் றோற்றோடினனென்னுங் கபோதிக்கதையை யெத்தனைதிகரோ வங்கீகரிப்பவர்? இன்னபலவாபாசங்களைப் பிறப்பினாலும், தொழிலாலும் பெற்றுழன்றொழிந்த வோர் ஜந்துவாகிய கிருஷ்ணனுக்குச் சர்வலோகசரண்யராகிய சிவபெருமான் பயந்தோடினரென்பது அசப்யமென்பதை யின்னும் பரியாலோசிப்பாம். பாகவதம், தசமஸ்கந்தத்தில் “ஸஹஸ்ரஸ்துத்வயாதத்தம் பரம்பாராயமேபவேத், த்ரைலோக்ய ப்ரதியோத்தாரம் நலேபேத்வத்ருதேஸமம், கண்டூத்யந்நிக்ருதைர்தோர்பி ருச்வஸத்திக்கஜாநஹம், அப்யயாத்சூர்ணயந் நத்ரீந் பீதாஸ்தேவிப்ரதுத்ருவு:, தச்ருத்வாபகவாந்க்ருத்த:, கேதுஸ்தே பஜ்யதேயதா, த்வத்தோத்பங்கோபவேந்மூட ஸம்யுகேமத்ஸமேநதே, இத்யுக்த: குநபிர்ஹ்ருஷ்ட: ஸ்வக்ருஹம் ப்ராவிசந்ருப” என்றற்றொடக்கத்து வசனங்களால் பாணன் சிவபெருமானைப்பார்த்து ஆயிரங்கைகளெனக்குக்கொடுத்தது மிகவும் பாரமாகவே யிருக்கின்றது, உம்மையல்லாமலிந்தமூன்றுலோகத்திலும் என்னுடன் யுத்தஞ்செய்கிறவனை நானடையவில்லை, திக்கஜங்களுடன் முட்டினாலவைகள் ஓடிப்போகின்றன, பர்வதங்களை முட்டினாலவைகள் பொடிந்துபோகின்றன, ஆகையாலும்மிடத்திலே தானே வந்தேன் என்று சொன்னபோது அதைக்கேட்ட பகவான் கோபித்தவராகி, ஏமூடனே! எனக்குச் சமானமாகிய வொருவனாலுன்னுடைய *டக்கயம் அறுபடப்போகின்றது. அப்போது உன்னுடைய பாகுக்களுக்குப் பங்கமுண்டாகுமென்றுசொன்னார். அதனாலவன் சந்துஷ்டனாய்த் தன்னரண்மனையைச் சேர்ந்தான் என்று சொல்லப்பட்டிருக்கி

* டக்கயம்=துவசம், அல்லது கொடி.

ன்றது. இந்தவர்த்தங்களை யூகிக்குமிடத்துச் சிவனையன்றியில் வேறு ஒருபொருளையும் பாணன்மதிக்க வில்லையெனவும், விஷ்ணு முதலியவர்களு மவனாற்றலுக்கஞ்சியே பதுங்கியிருந்தாரெனவும், தன்னாயிரங்கைகளையும் பயன்படுத்தத்தக்கவிடங் காணாமையா லவைகளை வெறுமனேயவன் றாங்கியிருந்தது அவனுக்குப் பாரமாகவே காணப்பட்டதெனவும் பெறப்பட்டது. அன்றியும், எனக்குச் சமானமான வொருவனாலுனது டக்கயம் அறுபடுமெனவும், அப்போது உனது புஜங்களுக்குப் பங்கம்வருமெனவும் அவனைநோக்கிப் பகவான் சொன்னாரென்றதனால், இனிப்பவிஷ்யத்தில் கிருஷ்ணனாலவனது டக்கயமறுபடுதலும், அவனது புஜகர்வாபஹார முண்டாதலும் பெருமானது திருவுள்ளத்திசையெனவும், அந்தப்படிக்குக் கிருஷ்ணனைக்கொண்டு முடிக்கப்போகிற தம்மபிப்பிராயத்தைக் குறிப்பாலே வெளிப்படுத்தினாரெனவும், அவர் திருவுள்ள மிசையாதபோது அந்தக் கிருஷ்ணனாலொன்றும் பாணனை யசைக்கமுடியாதெனவும் வெளிப்பட்டது. கிருஷ்ணனைக்கொண்டே பாணனுடைய புஜகர்வபஞ்சனஞ்செய்யத் திருவுள்ளத் தெண்ணியுரைத்தவராகிய சுவாமி கிருஷ்ணனுக்குப் பயந்தோடினாரென்றல் யாண்டிசையும்?.

இன்னும், பாணனைப்பார்த்து என்னோடொத்த வொருவனாலுனது டக்கயம் அறுபடப்போகிறது என்று சொன்ன சுவாமி வார்த்தையின் மகிழ்ந்து அவன் தன்னரண்மனைபோய்ச் சேர்ந்தான் என்று வந்தமையால் பாரமாயிருந்த கைகளொழிந்துபோவது அவனுடைய விஷ்டாபத்தியென் றேற்படுகிறது. அதுபற்றியே கிருஷ்ணனைக்கொண்டு அவைகளைத் துணிப்பித்தனரெனவறிக. இதனால் பாணனுக்குபகாரஞ் செய்தலே சித்தித்தமையின், சிவபக்தனாகிய பாணனைக் கிருஷ்ணன் பரிபவப்படுத்தினானென்பது அசங்கதமென்க. இதனை யுபாத்தியாயரைக்கொண்டு தன் பிள்ளையைத் தண்டிப்பித்தும், மருத்துவனைக்கொண்டு தன் பிள்ளைக்குவந்த புண்ணை யறுப்பித்து முபகரிக்கும் பிதாவின் செய்கையோடுவமித்தறிவர் கற்றுணர்ந்தமேலோர். * பாணனுடைய திருஷ்டியில் கண்ணன் சிவனடியானாகவே காணப்பட்டிருப்பனாதலால் சிவனடியாரால் சிட்சிக்கப்படுதலவனுக்குப் பரிபவமாய்த் தோன்றாதெனவறிக. அத்துணையாதிக்க

* இன்னும், சிவபெருமானைத்தனது ஏவலாகவிரும்பிய பாணனுக்குப்பாவமேறாதபடிச் சிட்சித்தமையும் பெறும்.

மாவது கண்ணன்பால் சாருமேயெனின், அவன் சிவபெருமானது பரிக்கிரஹசக்திகோடிகளிலொன்றாய் முடிவானெனினவனாற்றல் தெய்வத்துக்கே வெளிச்சமாம். புழுக்களும் பஞ்சகிருத்யஞ் செய்யுமாற்றல் சிவாக்ஞையாற் பெற்றிருக்குமுண்மையால். அந்தக்கிருஷ்ணனையே யவனிற் றாழ்ந்த பலரைக்கொண்டு பரிபவமுண்டாகச் செய்தபடி மேல் விவரித்துக் காட்டப்பட்டிருக்குமுண்மையால். இது நிற்க, பாணன் சிவதீக்ஷாவானாய்ச் சைவசின்னந்தாங்கி நின்ற கண்ணனால் தனக்குப்பாரமாயிருந்த தோள்களறுக்கப்பட்டமைகொண்டங்ஙனமுபகரித்தபடியானுமதிகசந்துஷ்டனாயவனை வாழ்த்துதலேசெய்வன். பூர்வமே சிவபெருமானை யெடுத்தோதப் பெற்ற பெருமிதமுங்கண்டுபசரிக்கக் கடமைப்பட்டவனாதலால். இவ்வுண்மையை யூன்றி விசாரியாத மந்தமதிகளே சிவநிந்தையிற் றலைப்பட்டழிவர்! அழிவர்!! ஆயின், கிருஷ்ணனையெடுத்தோதுங்கால் என்னோடு சமானமான வொருவனாலுனது டக்கய மறுபடுமென்று பாணனிடஞ் சிவன் சொன்னமையால் கிருஷ்ணனுக்குச் சிவனோடு சாமியமுண்டாகிறதே யெனின், அது ஔபசாரிகமென்க. சாமானியனொருத்தன் கௌரவஸ்த னொருவனைத் தன்னுடனோரிடத்துக்கு வந்து தனக்காக வேண்டிய காரியங்களை முடித்துத் தருகவெனக் கேட்குங்கா லவனுடன்போவது தனது கௌரவஹானியென்பதை யுட்கொண்டு அவனுக்கிதஞ்சொல்லித் தனக்குப் பதிலாக வேறொருவனை யனுப்பி யிவனென்னில் சமானமானவன், இவன் வருவது நான் வருவதுபோலவேகொள், என்னினுமிவனாலுனக்கு அதிககாரிய சாதகங்களுண்டாமென்று போக்குக்காட்டி யநுபவமாய் நடந்துவரும் விவகாரத்தாலுங் கண்டறிந்தடங்குக. இதன்முடிவு அவன்காரிய சாதகமாக வேண்டியதொன்றே யாதலால் மேல்வியவஸ்தை சர்வசம்பிரதிபன்னமாதல்தெளிந்திடுக.

இப்படிக்கொள்ளாது, கிருஷ்ணனுக்கு நேருமபகர்ஷ நிவிர்த்தியர்த்தம் கிருஷ்ணனை யென்னோடு சமானமானவனென்று சிவன் சொன்னதுபசாரமன்று, உண்மையேயெனக் கொள்வாமெனின், அப்போதும் சமானனாகிய கிருஷ்ணனுக்குச் சிவன்பயந்தோடினானென்றல்பிழையாம். அன்றியும், இரண்டுசமானப் பொருள்களுண்டாகிப் பிரம்ஹம் சமானாதிக ரஹிதமாயுள்ள தென்னுஞ்சுருதியும் பொய்ப்பட்டுப்போம். ஆயின், 'பாணனிடந் தன்னைக்குறைத்துச் சொல்லக்கூடாமையால் சிவன் தன்னினு மதிகனாகிய கண்ணனைச் ச

மானுக்கக் கூறினரென்பாமெனின், அப்போது பாணனைச் சிவன் வெல்ல வகையற்றுச் சொன்னாரென்பது பெறும். தானே வெல்லக் கூடுமாயின் வேறொருவனைச் சுட்டவேண்டிய வாவசிகமின்மையால். இல்லை, பாணனைச் சிவன்வெல்லுவது கூடுமெனின், தானேகௌரவமாய் முடிப்பதைவிட்டுப் பின்னர்ப்பாணனுக்காகப் பரிந்துபோய்க் கண்ணனிடம் பரிபவப்பட்டலைய வழிதேடியதென்னை? பின்னே தனக்குப் பரிபவமுண்டாமென்றுதெரியாமையா லப்படிச் சொன்னாரெனின், கண்ணனால் பாணனுக்குமாத்திரங் கரங்கள்சேதிக்கப்படுமென்றவர் முன்னரே தெரிந்துகொண்டதெப்படி? இப்படி விசாரிக்கவந்த வுண்மையால், சர்வஞ்ஞராயுள்ள சிவபெருமான் பாணனது புஜகர்வாபஹாரம் கண்ணனாலுண்டாமென்றறிந்து அவ்விருவர் வினைக்கேற்பவவரை யொருங்குகூட்டி யொருவனைத் தோற்கச் செய்தும், மற்றொருவனைக் கெலிக்கச்செய்துந் தமதருள்விலாசத்தை நடத்தினரென்றே மேலோர் துணிந்துரைப்பர். இல்லை, பாணனையே கெலிக்கச் சிவனசத்தனெனின், அவனுக்குவந்த வாக்கப்பாடெல்லாஞ் சிவனே கொடுத்தாரென்பது சாஸ்திரப் பிரசித்தியாகையாலது செல்லாது! செல்லாது!! இன்னும்பாணன் சிவன்பக்கல் சார்ந்து இந்தமூன்று லோகத்திலும் என்னுடன்யுத்தஞ் செய்கிறவனை நானடைய வில்லையாகையா லுன்னிடம் வந்தேனென்பதும் பொய்யாய்முடியும். என்னெனின், மூன்றுலோகத்திலு மெனக்குச்சமானமான பேரில்லை யென்றதனால் விஷ்ணுவுங் கழிப்புக் கணக்கிலேதானே யொதுக்கப்பட்டார். அவரிறுதியாகக் கழிந்துப்போட்டுத் தன்னின்மேலான வாற்றலுடைமை சிவனிடத்திலே தானே கண்டு வந்திருந்து கொண்டா னாகையா லவனைச் சிவன் வெல்லவல்லாரல்லரென்பது புல்லர் சொல்லாய்முடிந்தது. அவன் வாக்கால் சிவனையொழிய வவனுக்குத் திரிலோகத்திலுஞ் சமானராவது, அதிகராவது இல்லையென்று பெறப்பட்டதோடு, சிவன்வாக்கால் தானவனை வெல்லக்கூடாத வபிப்பிராயம் வெளிப்படுமாயின், சிவனிறுதியாக யாவரும்பாணனாற்றலுக் கஞ்சுபவராகிப் பாணனே யாவரினும் மேலானபரமென நிச்சயிக்கவரும். அங்ஙனமேல், அன்ன ஆதிக்யசிலனைக் கண்ணன்வென்றதுங் கட்டுக்கதை யாயப்போம்.

இங்ஙனநிற்க. "பாணோபி ப்ரதிபத்யார்த்தம் மைத்ராசாஹ த்ரிலோசனம், தேவபாஹுஸஹஸ்ரேண நிர்விண்ணஸ்யாமஹம்புநः, கச்சின்மமைஷாம் பாஹூநாம் ஸாபல்யஜனகோரஹி, பவிஷ்யதிவிநாயு

த்தம் பாராயமமகிம்புஜை:, மயூரத்வஜபங்கஸ்தே யதாபாணபவிஷ்யதி, ஹதாசஜகதாநந்தம் ப்ராப்ஸ்ய ஸேத்வம்ததாரணம்'' என்னும் பாகவதவசனத்தால் பாணனைவன் பரமேசுவரனை யடைந்து மிகுந்த பிரேமையோடு அவரைப்பார்த்து ஹேஸ்வாமின்! இந்த ஆயிரங் கைகளால் நான் துக்கித்துக் கொண்டிருக்கின்றேன், இந்தக் கைகளுக்குச் சாபல்யத்தை யுண்டுபண்ணுவா ரொருவரையுங்காணேன், யுத்தமில்லாமல் இந்தப்பாகுங்களால் நானடையும் பிரயோஜனம்யாது? என்றுகேட்டதற்குப் பகவானுகிய பரமேசுவரர் உனது மயில்கொடி யெப்போது அறுந்து விழுமோ, அப்போது ஜகத்துக்கு ஆநந்தமாகிய யுத்தமுண்டாகுமென்று சொல்லியருளினரென்று வெளிப்பட்டது. இந்தவுண்மையால் பாணன்தனது கைகளுக்குச் சாபல்யத்தை யுண்டுபண்ணுகிற யுத்தமுண்டாகாமையால் துக்கிதனுயிருந்தானெனவும், யுத்தத்தையே விரும்பிக்கேட்டா னெனவும், அப்போது பகவான்யுத்தமுண்டாகப் போகிறகாலத்தைக் குறிப்பித்தருளினு ரெனவும் வெளிப்பட்டது. அவனேடு தாமே சண்டைசெய்வதி லவனுக்கின்பஞ் செனிபாமையு முணர்ந்தே யவனேடொத்த வேறெருத்தனைக் காட்டியதென்க. எங்ஙனமெனின், பூனையோடு பூனையும், புலியோடு புலியும், ஆனையோடு ஆனையும், சிங்கத்தோடு சிங்கமும் போர்புரிதலா லவ்வவற்றின்றிமிர் விட்டுப்போம். பூனையுஞ்சிங்கமும் போர்புரியத்தொடங்கி னெவ்வாறு முடியும்?, சிங்கத்தின் வலிவத்தனையும் பூனையின்மேற்றுக்கலா லதுநிருபமானவளவால் நசுக்குண்டுபோ மாகையாலது சண்டையாகாதெனவறிக. இந்தநிதரிசனப் பிரகாசத்தால் பாணனைக்கிருஷ்ணனேடு சண்டையிற் புணர்த்திய பரமன்செயல் பண்புடைத்தாதல் வெளிப்பட்டது.

இன்னும், "பாஹூஷூச்சித்யமாகேஷூ பாணஸ்யபகவாஞ்சிவ:, பக்தாநுகம்பீஸத்பூஜ்யச் சக்ராயுதமபாஷதா, அயம்மமேஷ்டோதயிதோநுவர்த்தீ மயாபயம்தத்தம முஷ்யதேவ, ஸம்பாத்யதாம் தத்பவத:ப்ரஸாத: யதாஹிதே தைத்யவதேப்ரஸாத:'' என்னும் வசனங்களால் பாணனுடைய கைகளறுபடும்போது பக்தாளிடத்தில் தயையுடையவரும், சத்பூஜ்யருமாகிய சிவபெருமான் சக்ரதரனுகிய கிருஷ்ணனைப் பார்த்து இந்தப்பாணன் நமக்கு அதிக இஷ்டனும், அநுவர்த்தியால் வேண்டியவனுமாகையால் இவனுக்கு நாம் அபயங்கொடுத் திருக்கின்றேம், இவனைவதஞ் செய்கிறவிஷயத்தில் எமது அநுக்கிரகத்

தை நீ யெப்படியடைய வேண்டுமோ அதைத்தேடிக்கொள்வா யென்றருளிச் செய்தவுண்மை வெளிப்பட்டது. இதைவியவஸ்தை பண்ணுமிடத்தில், பாணனுக்குச் சிவபெருமானு லபயங்கொடுக்கப்பட்டதனுல் அவன் ஒருவராலும் வதஞ்செய்யப்பட மாட்டானெனவும், அதையறியாமல் கிருஷ்ணன் அவனை வதஞ்செய்யவே முயன்முனெனவும், அதைப் பார்த்தருளியபகவான் கிருஷ்ணனை நோக்கி யிவனை வதைக்கவேண்டுமானுல் என்னுடைய வநுக்ரகத்தை நீ பெறவேண்டுமென் றுரைத்தாரெனவும் பெறப்பட்டது. எனவே, யொருவராலுங் கொல்லப்படாமலிருக்க வரத்தைப்பெற்றவிவனை நீ கொல்வதோ சாத்யமன்றெனவும், எமது அநுக்ரகத்தைப் பெற்முவது நீகொல்லலாமோவென்றுல், அவனுக்குநாம் அபயங்கொடுத்த பின்னரதற்கு விரோதமாயுனக் கநுக்கிரகத்தைச் செய்யமாட்டோமாகையால் அதுவுங்கூடாத காரியமெனவும், ஆகையால், அவனைக்கொல்ல வேண்டுமென்னு மெண்ணத்தைவிட்டு அவன்றினவடங்க வவனுடன் சண்டைபண்ணக்கடவாயென்று பகவான் கிருஷ்ணனுக்குணர்த்தினமையேபெறும். இங்கே, என தநுக்கிரகத்தைத் தேடிக்கொள்ளென்றது நாமநுக்கிரகஞ்செய்ய மாட்டோமென்று பொருள்தந்து நின்றமைகாண்க. இம்மட்டேயன்றி. (அஸ்மத்ஸம்ச்ரயத்ருப்தோபி நாயம்வத்யஸ்த்வயாஸ்வயம், மயாதத்த வரோதைத்யஃ ததஸ்தம்க்ஷமயாம்யஹம்.) என்னும் விஷ்ணுபுராண வசனத்தால் இந்தப்பாணன் கர்வமடைந்து திரிந்தாலும் நம்மாலே யநுக்கிரகிக்கப்பட்டவனுயிருத்தலால் இவனபராதத்தை க்ஷமித்திருக்கின்றோம், இவன் உன்னுலே சுவதஹாகொல்லத்தக்கவ னல்லவென்றறியக்கடவாயென்று கிருஷ்ணனைப்பார்த்துப் பகவான் சொல்லியருளினுராக வெளிப்பட்டது. மேல்உன்னுல்சுயமாய்க்கொல்ல முடியாதென்றபோது நாமநுக்கிரகித்தால் முடியுமெனவும், அவனுக்கு முன்னமேதானே நாமபயங்கொடுத் திருப்பதால் அவனுக்கு விரோதமா யிப்போதுனக்கு வரத்தைக்கொடுக்க மாட்டோமெனவும் வெளிப்பட்டமையால், எம்மநுக்கிரகத்தளவே நின்செயலனைத்து மென்று சிவபெருமா னருளிச்செய்தமை பெறப்பட்டது. இதனுல் பாணனது கரங்களொடிந்துவரக் கண்ணன்சேதித்த மாஹாத்மியம் சிவாக்ஞாபுரஸ்ஸரமென்றே துணியப்பட்டது. அங்ஙனஞ் சேதிக்கப்பட்டமையால் பாணன்றனது பசையடங்கி மகிழ்ந்தமையால் சிவபெருமானவனுக்கு பகரித்தமையே பெறப்பட்டு அவனுக்குத்தாமபயங் கொடுத்திருந்த வுண்மைக்கு விரோத முண்டாகாமையும் வெளிப்பட்டது.

இவ்வுண்மையையறியாமல் பாணனுக்குச் சிவன்கொடுத்த வரம் பாழாய் விட்டதெனவும், சிவன் கண்ணனுக்குப் பயந்து தனது மக்களோடு ஓடியொளித்தானெனவுங் கூறியழிவார் கோள்குணயின்மையாய் முடிந்தது. பிள்ளைப்பெருமாள் என்னும் அந்தியஜமதப்பிரஷ்டனொருவன் றனதுமாலைப்பிரபந்தத்தில் (ஐங்கரன், முடுகியோட முருகனோட முக்கணீசன் மக்களைத், தேடியோடவாணனுயிரங் கரங்கள் குருதிநீர், சிந்தியோட) வென்றுடனிருந்து கண்டவனைப்போலப் பிதற்றியிருக்கிறனாகையால், அவன் பேதைமையைக்காட்டி மறுக்கு நம்மான்றோர் திருவாக்குகளை யீண்டுச்சிந்திப்போமாக. (முருகனோட முக்கணீசனோட வென்று முன்னியே, திருகுரைத்தபேதையே சினந்துவாணனூறுடைக், தருகொடிந்து வீழவாயிரங்கரங்களன்றுமா, லொருமைவெற்றிகண்டதால முண்டகண்டனுணையே.) என்று கூறி (அங்கியோட வய்புயன் மயங்கியோட வங்கஜன், மங்கியோட வாசவன் மலங்கியோட மாலவன், சங்கியோடமாதருங் கலங்கியோட வேசவம், பொங்கி நீடவேமகம் பொடித்த தார்புகன்றிடே.) என்று விஷ்ணுவும், அவனது பெண்டிருங் அவனது மக்களும் யாகத்தி லோடியழிந்தமையும் பிரவசனஞ் செய்திருத்தலால், சிவாதிக்யமும் வெளிப்பட்டவாறறிக.

ஆயின், யுத்தாநந்தரம் கிருஷ்ணனைச் சிவபெருமான் சர்வோத்கிருஷ்டமாகத் துதிசெய்த தென்னையெனின், அது கிருஷ்ணனைக் கௌரவப்படுத்தும் பொருட்டெனவறிக. எங்ஙனமெனின், பிரம்ஹதேவரைச் சிறையிட்டருளிய முருகக்கடவுளிடம் பிரணவோபதேசம் பெறவேண்டிச் சிவபெருமான் தாம்சிஷ்யபாவத்திலிருந்து அவரைவணங்கியுந் துதித்தும் பாராட்டிய வுரிமைகளைக்கொண்டு எந்தமூடனே முருகக்கடவுளைநோக்கச் சிவபெருமான் றாழ்ந்தவரென்றுரையாநிற்பன்? பாணனுக்கே சிவபெருமானுட்பட்டிருப்பாரெனின், கிருஷ்ணனுக்கவர் பணிவுகோடலும், அவனுக்கு அஞ்சினவராக நாடகம்புரிதலும் சிவாபகர்ஷமாவதெப்படி? பாணன் சிவபக்தாக்ரேசனனபடியே அவனுக்குச் சிவபெருமான் பணிவுற்றவராயினர். அப்படியே யன்றோ கண்ணனிடமுங்கொள்ளற்பாலது? கண்ணன் உபமன்னியரிடம் தீக்ஷிதனைச் சிவபூஜா நிஷ்டனாயிருந்தானாகையால். பூர்வோத்தரசந்திக்தங்களை நோக்காமல் யாதொரு விஷயத்தையும் முடிவுரைக்கக் கூடாதாகையால் முன்பின் சந்தியறியாது கண்ணனுக்குச் சிவபெருமான் பயந்தோடினரெனவும், அவனைத் துதிசெய்தாரெனவும் வாய்வம்பாடுதல் வசையுண்டு போயிற்றென்க.

இப்படி யறிவொழிந்த பாணன் சண்டையில் கிருஷ்ணனு க்குச் சிவன் முதுகுகாட்டி யோடினுனெனக் கூறித்திரியும் பாலிசர் பின்வரும் வினுக்களைப் பரிகரித்துக் கொள்வாராக. விஷ்ணுவை யாகப்பதியாகக்கொண்டு வைஷ்ணவயாகஞ்செய்த தக்கனது தலையுருண்டகாலையில், அது விஷ்ணுவால் தடுக்கப்படாததென்னை? விஷ்ணுபுத்திரர்களாகிய பிரமன் மன்மதனிருவருக்குஞ் சிவனுல் கேடுவந்தபோது அக்கேட்டைத்தவிர்த்துத் தனது மைந்தரை யந்த விஷ்ணுபகவான் காத்துக்கொள்ளாததென்னை? சிவபக்தராகிய ததீசி முனிவர்மேல் விட்டபோது பொடிந்துபோன சக்ராயுதம் சிவனைத்திரத்திற்றென்பதெப்படி? (சங்குகர்ண கணேசேந பிந்ஙஸ்தே கேசவஞ்சயஃ) என்றபடிச் சங்குகர்ணனென்னும் பாரிஷதனுகிய சிவகணத்தலைவனுல் சிகையறப்புண்டொழிந்த விஷ்ணுவுக்குச் சாட்சாத் சிவபெருமான் பயந்தோடினு ரென்பதெப்படி? ஷை ததீசி பகவான் றனதுகாலின் கட்டை விரலையசைத்தபோது பலபலவென் றுதிர்ந்த விஷ்ணுக்களோடொருசேரக்கழிக்கப்படும் மூலவிஷ்ணுவுக்கு அம்முனிவர்க்குபாஸ்யமானராகிய சிவபெருமான் பயந்தோடினுரென்பதெப்படி? இப்படி யநந்த முளவற்றைப்பரிகரிக்க வகைதேடாது கிருஷ்ணனுக்குச் சிவன்றேற்றுர், சிவன்றேற்றுரென்று கூபமண்டூகம்போற் கத்திக்கழிவார்கோள் குணமின்மையாய் முடிந்தமைகாண்க. இன்னும் விரிக்கிற்பெருகும். இதுவரையாம் கூறிவந்ததெல்லாம் விஷ்ணுபரத்வபோதகமாகிய பாகவதத்திற் பெறப்பட்டபடிக்குஞ் சிவாபகர்ஷம் சித்தியாமையைக் காட்டவேண்டியேயாம். முக்யவிர்த்தியால் அந்தப்புராணமுழுது மப்பிரமாண மென்பதே யெம்ம முடிவுரையென்க. இதனைமேல் கங்காதாரணப் பிரக்யானத்தி லினிது விளக்கியிருக்கின்றே மாதலையாலாண்டுகண்டுணர்க.

இந்தமுடிவால் மேலெடுத்துக்கொண்ட நரசிம்ஹவதம், கங்காதாரணப்பிரக்யானம், பாஞ்சுர விருத்தாந்தமாகிய மூன்றுக்கு முபசமன முண்டானதா லின்னவநந்த சிவபாரம்யப் பிரவசனங்களை ஸ்ரீமதுபயவேதாந்த பிரவர்த்தகாசாரியரும், சிவாகமசித்தாந்த ஞானநிஷ்டருமா யெழுந்தருளியிருந்த காட்டாலூர், ஸ்ரீசுந்தரசிவாசாரியசுவாமிகள் செய்தருளிய சிவாதிக்யரத்நாவளி முதற்பாகத்தினும், எம்மால் செய்யப்பட்ட ஷை சிவாதிக்யரத்நாவளி இரண்டாவது பாகத்தினும் பரக்கக்காணலாமென்க.

பிரமாணத்திரட்டு.

இங்ஙனநிற்க. மேற்கூறிப்போந்த சிவபாரம்ய ஸித்தியாற் பெறப்படும் பதிஞானங்கைவரப்பெற்றவர்க்கே பரசிவஸித்தி யுண்டாமென்பது திண்ணமாகையா லன்னமாஹாத்மியங்களை யுணர்த்துஞ் சிலசுருதிகளை யீண்டெழுதிக்காட்டுவாம்.

"ஏகமே வாத்விதீயம் ப்ரஹ்மா" என்றபடியே "ஏகஏவருத்ரோந த்விதீயாயதஸ்தே" என்றுகூறினமையால் பிரம்ஹபத ருத்ரபதங்கள் பரியாயபதங்களாக வெளிப்பட்டன. இப்படியே "ஸர்வம்கல்விதம் ப்ரஹ்மா" என்று பெறப்பட்டதற்கேற்ப "ஸர்வோஹ்யை ருத்ர:" என்று வெளிப்பட்டது. ஈண்டும் பிரம்ஹருத்ரசப்தங்கள் பரியாயமாயின. இவ்வுண்மையால் பிரம்ஹமே ருத்ரனெனவும், ருத்ரனே பிரம்ஹமெனவுமறியலாச்சுது. இந்தவியவஸ்தையால் உருத்திரரைக்காட்டினும் வேறொருபிரம்ஹங்கிடையாதென்பது தீர்மானம். "ஏகோஹவை நாராயண ஆஸீத்" என்றதும் பிரம்ஹபரியாயமாகாதோவெனின், இதில் (அத்விதீயம்) என்னும் விசேஷணமில்லாமையால் ஏகார்த்தம்பயவாது. அதனுலிது பிரம்ஹப்பிரதிபாதக சுருதிக்குப் பரியாயமென லமையாது. ஆகவே, இந்திர சந்திரர்களைப் பிரதிபாதிக்கு மன்னவற்ருேடு சேருந்தகைமைத்து.

"யஸ்மாத்பரம் நாபரமஸ்திகிஞ்சித்" எனவும், "நதத்ஸமச்சாப் யதிகச்ச த்ருச்யதே" எனவும் போந்த வாக்கியங்களால் யாதொருவனைக் காட்டினும் உத்கிருஷ்டனுஞ் சமானனுமில்லையோ அவன் சிவனென்றுவெளிப்பட்டது. இந்தவுண்மையால் சிவனுக்கு உத்கிருஷ்ட ஸமத்வமுடைய தேவதையைப் பிரதிஷேதித்துச் சிவனுக்கே ஸர்வோத்கர்ஷத்வம் சாதிக்கப்பட்டது. இதனையே "பராத்பரதரோப்ரஹ்மா தத்பராத்பரதோஹரி:, தத்பராத்பரதோஈச: தஸ்மாத் துல்யோதிகோநஹி" என்னும் வாக்கியமும் நிறுத்தும். இங்கே பெறப்பட்ட ஈசபதம் பிரம்ஹ விஷ்ணுக்களுக்கு வேருனதொருபொருளைக் காட்டலா லவ்விருவரும் ஈசர்களாகாரென்பது போதரும். ஈண்டு ஈசசப்தம் ருத்ரஸ்தானத்தில் விநியோகம் பெற்றமையா லவ்வுருத்திரன் ஈசுவரனுக்கு விபூதியென்பது ஸித்தம். ஈசுவரன், உருத்திரனென்ற தேத்யாதிகாமங்க ளிருவருக்குங் காரணகாரியத்வத்தால் ஸித்திக்கும். இதனுல், திரிமூர்த்திகளிலொருவராகிய வுருத்திரரே சிவாகமஸித்தாந்தத்தாற் போந்த பரமபதியென்று துணியற்க. சைவசித்

தாந்த்த்தில் திரிமூர்த்தியுத்தீர்ணரான துரியமூர்த்தியை யங்கீகரித்திருப்பதுபோல் பாஞ்சராத்திரத்தில் துரியவிஷ்ணுவை யங்கீகரித்ததில்லை. இந்தவுண்மையால் சைவநூல்களில் விஷ்ணுவுக்குக் கூறும் அபகர்ஷங்களெல்லாம் அந்தவொருவிஷ்ணுவையே சாரும். வைஷ்ணவநூல்களில் உருத்திரருக்குக்கூறும் அபகர்ஷங்களெலாங் குணருத்ரரையேயன்றித் துரியருத்ரரைச் சாரா. இன்னும், ஏகாதசருத்ரர், சதருத்ரர், சஹஸ்ருத்ரரிருப்பும் வேதத்திற்கூறப்படுதலால் துரியசிவனிடம் அபகர்ஷமேறவே யிடமில்லை. அபகர்ஷோத்கர்ஷங்களை யொரேபொருளிடங்கூறுதல் அமையாமையால், வைஷ்ணவநூல்களிற் பெறப்படு முத்கர்ஷங்களு மந்தர்பாமிபாவத்தால் சிவைகநிஷ்டமேயாம், இப்படிப் பராசரபுராணத்தில் வியவஸ்தைபண்ணியிருத்தல் காண்க.

துரியமூர்த்தியைத் திரிமூர்த்திகளுக் குற்பத்திஸ்தானமானவரும், வேறானவருமாகச் சொல்லியிருக்கும் வாக்கியத்தையும், அகாரவுகார மகார வியஷ்டிப்பிரணவ வாச்சியர்கள் திரிமூர்த்திகளெனவும், ஓங்காரமாகிய ஸமஷ்டிப்பிரணவவாச்சியர் துரியருத்ரரெனவுமுணர்த்தும் வாக்கியத்தையும், மேல் (ருகூ) (ருஎ) வது பக்கங்களிற் காட்டியிருக்கின்றோம். இன்னும், "சிவமத்வைதம் சாந்தம் சதுர்த்தம் மந்யந்தே" என்னும் வசனத்தாலும் அவர் மூன்றுமூர்த்திகளுக்குமப்பாற்பட்ட நாலாவது மூர்த்தியென்பது விளங்கிக்கது. இந்தநாலாவது மூர்த்தியே "த்ரிஷு தாமகுயத்போஜ்யம் போக்தாபோகச்ச யத்பவேத், தேப்யோவிலக்ஷணஸ்ஸாக்ஷீ சிந்மாத்ரோஹம் சதாசிவ:" என்னும் வாக்கியத்தால் ஜாக்கிரமுதலான மூன்றுஸ்தானங்களிலும் எது புஜிக்கத்தக்கதோ, எவன்புஜிக்கிறவனோ, எதுபோகமோ அவைகளுக்கு விலட்சணமும், ஸாட்சியும், சிந்மாத்திரமுமான நான் சதாசிவன் என்று கூறினர். "சிவஏகோ த்யேயச்சிவம் கரஸ்ஸர்வ மந்யத்பரித்யஜ்ய" என்னும் வசனத்தால் அன்னியமாயுள்ள சகலமானவற்றையுந் தள்ளிவிட்டுச் சிவமென்னுந் தன்மையான் மங்களத்தைச் செய்கின்ற சிவபெருமானொருவரே தியானஞ்செய்யத்தக்கவரென்று பெறப்பட்டமையால், துரியப்பொருளாகிய வச்சிவமூர்த்தியையே முமூக்ஷுக்களடைகின்றனர். சகலமானவற்றையுந் தள்ளவேண்டிய தென்றதில் "ஹேயாந் விஷ்ணுவாதிகாந் சுராந்" என்று விஷ்ணுவரையில் குறிப்பித்தமை தெளிக. மேற்போந்த "தேப்யோ விலக்ஷணஸ் ஸாக்ஷீ" என்னும் வாக்கியத்தையும், "ஸாக்ஷீசேதோ கேவ

லோ நிர்க்குணச்ச” என்னும் வாக்கியத்தையும் ஸமந்வயஞ்செய்து பார்த்தால் ஸ்ரீசிவபெருமானே விஷ்ணுமுதலான ஸகலபிரபஞ்ச அந்தராத்மாவா யுள்ளவரென்பது தெற்றென விளங்கும். சிவனைச் சேவிக்காமல் துக்காந்தரூபமாகிய மோக்ஷத்தையடைவது கூடாதென்பதை “யதாசர்மவதாகாசம் வேஷ்டயிஷ்யந்தி மாநவா:, ததாசிவம விஜ்ஞாய துக்கஸ்யாந்தோ பவிஷ்யதி” என்னும் வாக்கியங்காட்டலா லிவ்வாக்கியத்திற் கூறியிருக்கும்படியே யெவனுவ் லாகாசத்தைச் சர்மமாகச்சுருட்டி மேலே போர்த்துக்கொள்ளுவானே யவனுன்றோ சிவனைச் சேவிக்காமல் மோக்ஷத்தையடையக் கூடும்?

மேல்விவகரித்த வாக்கியங்களால் சிவஸேவையாற்றானே முத்தியுண்டாமென்று வெளிப்பட்டதை வற்புறுத்திக்காட்டு மேனையவாக்கியங்களையும் பரியாலோசிப்பாம். “ஈசம்ஜ்ஞாத்வா அம்ருதாபவந்தி” என்னும் வசனத்தால் சிவபெருமானையே ஜகஜ்ஜந்மாதி காரணமென்றும், முமுக்ஷுஜநப்பிராப்யபதமென்றுந் தெரிந்துகொண்டவர்கள் முக்தராகின்றார்களென்று பெறப்பட்டது. இந்த ஈசசப்தமானது அந்யதாபொருளைப் பயவாதபடி “ஜ்ஞாத்வாசிவம் சாந்தமத்யந்தமேதி” என்னும் வசனத்தில் சிவசப்தத்தா லவ்வீசனே சிவனென்பதுதோன்றச் சிவனை யறிந்தவர்கள் ஜநநமரணப் பிரவாகதுஸ்தரமாகிய ஸம்ஸாரதுக்கத்தி னின்று மத்யந்தசாந்தியடைகின்றார்களென்று சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. சிவனைக்காட்டிலும் ஈசுவரனென்று வெளிவருதற்கு வேதமொருவருக்கு மிடங்கொடாமையால் அப்பரமசிவப்பிரதிபாதகமாகிய ஈசுவரசப்தத்தைக்கோஷிக்கும் வேறு சுருதியொன்றையீண்டு வெளிப்படுத்துவாம். “ஈசாநஸ்ஸர்வவித்யாநா மீச்வரஸ்ஸர்வபூதாநாம் ப்ரஹ்மாதிபதிர் ப்ரஹ்மணோதிபதிர் ப்ரஹ்மாசிவோமே அஸ்துசதாசிவோம்” எனப்போந்த வாக்கியத்துக்கு லட்சியப்பொருளினைத்தென்பது வெளியாக “ருதம்ஸத்யம் பரம்ப்ரஹ்மா புருஷம்க்ருஷ்ணபிங்களம், ஊர்த்வரேதம் விருபாக்ஷம் சங்கரம்நீலலோஹிதம், உமாபதி: பசுபதி: பிநாகீஹ்யமிதத்யுதி:” என்று பரிஷ்காரப்படுத்தி யிருத்தலேபோதும்.

மேல்வாக்கியங்களில் வித்தை எல்லாவற்றிற்கு மீசரெனவும், பூதங்களெல்லாவற்றிற்கும் பதியெனவும், பிரம்ஹாவுக்கதிபதியெனவும், பிராம்ஹணருக் கதிபதியெனவும் விதந்துரைத்தலால் அதிபதியாகிய சிவனைநோக்கப் பிரம்ஹாவும், பூதங்ளாகிய வாத்மாக்களும் ஈசுவரர்களாதல் எங்ஙனங் கூடும்? ஈண்டுப்பூதங்களுக்கும், பி

ரப்ஹாவுக்கு மதிபதித்வம் சிவனிடம் பெறப்பட்டமையால் அவரே விஷ்ணுவுக்கு மதிபதித்வமுடையாரென்பது தானே போதரும். பிரம்ஹவிஷ்ணுருத்ரர்கள் சிவனிடத்திற்பிறந்தார்களென்னும் வசனமுண்மையால் விஷ்ணுவுக்குஞ் சிவன் அதிபதியென்பது இழுக்காதென்க.

அன்றியும், "ஏதாவந்தோவை பசவோத்விபாதச் சதுஷ்பாதச்ச" என்னும் வசனத்தில் பசுக்களையும், "தஸ்மாத்ருத்ரஃ பசூநாமதிபதிஃ" என்னும் வசனத்தில் அப்பசுக்களுக்குப் பதியையுங்கூறலால், சர்வபசுக்களுக்கும்பதியாகியவுருத்திரர் விஷ்ணுவாகிய பசுவுக்குமாத்திரம் பதியாகாரென்று நாம்சொல்வது கூடாது. "ஸர்வேதேவாஃ பசுதாமவாபுஃ, ஸ்வயம்தஸ்மாத் பசுபதிஸ்ஸம்பபூவ" எனவும் "ஸ்வதச்சிவஃ பசுபதிஸ்ஸாக்ஷீ ஸர்வஸ்யஸர்வதா, ஸர்வேஷாம்து மநஸ்தேந ப்ரேரிதம்நியமேநது" எனவும் போந்தவசனங்களால் சமஸ்தமான தேவர்களும் பசுக்களாவாரெனவும், அப்பசுக்களுக்குப்பதியும், ஸர்வத்துக்கும்ஸாட்சியும், ஸகலருடைய மனசுகளையும் நியமமாகவெங்குமேவச்செய்கின்றவரும் ஸ்ரீசிவபெருமானவாரெனவும் வெளிப்பட்டமையால், அத்தேவஸமூகங்களி லெண்ணப்பட்டவராகிய விஷ்ணுப்பிரம்ஹாக்களுக்குப் பசுபதியாகிய வச்சிவபிரான் அதிபராதலி லென்னபாதகமுண்டாம்? விஷ்ணுவை யாகப்பசுவாக்கித் தேவர்கள் சிவப்பிரீதிகரமான யாகஞ்செய்தார்களென்பதற்கு "யஜ்ஞேந யஜ்ஞமயஜந்ததேவாஃ" என்னும் வாக்கியமும், அப்படிப்பட்ட யாகப்பசுக்களுக்குக்கர்த்தா வுருத்திரரென்பதற்கு "ருத்ரஃபசுகர்த்தா ருத்ரோயாகதேவஃ" என்னும் வாக்கியமுஞ் சான்றுதல் தெளிந்திடுக. அந்த விஷ்ணுவானவர் சிவனைத்தனக் கதிபதியாகக்கொண்டு சிவாராதனஞ்செய்தாரென்பதற்கு "அவஸ்தாத்ரயாதீதம் துரீயம் ப்ரஹ்மஸஞ்ஜ்ஞிதம், ப்ரஹ்மவிஷ்ண்வாதிபிஸ் ஸேவ்யம் ஸர்வேஷாம் ஜநகம்பரம், ஈசாநம் பரமம் வித்யாத் ப்ரேரகம் புத்திஸாக்ஷிணம்" எனவும், "தக்ஷிணயாம் திசிவிஷ்ணுஃ க்ரத்வைவ மூர்த்தஞ்சலிமுபாஸ்தே" எனவும், "தவச்ரியேமருதோ மர்ஜயந்த ருத்ரயத்தேஜ நிமசாருசித்ரம், பதம்யத்விஷ்ணோ ருபமந்யதாயிதே நபாஸிகுஹ்யம் நாமகோநாம்" எனவும் போந்தவசனங்கள் ஏராளமாயுள்ளன. இவற்றின் பொருள்களை நோக்கின், துரியராகிய வச்சிவபிரான் பிரம்ஹ விஷ்ணுக்களால் ஸேவ்யமானராய் விளங்குகின்றாரெனவும், காசியின்கண்ணே தென்றிசையி லிருந்துகொண்டு விஷ்ணுவானவர் சிரசில் கூப்பியவஞ்சலியுடன் சிவபெருமானையு

பாசிக்கின்றாரெனவும்,விஷ்ணுவானவர் சிலாமயமான சிவலிங்கபூசை செய்து பரமபதமென்னும் வைகுண்டலோகத்துக் கதிபதியானாரெனவும் வெளியாகின்றன. இன்னும் அந்தப் பரமேசுவரரை யோசிக்கையில் "விச்வாதிகோ ருத்ரோ மஹர்ஷி:" எனவும், "மாயாந்து ப்ரக்ருதிம்வித்யாந் மாயிநந்து மஹேச்வரம், தஸ்யா வயவபூதோத்தம்வ்யாப்தம் ஸர்வமிதம்ஜகத்" எனவும் போந்தவாக்கியார்த்த விசேஷத்தால் "வாசுதேவ: பராப்ரக்ருதி:" என்னும் வாக்கியத்தால் ஸித்திக்கும் அர்த்தஸ்வரூபராகிய வாசுதேவருக்கு அதிபதியாயிருக்கின்றாரென்பதிலென்னவாக்ஷேபமுண்டு? இதனையே, "யோவேதாதௌ ஸ்வர: ப்ரோக்தோ வேதாந்தேசப்ரதிஷ்டித:,தஸ்யப்ரக்ருதிலீநஸ்ய ய:பரஸ்ஸமஹேச்வர:" என்னும் வசனமும் கிளத்தும். இப்படிப்பட்ட பரமேசுவராராதனத்தைக்காட்டிலும் மோக்ஷோபாயமான வழி வேறேகிடையாமையால் ஸ்ரீசிவபெருமானையே யாவரும் வணங்கியுய்யக்கடவர். அவருடைய வதிகாரசத்திகளை வகித்து அவரிட முத்திபோகஞ் செய்யும் விஷ்ணுவாதிகளுக்குச்செய்யு நமஸ்காராதிஸ்தோத்திரங்களுமப்பரமேசுவரரையே யடைதலால் ஸர்வவந்திதராகிய வந்தத்தயாஸிந்துவே நமாச்சிரயிக்கத்தக்கவரா யிருக்கின்றனர். "ஸ்தோமம்வா அத்யருத்ராய ஸர்வசேக்ஷயத்விராம நமஸாதிதிஷ்டந" என்னும் வாக்கியத்தால் மேலுண்மை வெளிப்பட்டவாறறிக. இப்படிப்பட்ட பரமசிவனை "ஸத்யோஜாதம் ப்ரபத்யாமீதி" வசனங்களால் ஆச்சிரயிக்குந்தன்மையும் வேதபடிதமாயிருத்தலா லப்பஞ்சப்பிரம்ஹ ஸ்வரூபராகிய ஸதாசிவமூர்த்தியையே சிவலிங்கமுகமாக வாத்மார்த்த பரார்த்தங்களாகப் பூஜாப்பிரமாணங்களால் ஸேவித்துய்வோமாக. "யதாதமஸ்தம் நதிவாநராத்ரிர் நஸந்நசாஸச்சிவ ஏவகேவல:" எனவும், "ப்ரத்யக்ஜநஸ்திஷ்டதி ஸஞ்சுகோசாந்தகாலே, ஏகஏவருத்ரோ நத்விதீய்யாயதஸ்தே, நப்ராஹ்மா நவிஷ்ணுர் நசூர்யோ நாக்நிசந்த்ர தாரகா:" எனவும் போந்த வின்னமநேகவசனங்கள் சிவபாரம்யத்தைக் காட்டிவிளங்கலால், அவற்றையிங்கெழுதாம லிவ்வளவிலுபரதியடைந்தோம். இந்நூலில் ஸங்கிரஹமாகவிடுத்த ஸதஸத்விவேகவிஷயங்களைக் (குதர்க்கவாதவிபஞ்சிநி) "ஆபாசஞானநிரோதம்" இத்யாதி பிரபந்தங்களிற் பரக்கக் கண்டுகொள்க.

மேல்விசாரத்தால் ஸ்ரீருத்ரமூர்த்தியே பரப்பிரம்ஹமெனவும், அவரேயாவுமெனவும் அவரையன்றி யற்பமுஞ் சித்திக்கவிடமின்றெனவும், அவருக்கு வேறாகப் பிரம்ஹத்வநிரூபணம் எந்தப்பொருளி

டத்து மற்பமுஞ்செய்ய யோக்கியமின்றெனவும், அவர் பிரம்ஹவிஷ்ணுவாதி மூர்த்தித்திரயாதீதரா யுள்ளவரெனவும், அவரேயீசசப்தவாச்சியரா யிருத்தலா லவரைநோக்கவேண்டியோ ரீசுவரராகின்றாரெனவும், அத்வைதரும், சாந்தருமாகிய வவரைநாலாவது பொருளாக வறியவேண்டுமெனவும், அவர் ஸர்வத்துக்கும் ஸாட்சியாயும், சிந்மாத்திரயாயுமுள்ள ஸதாசிவமூர்த்தி யென்று சொல்லப்படுவரெனவும், அப்படிப்பட்ட பரமசிவத்தையே யந்நியமாயுள்ள ஸமஸ்தத்தையும் விட்டுத் தியானிக்கவேண்டு மெனவும், அவ்வந்நியங்கள் விஷ்ணுவிறாதியாகக் கொள்ளப்படுமெனவும் வெளிப்பட்டது. விஷ்ணுவை வேதங்களிற் பரம்பொருளென்று சொல்லுகையால் அவரைவர்ஜித்தல் கூடுமோவெனின், அந்தவேதந்தானே வர்ஜனத்தைக் கூறினமையால் குற்றமில்லை யென்க. பரமாகவும், அபரமாகவும் அவரை வேதங்கூறிய தென்னையெனின், பிரமனாதி கீழிட்டவரை நோக்கப்பரமும், உருத்திராதி மேலிட்டவரைநோக்க வபரமுமாகக் கூறியதாம். உருத்திராதி மேலிட்டவர் துரியசிவனது விபூதிகளும், பிரமனாதி கீழிட்டவர் தன்னைப்போல் சிவாநுக்கிரகம்பெற்ற சேதனர்களு மாகையால் சுருதிவிரோதமில்லை. பாசத்தாற் கட்டுண்டு கிடக்கும் பசுக்கள் தங்கள்கட்டுகளைத் தாமேயவிழ்த்துக்கொள்ளக்கூடாமையாலும், ஒருபசுவுக்கு மற்றொருபசுவுங் கட்டையவிழ்த்துவிடக் கூடாமையாலும், விஷ்ணுவாதிஸமஸ்த தேவர்களையும் வேதம் பசுக்களென்று கூறுகின்றமையாலும், விஷ்ணுவரையில் இஷ்டராயுள்ளபேர் வர்ஜிக்கத்தக்கது என்றவுரை ஸாமஞ்சஸமேபெற்றது. பசுக்களைப்போலவே பதியும்பிறந்துழல விடமில்லையாகையால், பிறந்து பிறந்து சாகும்பசுவாகிய விஷ்ணுவுக்குப் பதித்தன்மை செரிக்காதென்க. விஷ்ணுபிறந்து சாதலைத் தர்மஸம்ஸ்தாபனார்த்தமென்று கண்ணன் கீதையிற் கூறினமையால் அது சிவத்தன்மையாகாதெனின், நாராயணனைப்போலவே நரனும் பிறந்து செத்தகதைகள் தர்மஸம்ஸ்தாபனத்தின் பொருட்டென்று கேட்கப்படுகையால் முன்னையது உசிதம்பெறாதென்க.

விஷ்ணுவைப்பசுவாகக் கொண்டால் அந்தப்பசுவுக்குப் பத்து என்னும் வரையறுக்கப்பட்ட ஜந்மமுண்டாகுமா? பசுக்கள் எண்ணிறந்தபிறவிகளை யுடையவர்களல்லவா? அப்படியேயன்றோ விஷ்ணுவும் பிறந்துழலவேண்டும்? அப்படிக்கின்மையால் காரணங்கருதியே பதியாகிய நாராயணர் கிணற்றில்விழுந்த சிசுவை யெடுக்க

த் தானுங்குதிக்குந்தாளைப்போல் தசாவதாரங்கள் செய்தாரெனவும், இந்திரன் முதலினோர் ஸாமான்யசீவராகையால் எண்ணிறந்த பிறவிகளை யுடையவன்னோர் ஜந்மங்களையவசியமெனக் கொண்டு வேதங்கூறுதபடி அவருளொருவராக வெண்ணப்படும் உருத்திரருடையஜந்மங்களையும் வேதஞ்சொல்லாதெனவும், அப்படிச்சொல்லாததுகொண்டே சிவனுக்குப் பரமபதித்வம் ஸித்திப்பது கூடாதெனவுமுண்டாகுங் கடாக்களுக் கிறைதருவாம்.

விஷ்ணுவுக்குப் பத்துப்பிறவிகளென்னும் வரையறையுண்டாயினமையே அவர் பதியாதலைக்காட்டுமானால், ஜயவிஜயர்களுக்கு மூன்றேபிறவிகளென்னும் வரையறை யுண்டாயினமையால் அவரென்னவாதலை அதுகாட்டும்? பத்துக்குஞ் சுருக்கமாக மூன்று ஜன்மம் பெற்றாராகையால் அன்னோர் விஷ்ணுவுக்கும் மேம்பட்ட பதிகளாயினர்போலும். ஜயவிஜயர்களுக்கு அம்மூன்று ஜன்மங்களுஞ் சாபத்தாற்கிடைத்தமையால், அப்படியேயன்றோ பத்து ஜந்மங்களைச் சாபத்தால் விஷ்ணுவும்பெற்றனர்? பிருகு சாபத்தால் விஷ்ணுவுக்குப் பிறவிகளுண்டாயினமை பிரமாணஸித்தமாகையால் வேறு ஜாலம் பகர்வது விருதாவென்க. எண்ணிறந்த பிறவிகளைக் கொண்டுழலும் பசுக்களாகிய ஜயவிஜயர்களுக்கு விஷ்ணுதுவாரபாலகர்களாய்ப் பவித்தமையுந் தனித்தனி யோர்ஜந்மமாகையால் அந்த ஜந்மமுடிவதற்குமுன் அபராதத்தாலிடையில்வந்த ஜந்மங்கள்மூன்றும். இப்படியேயன்றோ விஷ்ணுவிடமுங் கொள்ளத்தக்கது? பிறந்து பிறந்துழலு மோர்பசுவுக்குச் சிவாராதனபலத்தால் விஷ்ணுவென்னும் பட்டமும், பரமபதமென்னும் வைகுந்த நாட்டரசுங் கிடைத்தபோது, அது செவ்வனேநடந்துவருகையி லிடையினேர்ந்த வபராதத்தாற் பத்துப்பிறவிகளுண்டாயின. பத்துஜந்மங்களு முடிந்தவுடன் பழையபடியே விஷ்ணுவாகியரசுபுரிந்து, காலம்வந்தபோது செத்து, மேல்கூட்டிமுடிக்கும் வினையின்படிச் சந்மங்களை யெடுத்துழலுமாட்சி யுண்டாயினமையா லின்னஹேய லட்சணஸஹிதமாகிய வோர் ஜீவனையெப்படிப் பரமபதியென்று நாம்சொல்வோம்? அவதாரங்களெடுக்கையில் பரமபதத்தில் விஷ்ணுவிருந்ததில்லையா? அதுபாழாய்ப்போச்சுதா? எனின், அவ்விஷ்ணுவெடுத்த வவதாரங்கள் பூர்ணாவதாரமும், அம்சாவதாரமுமென விரண்டுவிதமாகச் சொல்லப்படுதலால், பூர்ணாவதாரகாலத்தில் வைகுண்டம் பாழாயிருந்ததென்பதிலென்ன வாக்ஷேபமுண்டு? வாமனனாக விஷ்ணுபிறந்தகாலையில் அதி

தியினிடத்தில் அவ்விஷ்ணு பத்துமாசந்தங்கி யிருந்தாரெனவும், அந்தஸமயத்தில், விஷ்ணுவிடத்திற் கண்டுபேசவேண்டி நாரதமுனிவர் வைகுண்டத்திற்குப் போயினரெனவும், அப்போது வைகுண்டத்தில் விஷ்ணுவில்லாமற் போயினரெனவும், முனிபுங்கவர் விசாரித்தபோது அதிதிகர்ப்பத்திற் சென்றிருக்கின்றாரென்று தெரிந்து, உடனே திரும்பி அவ்விடத்திற்கு வந்து அம்மாதினுடைய கர்ப்பத்திற் ருணுமணுப்பிரவேசஞ்செய்து, உள்ளேயிருந்த விஷ்ணுவைக் கண்டு வார்த்தை சொல்லிப்போயினரெனவும் ஆதித்யபுராணத்திற் கூறியிருத்தலுக்கு நாம் என்னசமாதானந் தேடலாம்? இப்படியநேக முளவற்றை விரிவஞ்சிவிடுத்தாம்.

இனி, இந்திராதிகளுடைய ஜந்மங்களை வேதம்விதந்து கூறுதபடி யுருத்திரருடைய ஜந்மங்களையுங் கூறவில்லையென்று கொண்டால், மேல் (உரு) வது பக்கத்திற்காட்டிய சுவேதாசுவதர வசனத்துக்கு என்னகதிதேடுவது? அவருக்கு ஜந்மஸ்தானமும், காரணமுமில்லையெனவும், அவர் காரணங்களுக் கெல்லாம் பிரபுவானவரெனவும், அவருக்கு உற்பத்திகாரணமானவர்களொருவருமில்லையெனவும் பெறப்படுமுண்மையை யூகியாது வீண்விபரீதம் பேசுவது பயன்பெறுவதெப்படி? பாசத்திற் பிணிப்புண்ட பசுவுக்குண்டாகத்தக்க ஜந்மங்களை யெப்படிப்பசுபதிக்கும் வேதங் கூறும்? பசுபதியென்று சிவனொருவரையேயன்றி விஷ்ணுவாதிகளைமறந்தேனும் வேதங்கூறிற்றா? அவர்களைப்பசுக்களென்று ஏராளமாய்க் கூறியிருத்தல் பிரத்பட்சம். இப்படிப்பட்ட வநந்தநியாயங்களால் பிறந்திறந்துழலும் விஷ்ணுவரையில் சிவஞானிகள் வர்ஜிக்கவேண்டுமென்பது நிலைபெற்றது.

மேல், ஸர்வஸங்கபரித்யாகாநந்தரம் அடையத்தக்க பரம்பொருள் சிவமொன்றேயெனவும், அதுவே மோக்ஷப்பிரதாயகமெனவும், அந்தமோக்ஷம் சிவஞானஸித்தியால் பிராப்தமாகத்தக்க அமிர்தபதமாகுமெனவும், அதுவே பரமசாந்திஸ்வரூபமெனவும் பெறப்படுகையால், அது ஸித்திக்கும்பொருட்டு ஈசாநாதிமந்திரஸ்வரூபனும், உமாபதி, பசுபதீத்யாதி திருநாமங்களுடையவனும் எஜ்ஞாதிபதியும், பிரம்ஹவிஷ்ணுக்களுக்கு ஸேவ்யமானனும், விஷ்ணுவுக்குப் பரமபதத்தை பிரஸாதித்தவனும், பிரகிருதிமாயைகளுக் கப்பாற்பட்டவனும், ஸர்வராலும் நமஸ்கார

பூஜ்யனும், பிரம்ஹா - விஷ்ணு - சூரியன் - சந்திரன் - நட்சத்திரங்களிவை முதலொன்றுமில்லாமற் போகத்தக்க தமோமாத்ராவசேஷமாயிருக்குங் காலத்திற் றானேயொண்டியா யிருப்பவனுமாகிய ஸ்ரீபரமேசுவரனையே சரணடைந்து மகிழ்வோமாக. "நாமார்க்குங்குடியல்லோம் நமனையஞ்சோம் நரகத்திலிடர்ப்படோம் நடலையில்லோம், ஏமாப்போம் பிணியறியோம் பணிவோமல்லோ மின்பமேயெந்நாளுந் துன்பமில்லை, தாமார்க்குங் குடியல்லாத்தன்மையான சங்கரனற்சங்க வெண்குழையோர்காதிற், கோமாற்கேநாமென்று மீளாவாளாய்க் கொய்ம்மலர்ச்சேவடியிணையே குறுகினோமே" என்னும் வேதப்பிரமாணமே சான்றுதல் தெளிக.

இங்ஙனநிற்க, மணவாள மாமுனியென்னும் பாஞ்சராத்திரிக்கும், ஸ்ரீமத்சிவாக்ரயோகிகளுக்கும், ஓர்காலத்தில் நடந்தஸம்வாதத்தில் அப்பாஞ்சராத்திரி தனதுபூர்விகர்கள் வாக்கைப் பிரமாணமாகக் கொண்டு வாதிக்கத் தொடங்குகையில் அவற்றை மறுத்து வசித்தாந்தியார் கூறிய ஸமாதானங்கள் வருமாறு.

சிவதத்துவவெண்பா.

எங்கள் நாராயணர் நான்முகனைப்படைத்தார், நான்முகன் சங்கரனைப்படைத்தா னென்றதற்கு விடை.

நான்முகனுந்தான்முகமாய்ச்சங்கரனைநன்மையுடன்
றான்படைத்தானென்னுந்தரமிலாய் - நான்முகவன்
றன்குதத்தில்வந்த விண்டுதானேமுகத்துதித்த
சங்கரனின்மேலாவான்சாற்று. (௧)

விண்டுவாந்தாய்பால்வெளியாஞ்சதுமுகனோர்
கண்டானையுள்ளேகருதியதால் - பண்டையரன்
றானின்றானென்னேனென்றுழிலருளமாமுகத்தி
லேன்றுகொளாய்வேதத்திலின்று. (௨)

நீரின்கண்மண்டோன்றுநீர்மைபோன்மாமலரோன்
கார்வண்ணன்பால்வந்தகாரணங்காண் - சீரமைந்த
மண்ணினொருப்புதிக்குமாண்புண்டேலன்றேமுக்
கண்ணனயன்பால்வருநீகாண். (௩)

பிரமனுருத்திரனும்பேதாய்மாலேர்னும்
அரனுமுண்டாக்கப்பட்டாரென் - றுரமாகச்

சொல்லுமதர்வசிகை சோதியாயென்றேநின்
புல்லுரையார்கொள்வாரிப்போது. (௪)

சமணமுதலியவற்றோடு சேரும் பெற்றிமைத்தே
சைவமென்றதற்கு விடை.

சிவப்பட்டாரீனரெனச்சேர்த்தாயமணோ
டவப்பட்டநீயவரோடாவாய் - சிவப்பட்ட
சொன்மங்கலந்தேராய்சோம்பனேநின்மதமே
புன்மங்கலங்காணிப்போது. (௫)

ஈசனைவென்ற சிலையை யெங்களிராம
னேற்றானென்றதற்கு விடை.

ஈசனைவென்றசிலையேற்றானிராமனெனப்
பேசினாயீசன்றன்பேர்ப்படைகொண் - டாசி
லிலங்கையாற்செற்றதியம்பும்பதுமம்
விலங்கேநீசொல்லாய்விதந்து. (௬)

வளையாமலையைவளைத்தமாதேவ
னிளையானின்றான்மால்கைவில்லிற் - களையாடி
வென்றானெனல்வேதவேதாந்தவித்தகர்முன்
சென்றேறுமோவெனக்குச்செப்பு. (௭)

எங்கள் திரிவிக்கிரமமூர்த்தி பாதநீரையே சிவன்சடையிற்
கொண்டாரென்றதற்கு விடை.

கறைகொண்டகண்டத்தான்சென்னிமேன்மாலோன்
நிறைகொண்டபாதநீரென்றாய் - வெறிகொண்டாய்
கங்கைதனைத்தாங்கறியாக்கண்ணன்காணீரோவெஞ்
சங்கரன்கொண்டானென்னைசாற்று. (௮)

வாமனகற்பந்தன்னில்வந்தமுருந்தன்காணீர்
காமத்தனன்வராககற்பத்தின் - மாமறைகள்
போற்றப்புனைந்தநீரென்றேபெரும்புளுகைச்
சாற்றினாலேறுமோதான். (௯)

மார்க்கண்டமுனிவர் பெற்றது எங்கள்விஷ்ணுப்
பிரஸாதமேயென்றதற்கு விடை.

மார்க்கண்டன்கண்டவகையேவருமென்ற
மூர்க்கனேயந்தமுனிமாற்ற - மேற்குமோ
நின்மதத்துக்கந்தோநெடுமாலிறந்துபல
சன்மமெய்தல்கேட்டிருந்தான். (௧௦)

என்றுஞ்சிரஞ்சீவியாயிருக்கமார்க்கண்டர்க்
கன்றுசிவனருளுமாட்சிமறை - யின்றுமேவ

ருங்காணக்கூறுமேயோகோவறியாய்நீ
சங்கைகொண்டாய்கொண்டாய்சநி. (கக)

எங்கள் பரவாசுதேவரையே தக்ஷிணாமூர்த்தியாகிய சிவன் ஸநகாதிகளுக்குபதேசித்தா ரென்றதற்கு விடை.

ஆலநிழற்கீழறநெறியைநால்வர்க்கு
மேலையரன்கூறினான்விண்டுவையே - மூலமெனக்
கொள்ளும்படியென்றகுத்திரனேசான்றுண்டேல்
விள்ளுதிவங்கெதன்முன்விரைந்து. (கஉ)

வாணிக்குமெய்ஞ்ஞானவைபவகாண்டந்தன்னைப்
பேணியுரைத்ததற்பின்பிஞ்ஞகனார் - நாணிலாய்
மாலுக்குமன்றேவழங்கினார்சூதனுரை
கோலிக்குணப்படுவாய்கொண்டு. (கங)

இன்னுமிசைப்பேனிராமன்சிவகீதை
முன்னவன்பாற்கேட்டமுறைமைபோல் - மன்னுமுணர்
வில்லாய்புராரி யிடங்கேட்டனன்கபிலன்
சொல்லாருஞ்சாங்கியநூல்சூழ்ந்து. (கச)

எங்கள் திருமாலை நீறுடியாகிய சிவன் காண்பது கூடாதென்றதற்கு விடை.

நீறுடி.தான்காணானின்மாலடியென்றாய்
கூறுயிரவிகுவையிருளை - மாறுது
காணுமோமாவிருளாங்கண்ணுதலோனேரவியாம்
நாணுவாய்வேதத்தைநாடு. (கரு)

எஞ்சிவனைநீறுடியென்றபடிநின்மாலை
வஞ்சனேயென்சொல்வாய்மாயோனுஞ் - செஞ்சடையான்
றன்கண்மணிநீறுதான்கொண்டமையுமெனும்
நன்கறிவாய்நான்மறையைநாடு. (கசு)

பன்றியாய்மாலோன்பரனுரடிதேடிக்
கன்றினுள்ளங்கலங்கியெனும் - வென்றிமறை
அந்தோநின்மால்விச்சுவாதிகனைக்காண்பெளிதோ
வந்தோதாய்மால்விச்சுவம் (கஎ)

சிவனுக்குநேரிட்ட பிரம்ஹசாபம் எங்கள் விஷ்ணுவால் தீர்க்கப்பட்டதென்றதற்கு விடை.

மேல்நான்முகனரனை யிட்டவியன்சாபந்
தான்நாரணன்றவிர்த்தானென்றாய் - மான்நோக்குங்
கையானின்றாய்ச்சிதைகாந்தன்பிர்மகத்தி
கொய்யாநின்றான்கண்டுகொள். (கஅ)

பிரமன்றலையோடுபேதாயெம்பெம்மான்
கரமேவுங்காட்சியாலன்றோ - பிரமனரி
யென்போரகந்தையிரியுமிசைக்குமதின்
மன்னுமேமால்சோரியும். (௧௯)

எங்கள் திருவேங்கடத்தானைச் சிவன் இரவில்சென்று
ஆராதிக்கின்றாரென்றதற்கு விடை.

திங்கள்சடையேறவைத்தான்சீர்வேங்கடத்தானைக்
கங்குல்புகுந்தணிந்தான்காப்பென்றாய் - மங்குறவழ்
வேங்கடத்தான்செஞ்சடையெம்வித்தகனார்பெற்றெடுத்த
தேங்கடப்பந்தாரமெனத்தேர். (௨௦)

மால்வேங்கடமலையாய்வாழ்குமரனைச்சுமந்து
மால்கிழரன்வடிவையாண்டொருபால் - மாலகல
வர்ச்சித்தும்போற்றியகமகிழுமென்பதற்கோ
பிச்சனைவேறுரைத்தாய்பேசு. (௨௧)

பாணாசுரன் சண்டையில் எங்கள் கண்ணனுக்குச் சிவன்
இளைத்தாரென்றதற்கு விடை.

உவரிக்கடனஞ்சமுண்டபிரான்வாணன்
றவறில்சமர்க்கொதுங்கித்தாழ்ந்தான் - உவரிவண்ணற்
கென்றாய்நின்மாலெங்களீசனருள்கொண்டன்றோ
வென்றான்சமரில்விரைந்து. (௨௨)

சிவனருளால்வாணன்றிமிர்விடநின்கண்ணன்
அவனுயர்தோண்மாய்த்ததறியாய் - சிவபெருமான்
வாணனுக்குத்தந்தவரங்கண்டாய்முன்கதையைப்
பேணுதியேனுண்டோவீண்பேச்சு. (௨௩)

வீரன்சராசந்தன்வெம்முனையிலேபதுங்கும்
வீரனன்றோநின்கண்ணன்வீமனால் - சூரனவன்
றன்னைப்பகைமாய்த்துத்தானுயிர்வாழ்ந்துய்ந்தகதை
பின்னையறியாய்போலும்பேசு. (௨௪)

பரமபதமென்னும் எங்கள் விஷ்ணுபதி சிவனுக்கு
எட்டாதது என்றதற்கு விடை.

கார்செறிந்தகண்டத்தான்காணாவைகுந்தமெனுங்
கார்செறிந்தநெஞ்சத்தாய்காணுதியால் - கார்செறிந்த
வண்ணத்தான்பெற்றதுமேல்வைகுந்தவாழ்வானை
யெண்ணித்தானென்னுமறையே. (௨௫)

எங்கள் நாராயணர் ஸர்வப்பிரபஞ்சத்தையுஞ் சிவனோடு
சேர்த்து உண்டுவிட்டாரென்றதற்கு விடை.

கார்க்கண்டனோடுண்டான்கார்வண்ணன்யாவையுமென்
றார்க்குமறிவில்லாயன்றலைநீர் - மீக்கொண்டா

னென்பையவன்கொள்ளாததென்னைவந்நீரையெனக்
கென்பகர்வாய்மண்ணுண்டானென். (உசு)

மண்ணையேமாலுண்டான்மாமலரோன்றன்கெடவே
யெண்ணியேநீருண்டானிந்துதரன் - கண்ணனவன்
றன்கெடவேயின்னுமுளதத்துவமுற்றுங்கண்டா
லென்கெடுவாய்வினையிரைந்து. (உஎ)

எங்கள் விஷ்ணுவையே சிவன் பூஜிக்கின்றார்
என்றதற்கு விடை.

ஆடரவத்தார்மாலையர்ச்சித்தாரென்றுரைத்த
கேடனையார்சொல்லக்கேட்டனையோ - மூடமொழிந்
தர்ச்சித்தான்சங்கரனையன்பாகமாயோனென்
றர்ச்சித்தேயோதுமறையாம். (உஅ)

எங்கள் நெடுமாலே ஈசனுக்கும், பிரமனுக்குந்
தெய்வமென்றதற்கு விடை.

ஈசர்க்கும்நான்முகர்க்குமேற்றபெருந்தெய்வமெனப்
பேசினையேமாலையிகப்பேதையே - ஈசன்றா
னென்றபொழுதேயவனுக்கில்லைமேலோனென்று
நின்றபொருள்கேட்டிலையோநீ. (உகூ)

ஈசன்சிவனென்னல்கேட்டிலையோருடியெனப்
பேசுமேநூலெல்லாம்பித்தாகேள் - ஈசன்
சிவனனபோதயன்மால்சீவர்களாங்கண்டாய்
தவமில்லாய்சற்றேனுந்தான். (௩0)

(மங்களாசரணை.)

பாசத்திலொன்றும்பசுவாகுநின்மாலை
யீசனெனுந்தன்னேற்குமீசனுந் - தேசரனை
யுள்ளேநினைந்துருகியுத்தமமாஞ்சைவநூல்
கொள்ளாயுண்டாகுங்குணம். (௩௧)

(வாழ்த்து)

வாழிமாமறையாகமமாபதிக்
காழிமாதவஞெதியர்கட்டுரை
வாழிமாதுமையாகமுமாபதிக்
காழிமாதரப்பூங்கழற்காணமே.

ஸ்ரீஸம்பந்தகுரு

சரணாரவிந்தார்ப்பணமஸ்து.

திருச்சிற்றம்பலம்.